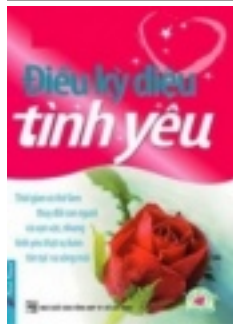

Điều Kỳ Diệu Của Tình Yêu

Contents

Điều Kỳ Diệu Của Tình Yêu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	14
6. Chương 6	20
7. Chương 7	26
8. Chương 8	28
9. Chương 9	31
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	38
13. Chương 13	40
14. Chương 14	44
15. Chương 15	47
16. Chương 16	50
17. Chương 17	54
18. Chương 18	58
19. Chương 19	64
20. Chương 20	70
21. Chương 21	73
22. Chương 22	80
23. Chương 23	85
24. Chương 24	89
25. Chương 25	91
26. Chương 26	95
27. Chương 27	99
28. Chương 28	102
29. Chương 29	104
30. Chương 30	108
31. Chương 31	111
32. Chương 32	115
33. Chương 33	117
34. Chương 34	119
35. Chương 35	122
36. Chương 36	124
37. Chương 37	127
38. Chương 38	129
39. Chương 39	131
40. Chương 40	133
41. Chương 41	134

Điều Kỳ Diệu Của Tình Yêu

Giới thiệu

Tình yêu là một phép màu có bao nhiêu điều kỳ diệu nhưng trong những điều kỳ diệu đó lại có sự khó

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-ki-dieu-cua-tinh-yeu>

1. Chương 1

Khi chuyến bay sắp hạ cánh xuống Việt Nam , lòng tôi lại dâng trào biết bao cảm xúc khi về lại cố hương ...

Tôi là Jaly, là người Thụy Điển nhưng gốc Việt, tên Việt của tôi là Nguyễn Nhật Hạ. Từ nhỏ bố mẹ tôi đã mất sớm, tôi chỉ còn một người chị duy nhất, đến năm chị ấy lấy chồng tôi chỉ khoảng 8 tuổi mà anh rể là người Thụy Điển nên tôi và chị phải di cư sang nước Thụy. Nhưng cuộc sống bên đó rất nhàm chán, anh rể và chị tôi thì cứ đi làm mãi chỉ mình tôi lủi thủi ở nhà, nhiều lúc tôi cứ tưởng mình bị giam nhốt. Nên bây giờ tôi quyết định trở về Việt Nam sinh sống.

Tôi là học sinh cấp ba 17 tuổi. Anh, chị cũng theo tôi đi về để lo cho tôi nhập trường chỗ ở rồi họ sẽ đi. Từ lúc này tôi phải tập ỉnh thói quen sống tự lập rồi. Do bên Thụy Điển nhà tôi cũng khá giả nên chị hai mua cho tôi một căn hộ “ vip ” ở chung cư. Tôi đang ngồi trầm ngâm bên cửa sổ thì nghe tiếng chị hai nói :

__ Jaly à từ nay không có chị ở bên phải sống cho tốt nhé ! Tại sao em cứ nhất thiết đòi về vậy, chị ... chị không đành lòng !

__ Chị à, em hiểu mà xa chị chẳng lẽ em không buồn sao ? Nhưng ... em không thể tiếp tục sống bên đó nữa, nếu như vậy em sẽ chết vì buồn mất, chị muốn em chết thật sao ? - Tôi đùa

__ Đương nhiên là không ? Thôi không nói nữa chứ không chị lại ở luôn đây mất.

__ Chị và anh cũng sống tốt nhé ! Hai người phải thật hạnh phúc đấy ...

__ Tôi biết rồi cô nương ạ ! Mới tí tuổi đầu mà ăn nói cứ như bà cụ ấy.

__ Hi ... Hi ... Nhớ ơn của chị đó !

__ Ừ ! Ngày mai chị dẫn em đi nhận lớp, nè nếu ở đây có thiếu thốn gì thì phải báo ngay cho chị nhé ! Cô em gái ngoan à !

__ Không đâu, vì đây là quyết định của em ! - Tôi khẽ nói

Đêm dài thật, không hiểu sao tôi không tài nào chợp mắt được. Lòng tôi vẫn nao nao một nỗi buồn ngày mai nữa thôi là tôi phải sống một mình rồi. Cô đơn thật !

Tối hôm qua cứ nghĩ đi nghĩ lại miết rồi tôi chớp mắt lúc nào cũng không hay. Trời chỉ tờ mờ sáng tôi đã bị réo dậy. Ôi ! Khổ thật hôm qua không ngủ được vừa chớp mắt được chút xíu thì lòi đầu dậy rồi.

— Em có dậy ăn sáng không ? Rồi còn phải đến trường nữa. Con bé này cứ như thế mãi !!!

Tôi bước thịch thịch xuống giường để đi rửa mặt mà lòng còn ảm ức :

— Hừ ! Chị gì đâu mà ác thế không biết, ngủ một chút cũng không cho. Bực thật

— Good morning, young sister

— Good morning brother, too

Ở bên Thụy Điển sáng nào tôi cũng phải chào như vậy đấy, riết thì tôi đọc nó như đọc kinh vậy. Chị chuẩn bị cho tôi một bộ đồng phục, nó khá xinh đấy chứ :

— Em mặc vào đi, rồi đến trường nào ?

— Vâng em biết rồi chị cứ nói mãi thôi !

Khi bước đến cổng trường tôi cũng chẳng có cảm giác gì xa lạ lắm. Những bước chân của tôi nó cứ nặng nề làm sao ấy. Tôi trở về Việt Nam không chỉ vì bên Thụy Điển buồn chán mà còn là vì ...

— Đi nhanh đi cô nương sắp trễ rồi !!!

— Ồ ... Vâng ! ...

Vừa bước vào cửa lớp 11A8 tôi đã nhận được nhiều lời bàn tán.

— Các em à ! Lớp chúng ta có thêm một bạn mới. Em tự giới thiệu về mình đi.

— Hello! My name is Ja... - Chết thật tôi run đến mức mình đang ở Việt Nam mà lại đi nói tiếng Anh

— I am sorry ...

— Không sao, em cứ từ từ mà nói không cần vội vàng gì hết. Các em thông cảm cho bạn ấy nhé, tại vì bạn mới từ nước ngoài về nên còn e dè ...

— Xin lỗi! Tôi tên ... Nguyễn Nhật Hạ, mong... sau này các.. bạn giúp...đỡ cho...tôi - Từng lời tôi nói ra cứ lấp ba lấp bắp. Ôi xấu hổ làm sao ...

— Ồm ... Để xem cho em ngồi chỗ nào đây, lớp bây giờ đã kín hết rồi, căng đây. A!- Cô giáo bỗng hét to.

— Em xuống ngồi chỗ bàn cuối bên dãy cửa sổ đi.

— A! Vâng ...

Tôi lúi thủi bước xuống vị trí của mình. Ngồi bên cạnh tôi là một bạn nam. Ôi! Cậu ấy đẹp làm sao, làn da trắng mịn không chút mụn như da con gái vậy, không, có khi còn đẹp hơn nữa đấy, dáng cao gầy nhìn rất “oách” nhưng sao trông cậu ta thật lạnh lùng ánh mắt không có chút gì gọi là thân thiện cả. Hey... tới lúc này tôi mới nhận ra xung quanh tôi có rất nhiều ánh mắt nhìn vào, soi mói đủ thứ :

— Này cậu ta sướng thật đấy ...

— Ừ ... Ừ được ngồi gần Hoàng Phi cơ đấy ...

— Ganh tị thật, mà trông cậu ta cũng được đấy chứ.

— Hừ, xấu òm. Dám cướp chỗ ngồi của tớ. Tức chết đi được ...

— Nhìn cậu ta là biết tiểu thư rồi, đồ chảnh choẹ...

Trời ơi, tôi đã mắc tội gì nặng mà sao bị thương thế. Tôi đâu có quen biết họ. Bỗng có một cô bạn khá xinh ngồi kề trên bàn tôi quay xuống cười tươi :

— Chào bạn, mình tên là Hoài Phương, còn bạn là Nhật Hạ hả ?

— Ừ ! Rất vui khi được làm quen với bạn. - Tôi vui vẻ nói

__ Mình cũng vậy, à mà bạn từ nước bèo về đây vậy ?

__ Thụy Điển.

__ Wou ! Sướng thật - Cô ấy nói với giọng ngưỡng mộ

__ Cũng bình thường thôi mà.

__ Hai...zz à mà bạn đừng để ý những lời bàn tán xung quanh bạn nhé !

__ Mình cũng thấy hơi lạ, mình mới chuyển đến đâu có đặc tội với ai mà sao họ ...

__ Nhật Hạ không biết đó chứ, họ ghen tị với bạn vì được ngồi gần “Hotboy” đấy.

__Ồ ... Hotboy à, ở đâu vậy, đâu ... đâu ... - Tôi ngơ ngác hỏi

__ Bên cạnh bạn kìa !!! - Vừa nói Phương vừa chỉ tay qua cậu bạn ngồi sát cạnh tôi.

__ Hả ??? ... - Tôi há hốc __ Chẳng trách chi mà tôi cứ bị soi mói

__ Cậu ta tên Hoàng Phi kék tiếng rất “cold” đẹp trai, nhà lại rất quyền thế, biết bao cô gái đã thổn thức con tim vì cậu ta nhưng ngược lại cậu ta vô cùng ghét con gái ...

__ Ghét con gái á, hứ cái đồ nhà giàu làm phếch - Tôi **** hấn thẳm trong miệng.

Bỗng nhiên hai chúng tôi chẳng ai bảo ai mà đồng thanh nói :

__ Chúng ta nói chuyện cũng hợp gu quá đấy chứ ...

Tôi ngạc nhiên mở tròn hai mắt nhìn Phương và cậu ấy cũng vậy :

__ Chúng ta kết bạn nhé ! - Tôi nói.

__ Đồng ý - Phương vui vẻ

Thế là ngày đầu tiên đi học tôi đã kết giao với một người bạn xinh xắn. Trong cả buổi học tôi vừa chú ý vào bài học nhưng thỉnh thoảng lại liên liết qua cậu ta. Hey, ánh mắt cậu ta cũng đẹp thật nhưng rất lạnh, đến mức phải cho người ta một cảm giác sợ hãi. Cậu ta chẳng nói lấy một lời trong buổi học chả bù ấy đứa con trai lia miệng cứ bép xép hoài. Đang suy nghĩ vẩn vơ thì một dãy tiếng tiếng trống “ Tùng ... tùng ... tùng ... tùng ” báo hiệu hết giờ học.

__ Thôi các em nghỉ đi về nhà nhớ học và làm bài nhé !!!

2. Chương 2

Tôi ôm cặp định đi về nhưng sực nhớ rằng tôi đã quên mất đường về chung cư rồi làm sao đây ? Thấy vẻ mặt tôi đỏ sắn, Phương hỏi :

__ Hạ sao vậy ? Có chuyện gì à !

__ À không có gì - Tôi miễn cưỡng nói

__ Chúng mình có phải là bạn không đó.-Phương hỏi

__ Tất nhiên sao hỏi kì dzậy !

__ Thế tại sao Hạ có chuyện mà không nói cho Phương biết.

Đến đây thì tôi dơ họng

__Ồ thì ... Thực ra Hạ quên mất đường về chung cư rồi hồi sáng Hạ nói với chị là khỏi đón vì mình còn nhớ đường về thế mà bây giờ ... Vả lại còn để quên điện thoại ở nhà.

_ Tưởng gì! - Phương phì cười. _ Cậu chung cư nào?

_ Chung cư “Green!”

_ Sao cái chung cư Vip ấy à, thật không tin nổi!!!

_ Thì sao ???

_ Thôi được rồi để tớ đưa cậu về.

Hai mắt tôi sáng rỡ

_ Thật sao ? Ồi cậu tốt quá.

Hai chúng tôi dắt tay nhau đi ra khỏi cổng trường rồi băng qua những ngã phố rồi cuộc cũng đã đến nơi.

_ Tớ về nhé ! - Phương nói

_ Sao về được, cậu đã giúp tớ đi về thì ít nhất cũng phải vào nhà uống li nước đã chứ.

_ Nhưng ...

Chưa kịp để Phương nói hết câu tôi đã vội vàng kéo tay cậu ấy vào nhà vì tôi còn có ý định giới thiệu Phương cho chị và anh nữa.

_ Á ... á ... từ từ đã nhỏ này, kéo tay tớ đi đau quá !!!

_ Đành chịu thôi vì tớ sợ cậu chạy mà.

Đến nơi tôi định bấm chuông để chị hai mở cửa nhưng tôi muốn tạo bất ngờ nên đã lấy chìa khoá của mình ra để mở cửa. Vừa bước vào nhà :

_ Hello ! Chị à ...

Nhưng chẳng có ai lên tiếng cả chắc là họ đi dạo phố chẳng ! Hay ... Tôi chạy vào phòng thì chẳng thấy đồ đạc của hai người họ đâu cả chỉ thấy tờ giấy đặt trên bàn :

_ Jaly à, chị và anh xin lỗi vì đi mà không nói lời nào nhưng công ti của anh và chị xảy ra chuyện nên phải bay về đó gấp. Chừng nào giải quyết xong chị sẽ về thăm em nhé ! Chị yêu em nhiều lắm cô bé ạ, nhớ ăn uống đầy đủ và học hành chăm ngoan nhé !!!

Hix ... Bọn họ đi thật rồi, công việc quan trọng đến thế sao. Ở lại với tôi một ngày nữa cũng không được à ! Tôi chợt nhớ là Phương đang ở ngồi nên chạy vội xuống bếp lấy nước đem lên phòng khách :

_ Xin lỗi vì bắt cậu phải chờ lâu nhé !

_ Có sao đâu, mà cậu sống một mình à, không có ai hết hả ?

_ Ừ !!!

_ Wou, cậu gan thật đó!!!

Hai chúng tôi ngồi nói chuyện khá lâu và tôi tiễn Phương về trước khi đi cậu ấy còn hỏi :

_ Ngày mai cậu có dự định gì không ? Chủ nhật mà.

Trời ơi, tôi mệt đến mức quên bèn đi ngày mai là ngày nghỉ.

_ Ờ thì ngủ cho đã thôi

_ Không đi chơi à !

_ Tớ có quen biết ai đâu mà đi chứ! - Tôi càu nhàu

_ Ồi thôi, nhớ ngày mai 6 giờ tối chuẩn bị đi tớ đến đón cậu đi. OK? Chán cậu thật ...

_ Nhưng ...

_ Không nhưng nhì gì cả. Quyết định vậy đi.

Bây giờ nó trả thù tôi ví vụ lúc nãy lời nó đi quá, chẳng cho người ta nói lời nào. Tôi mệt mỏi đóng cửa nhảy thẳng vào ghế sofa nằm. Sao cái tên đó có biết tôi về hay không mà chả tới thăm nhỉ, hứ bữa nào phải cho hắn biết tay mới được.

Người mà tôi vừa nhắc đến là một cậu bạn chơi thân với nhau từ nhỏ, có thể nói hắn là người tôi thích bấy lâu. Nhưng không biết cậu ta thì sao nhỉ ...

Ting tong... ting tong

Không biết chiều rồi mà ai còn bấm chuông nhỉ. Tôi uể oải bước ra mở cửa.

_ Ôi Cậu... cậu

_ Cậu cái gì mà cậu lúc nãy tớ gọi cậu muốn khang cả họng mà có thèm nghe đâu, hại tớ phải phóng xe một mạch đến đây này.

Thấy tôi còn đơ ra cậu ta cốc vào đầu tôi một cái thật đau

_ Á ... Đau ...

_ Tượng mà cũng biết đau à ! - Cậu ta vào nhà một cách ngang nhiên ...

Tôi hùng hổ chạy đến đập hắn một cái thật đau đến nỗi chẳng thấy trời trăng mây gió gì cả !!!

_ Nè, cậu bị sao vậy đang không lại đánh người ...

_ Hứ... còn dám nói. Nhật Vũ sao tớ về đã mấy ngày mà bây giờ cậu mới đến thăm hả, cái đồ xấu xa kia ?

_ Cậu này tớ phải hỏi mới đúng chứ! Cậu đi bao lâu rồi mà giờ về không báo cho tớ một tiếng thì ai mà biết được.

_ Nhưng ... nhưng. ...

_ Nhưng gì mà nhưng, mà cậu về đây sống luôn hả, chị và anh rể cậu thì sao ?

_ Tớ về đây sống một mình - Giọng tôi trầm xuống

Hình như cậu ấy hiểu được tâm trạng của tôi nên mau chóng đổi đề tài.

_ Tớ học cùng trường với cậu đấy !

_ Thật à, nhưng sao tớ không thấy cậu.

_ Sao mà thấy được nhóc học khối A, đại ca học khối D, sao mà thấy.

Bốp

_ Đau ... Nguyễn Nhật Hạ sao lâu rồi không gặp mà cậu vẫn dữ như ngày nào thế hả ?

_ Đặng Nhật Vũ, giờ cậu mới biết à, khôn hồn thì đừng chọc tớ nổi điên nhá! Ai là nhóc mà ai là đại ca hả ?

_ Thì tớ là đại ...

Bốp

_ Nguyễn Nhật Hạ !!!

_ Gì ?

_ Thì ... thì ... tớ là nhóc cậu là đại ca, được chưa !

_ Hi ... Hi, Ok you very good !

_ Good good cái gì, tay chân như sắt ấy đau chết đi được.

_ Đùa thôi cậu ăn tối chưa

_ Ăn rồi mà bụng trống rỗng !!!

__ Mì trộn nhé, lâu rồi tớ không ăn.

__ Ừ được đấy.

Làm xong hai chúng tôi vừa ngồi ăn vừa trò chuyện rất vui, những kí ức tuổi thơ như được hiện về vậy. Tôi hạnh phúc lắm !

__ À, Nhật Hạ cậu học lớp nào vậy ?

__ 11A8

__ Thế hử !!!

__ What about you ?

__ Nè, ở đây là nước Việt chứ không phải Thụy Điển, làm ơn nói tiếng Việt dùm đi chị hai em không hiểu ...

__ Oh! I am sorry.

__ Này ...

__ A, xin lỗi tại vì sống lâu rồi tớ cũng quen miệng mà. Mà cậu học lớp nào dzậy ?

__ 11D3, hỏi để qua thăm tớ hả ??? - Cậu ta cười với vẻ nham hiểm.

__ Xí ... Chị đây hỏi để khi nào ngứa tay thì tìm người để gãi thôi ! Hiểu chưa.

__ Cậu coi tớ là gì vậy. Đồ bạn xấu tính, thôi tớ đi về đây !

__ Này, tớ đùa mà ... Cậu giận thật hả ? - Tôi lon ton chạy theo sau

__ Ngốc ơi ! Tớ nói chơi chứ làm sao giận cậu được, tại vì bây giờ tớ có việc nên phải đi, bữa nào qua nhà tớ chơi, ba mẹ tớ cứ nhắc cậu hoài

__ Ừ! Biết rồi nhóc.

Tôi hạnh phúc biết bao khi được cùng cậu ấy nói chuyện, chơi đùa vui vẻ như ngày nào Ôi, mới đây mà trời tối nhanh thật, tôi vừa buồn ngủ vừa khát nước chết đi được. Nhưng sao hôm nay số tôi xui xẻo thế này, trong tủ lạnh một giọt nước cũng chẳng còn. Đã 8 giờ hơn rồi, phải đi ra siêu thị mua sao ? Ôi, một thật.

“ Reng...reng...reng...reng....”

Tối rồi mà không biết ai gọi điện nữa :

__ Alô, xin hỏi ai vậy ?

__ Jaly à, chị hai nè, không lẽ mới đi có mấy ngày mà em quên cả người chị thân yêu này rồi à! Buồn thật đấy ...

Ồi, thì ra là chị hai giờ tôi mới để ý cái số điện thoại ở đâu mà dài nhằng. Đúng là đầu óc tôi có vấn đề rồi :

__ Chị à, không phải như vậy đâu! Do em mệt quá đấy mà ...

__ Sao, em bị đau à ... Có sao không uống thuốc chưa ? - Chị ấy làm luôn một giây khiến tôi không nhớ gì để trả lời.

__ Không, do nhà hết nước nên giờ em ra siêu thị mua đấy mà.

__ Giờ ở bên đó tối rồi mà, còn đi đâu nữa chứ ! À mà em sống tốt không, có vấn đề gì không ?

__ Em vẫn ổn, chị và anh vẫn khỏe chứ, công ti sao rồi ?

__ Ừ, công ti của anh và chị đang dự định mở chi nhánh và đang nhận một công trình nên rất bận. Nè chị mở cho em một tài khoản rồi đấy, hàng tháng em đến ngân hàng rút tiền nhé!

__ Phiền chị thật, em xin lỗi vì không giúp được gì!

— Con nhỏ này nói gì thế, chị chỉ có mình em không lo cho em thì biết lo cho ai hử. Thôi tối rồi đi mua nước nhanh đi rồi về nghỉ ngơi, cẩn thận đấy. Bye...bye !

— Vâng, bye chị nhé !

Tôi ... tôi thực sự rất nhớ chị, nhớ lắm nhưng ... Liệu quyết định về Việt Nam là đúng hay sai đây ? Trời, khát nước quá tôi vội lấy áo lạnh rồi đi. Đường đêm ở Việt Nam cũng đẹp quá đấy chứ, rất đông vui và nhộn nhịp, tôi muốn cứ đi dạo như thế này mãi thôi. Đến siêu thị tôi mua cả một đồng nước về nhà để khỏi mất công đi mua nữa. Hai...zzz ... Sao mà nặng thế tôi phải vác cái đồng này về đến nhà ư, mệt chết đi được. Trên đường về nhà người qua lại tấp nập chỉ mình tôi khổ sở lếch theo cái đồng này. Ôi, cuối cùng cũng về đến, người tôi rũ rượi. Vừa bước vào nhà tôi đã nằm phịch xuống ghế. [...]

Reng...reng...reng....reng....

Trời ơi, chắc tôi điên đầu quá, ngủ mà cũng không yên, vừa bắt máy tôi đã được nghe quát từ đầu dây bên kia :

— Nay biết mấy giờ rồi không mà còn nằm trên giường.

— Ai mà bắt lịch sự vậy, giữa đêm giữa khuya lại phá phách người ta vậy hả. - Tôi quát lớn

— Ôi tiểu thư ơi, có biết mấy giờ rồi không ? 10 giờ sáng rồi đấy.

— Hả ? - Tôi giật mình ngồi phắt dậy thấy tôi đang nằm trên ghế sofa ngoài phòng khách, tối qua tôi ngủ lúc nào cũng chả hay. Chấn chỉnh lại tôi nói :

— Mà cậu là ai vậy, tôi ngủ mấy giờ thì kệ tôi chứ ! Người đâu mà bắt lịch sự thế không biết!

— Nguyễn Nhật Hạ! Cậu đang còn mơ ngủ đấy hả ? Ngay cả tớ mà cũng không nhận ra, muốn chết à!

Ôi lỗ tai tôi muốn vỡ ra vì lời hét của hắn ta, ý mà giọng nói này ... giọng nói này ... là ... là :

— Ha ha ha ... ha ha !!!

— Cười cái gì, bộ vui lắm hả ? Có mau ra mở cửa cho tớ không thì bảo ?

— Cửa nào ? - Tôi hỏi một câu ngớ ngẩn

— Trời ơi, chắc tui chết quá, sao tui lại có một cô bạn hậu đậu thế này!

— A! Cậu đang đứng trước nhà tớ hả ? Hi...Hi đợi tớ một chút ra liền ...

Hai...zzz sao cậu ta lại có thể nói nặng lời với cô bạn dễ thương này chứ ! Đúng là cái đồ Tôi vẫn còn mắt nhắm mắt mở ra mở cửa :

— Hối thật cậu có phải là heo không vậy ?

— Nay, cậu nói tớ đủ chưa vậy, tớ là heo đấy thì sao, còn cậu là gì hả ?

— Đương nhiên là người rồi ...

— Cậu ... Cậu ...

— Giỡn thôi, tớ đến rủ cậu đi ăn sáng nè !

— Hứ ... Cảm ơn nhưng tớ không đi đâu ...

— Giận rồi à, thôi mà đại ca tha lỗi cho đệ đi ...

— Hứ ...

— Đệ sai rồi mà !!!

Ha ... Ha ... Ha ... Ha ... Ha ...

Tôi cười phá lên :

— Đặng Nhật Vũ xem như cậu biết điều đấy, đợi chút tớ vào thay đồ đã.

_ Ừ, nhanh dùm cái.

Đến quán phở chúng tôi ngồi trò chuyện vui vẻ làm cho bữa ăn cũng ngon hơn :

_ Nhật Hạ, tối nay cậu có đi chơi đâu không ?

_ Cậu dẫn tớ đi hả ?

_ Ừ !!!

_ Nhưng mà tối nay tớ có hẹn rồi ...

_ Cậu mới về nước ngoài tớ ra cậu có quen ai nữa đâu mà hẹn với chả hò.

_ Ừ thì là nhỏ Phương lớp tớ đó mà, tớ mới làm quen mà hợp nhau lắm đấy nhá ! Mà sao cậu có vẻ khinh thường tớ vậy ?

_ Ồ không phải đâu. Vậy thì đi cẩn thận nhé !

_ Sao lâu rồi không gặp mà bản tính ông cụ của cậu vẫn như ngày nào thế hả ? À mà cậu cũng đi hả ?

_ Tôi chủ nhật nào mà tớ chẳng đi chứ.

_ Ồ, vậy sao ?

Khi đi với Nhật Vũ, tôi ... tôi ... rất muốn hỏi rằng cậu ấy đã có bạn gái chưa nhưng thực sự tôi không dám mở miệng vì nếu câu trả lời của cậu ấy là chưa thì có lẽ là tôi rất vui nhưng nếu là ... thì tôi sợ mình không dám đối diện với sự thật, tôi sợ mình không còn dũng khí để làm bạn với cậu ấy nữa ...

Về đến nhà, nói thực tôi chẳng biết làm gì cho đỡ chán dành chơi games vậy! Ô tự dưng lúc này tôi bỗng nhớ đến cái tên Hoàng Phi gì đấy, tôi không hiểu tại sao hần lại ghét con gái nhỉ ? Ôi hay... hay là hần là người đồng giới chỉ thích con trai không thích con gái, hoặc hần kị với con gái, cũng có thể hần bị biến thái ... Thôi không nghĩ nữa!!! Ở nhà cũng chán quá tôi bèn ra ngoài đi dạo, ở ngoài trời mát làm sao, trong lòng thấy thoải mái thật nó không giống như ở trong nhà không khó chịu và áp lực ... Ôi! Mới đi có chút xíu mà đã 6 giờ rồi, tôi chợt nhớ đến Phương chắc nhỏ chờ tôi dài cổ rồi, tôi liền chạy như bay một mạch về nhà. Tới cửa thì thấy Phương đang ngồi trước cửa vẻ mặt bơ phờ :

_ Cậu có biết mấy giờ rồi không, 6 giờ 25 phút rồi đấy sao cậu ác thế ?

_ I Phương à tớ không cố ý, tớ chỉ định đi dạo một xíu thôi, ai dè ... tớ ... tớ ...

_ Hai ... zzzza tớ bó tay với cậu luôn, Nhật Hạ à ! Thôi vào thay đồ rồi đi nè, trễ lắm rồi đó !!!

_ Nhưng mặc đồ gì, thiệt tớ chả biết phong cách ở Việt Nam ra sao cả ???

_ Chán cậu thật đấy ! Vào nhà đi tớ chọn đồ cho

Trời ơi, có phải nhỏ đó là Phương mà tôi biết không vậy, sành điệu hết chỗ nói, nó giống một chuyên gia thẩm mĩ vậy, chắc bữa nào có ai gặp vấn đề gì về sắc đẹp thì khỏi cần đến gặp chuyên gia làm gì cho tốn tiền mà chỉ cần đến gặp nhỏ này thôi ... !

3. Chương 3

_ Ôi, thôi được rồi đấy Phương, cậu mà nói nữa là tớ xỉu luôn đó. Mặc đại đồ gì cũng được mà, có cần quan trọng đến thế không ?

_ Có chứ. - Nhỏ trả lời tỉnh bơ, chẳng để ý chút gì đến tâm trạng của tôi.

_ Xong rồi đấy Hạ, cậu đẹp lắm đấy, tớ nhìn mà cũng thấy mê !!!

Hả, nhìn vào gương không biết có phải là tôi không, sao mà khác quá vậy ... Trong lúc tôi còn tự hỏi mình thì Phương kéo tay tôi à không phải nói là lỗi tôi đi mới đúng chứ. Sao mà số tôi khổ thế không biết.

_ Mà Hoài Phương cậu kêu tớ đi đâu vậy ???

_ Đến nơi rồi sẽ biết !!! Cậu sẽ thích lắm đấy ...

_ Chắc không ... ?

_ Đảm bảo ...

Nơi đó là nơi nào mà trông Phương có vẻ phấn khích thế nhỉ! Ôi mà tôi vẫn còn ngại khi bộ dạng mình như thế này!!! Trước mặt tôi là một quán có tên là “NIGHT CLUB” đèn màu chói lóa, muôn ngàn sắc

_ Phương cậu dẫn tớ đi đâu vậy, nơi này ...

_ Cậu yên tâm, đây là câu lạc bộ đêm của tụi trường mình đấy. Tối chủ nhật nào họ cũng tụ tập lại đây để giải stretch cả. Mau vào thôi !!!

Bây giờ tôi cũng chẳng biết làm gì bèn đi theo nhỏ Phương vậy. Vào trong, đúng chỉ toàn học sinh nhưng ăn mặc rất lòe loẹt. Hu hu và trong đó có cả tôi nữa ...

_ Chào Phương! Sao hôm nay đến muộn thế - Một cô bạn khá xinh xắn nói.

_ Không có gì chẳng là bạn chút việc.

_ Thế à, ai đây ?

_ Cô bạn cùng lớp mới từ nước ngoài về, sao ?

_ Ồ, nước ngoài cơ đấy, xinh đấy nhỉ. À, chào bạn mình tên là Trà My, còn bạn ???

_ À ... Tôi ... tôi tên Nhật Hạ - Tôi rụt rè.

_ Nhật Hạ hả ??? Bạn mới đến đây lần đầu sao ?

_ Ừh...ừ

_ Thôi, thế thì hôm nay chơi cho đã nhé !

Ý, tôi chưa kịp nói gì thì cô ấy đã kéo tôi đi. Trong khi đó nhỏ Phương chỉ đứng như bồ nhìn và còn nháy mắt vẻ hài lòng nữa chứ :

_ Nhật Hạ chơi vui nhé! Tí nữa tớ sẽ đến, nhanh chóng làm quen đi !!!

Trời ơi là trời bạn bè kiểu đó. Mà nhỏ này lỗi tôi đi đâu thế này, bốn phía toàn là người nhạc xập xình xập xình đầu óc tôi cứ loạn cả lên. Thế là Trà My lôi tôi đến một bàn toàn là những cô gái cầu kì, còn cả có mấy cậu nữa chứ. A! Lúc này tôi mới nhận ra có cả hotboy à không Hoàng Phi lớp tôi nữa. Cậu ta cứ ngồi làm mặt lạnh lùng uống rượu mà có cả hàng đồng cô gái ngồi vây quanh. Xã hội bây giờ thật phức tạp. Trà My bỗng vang lên :

_ Này mọi người im lặng nghe mình nói này. Đây là Nhật Hạ mới chuyển từ nước ngoài về bây giờ học trường luôn với chúng ta. Nào các bạn hãy làm quen đi!!!

_ A chào cô bạn dễ thương, tớ tên là Bảo Nam rất vui được làm quen!

_ Còn tớ là Xuân Trúc ...

_ Tớ là Hải Đăng

Mọi người nhanh chóng làm quen với tôi ngoại trừ tên đáng ghét Hoàng Phi.

_ Nhật Hạ thông cảm Hoàng Phi trước giờ vẫn thế - Một người nói

_ Ha ... ha ... không có gì !

_ Nào mọi người chơi thôi

Ôi biết thế tôi ở nhà cho xong đến đây làm gì ệt xác. Bỗng có người đập vào vai tôi thật mạnh, làm mọi người trong bàn cũng nhìn tất nhiên là ngoại trừ hắn :[Chắc hẳn các bạn cũng đoán đ. c “hắn” là ai chứ?/!]

_ Nguyễn Nhật Hạ. Cậu to gan thật còn dám đến nơi này nữa à !

Tôi nổi máu lên định đứng dậy tát cho hắn một cái vì bất lịch sự nhưng ngờ đâu ... đó là ... là Nhật Vũ.

_ Hơơ... Tớ ... tớ...

_ Đây các cậu quen nhau à ! - Một người nhanh chóng hỏi.

_ Đây là sư tử của tớ - Nhật Vũ nói.

_ Hả??? Hả??? Sư... ử - mọi lời bàn tán xung quanh bắt đầu trỗi dậy

_ Đây Nhật Hạ cậu sướng thật được làm sư tử của hotboy luôn đấy !!!

Lại là hotboy à. Tên này

_ Nhật Vũ bạn gái đâu sao không dẫn theo - Trà My hỏi

_ À, Mỹ Tuyết đó hả, cô ấy đang chơi bên kia kia...

Cái gì bạn gái của ... của Nhật Vũ sao ! Cậu ấy đã có ... chẳng lẽ. Tôi, tinh thần tôi lúc này thật khó diễn tả, cảm giác như bị phản bội vậy. Tôi đau, đau đến mức muốn chết đi cho xong.

_ Nhật Hạ cậu làm gì mà đứng như trời trồng vậy - Nhật Vũ lên tiếng

_ “ ... ”

Tôi lảng lạng bỏ đi. Tôi không biết đi đâu đành lên sân thượng của quán này tôi nhanh chóng lách qua hàng ngàn người mặc kệ tiếng kêu về ngạc nhiên của Nhật Vũ. Tôi từng bước, từng bước, bước lên bậc cầu thang, lần đầu tiên tôi có cảm giác bước chân nó nặng nề thế này. Mở cửa sân thượng, gió mát làm sao, tôi muốn nó mang theo những nỗi buồn chất chứa trong lòng, thật sự bây giờ tôi muốn vấy bỏ hết cho rồi. Điều mà tôi lo sợ rốt cuộc cũng đã đến, phải chăng là quá sớm không ? Tìm tôi như đang bị cắt ra hàng trăm mảnh nhỏ và nước mắt tôi đã không tìm thấy chỗ nữa rồi, nó đã tuông ra một cách nhanh chóng và sự thật đối với tôi có chăng là tàn nhẫn quá ? Đã bao năm nay, tôi không ngừng hi vọng, đợi chờ cậu ấy mà bây giờ thì sao chứ !Nghĩ lại thì tôi có quyền hạn gì mà ngăn cấm cậu ấy có bạn gái. Nhưng tôi giận vì cậu ấy quá ngốc, tại sao không chịu nhận ra tình cảm của tôi, tại sao chứ ??? Để rồi vô tâm làm tổn thương tình cảm của tôi ...

_Đặng Nhật Vũ, tớ hận cậu, ghét cậu, mãi mãi ... Nhưng sao tớ lại đi mến một người không hề để ý gì đến tình cảm của tớ chứ, Đặng Nhật Vũ cậu thật là ngốc mà !!! - Tôi hét thật to

Ôi! Tôi thật là sợ ý mà, lên đây này giờ mà không biết có người. Làm sao đây chắc người đó đã nghe hết rồi! Hu hu hu, xấu hổ chết đi được. Tôi chẳng dám ngược mặt nhìn người ngồi trong góc tường. Hu hu hu sao số tôi lại đen đủi thế này

_Này, nhỏ kia bộ rảnh lắm hả ? Thất tình sao, đứng rồi nhìn xấu xí thế kia thì ai mà thèm! - Tên đó bước đến trước mặt tôi.

Trời ạ ! Sao trên đời này lại có người vô duyên thế không biết. Không biết thông cảm thì thôi lại còn châm chọc người khác mà nghe giọng hẳn chắc là con trai. Ôi chắc người như thế này thì khuôn mặt tệ hại lắm đây ! Tôi định ngược mặt lên cho hắn một trận thì ... thì ... Trời, sao mà hắn cao thế, tôi đứng chỉ bằng vai hắn thôi thế thì làm sao mà đánh hắn được. Càng ngẩng đầu lên để xem mặt mũi hắn ra sao có xấu như tôi nghĩ không thì tôi càng bất ngờ. Bờ môi cắn mọng, sống mũi cao, hàng mi cong vút rất hợp với đôi mắt to tròn và long lanh, óng ánh. Hàng chân mày rậm, làn da mịn màng như em bé. Đây là lần đầu tiên tôi thấy có một người đẹp như thế! Tôi hối hận vì những suy nghĩ lúc này của mình ...

_ Tuỳ !!!

Nhưng mà nếu tôi không đồng ý thì ... Chắc kiếp trước tôi mắc nợ gì với tên này sao nên kiếp này hấn đến để đòi nợ.

_ Nguyễn Nhật Hạ, cậu giỏi thật không nói lời nào lại chạy lên đây còn ở với tên này nữa chứ, Cậu ... -Bỗng ... chạy hồng hộc lên và quát to

Giọng nói này là, tôi quay đầu lại

_ Nhật Vũ

_ Nhật Hạ tại sao cậu lên đây vậy hại tớ phải tìm khắp nơi, còn tên này là sao ?

_ Đặng Nhật Vũ ăn nói cho cẩn thận tôi cũng có tên họ đảng hoàng, không phải là tên này nhé !!! - Hoàng Phi lên tiếng.

_Thì sao? Tôi có miệng gọi gì mà chẳng được - Nhật Vũ

Bầu không khí lúc này hết sức gay gắt. Hai đối thủ ngang tài ngang sức, cha không biết ai là người giành chiến thắng nhỉ !!!

_ Đây Đặng Nhật Vũ lúc này có người lên đây la hét ...

Ôi không, hấn định nói cho Nhật Vũ biết sao ??? Không thể thế được

_ Tôi ... tôi đồng ý !!! - Tôi phản xạ nhanh chóng

_ Good !!! Thôi tôi đi đây hẹn gặp lại ngày mai nhé, cô bạn!

Cái tên này nói đi thì đi vậy sao ? Lúc này làm sao tôi có thể đối mặt với Nhật Vũ được chứ. Bình thường thì tôi có thể đến nắm tay bắt chân đè đầu cưỡi cổ cậu ấy nhưng bây giờ thì không thể thế được.

_ Nhật Hạ, cậu bị làm sao vậy ???

_ “.....”

_ Trả lời đi chứ ! Tại sao đang chơi vui vẻ lại chạy lên đây vả lại còn

_ Có cần thiết tớ phải trả lời cậu không ? Tớ lớn rồi, làm gì thì tự tớ biết suy nghĩ không cần cậu quan tâm.

_ Cậu ... Cậu ...

_ Không có việc gì nữa thì tớ đi xuống đây!

Tôi không biết tại sao tôi lại thốt ra những lời này có lẽ nó sẽ làm Nhật Vũ buồn nhưng “oái” bỗng có một lực mạnh từ phía sau lưng kéo tôi lại, trong lúc tôi còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì tôi và Nhật Vũ bốn mắt đã chạm nhau khoảng cách lúc này có thể nói là rất gần chỉ độ bốn đến năm cen ti mét

_ Nhật Vũ à .. cậu ... cậu - Mặt tôi đỏ bừng cả lên

_Tớ làm sao ? Tớ phải hỏi cậu mới đúng đó. Cậu bị sao vậy tớ làm gì có lỗi sao ???

_ Không có.

_ Không có ? Thật chứ!

_ Thật.

_ Thế sao thái độ cậu đối với tớ lại thay đổi một trăm tám mươi độ vậy.

_ “.....”

_ Cậu có biết làm như vậy sẽ khiến tớ đau lòng không ? Từ ngày cậu đi biết tớ phải khổ sở, buồn tẻ lắm không ? Khi cậu trở về tớ đã rất vui niềm vui này không thể diễn tả nổi, tớ đã hứa là sẽ bảo vệ cậu sẽ không làm cậu buồn nữa. Tớ đã tự hứa với lòng mình rất nhiều, nhưng ...

_ Cậu ... cậu đừng nói nữa, coi chừng bị bạn gái cậu hiểu lầm đấy, tớ không muốn tự chuốc lấy phiền phức đâu !!!

_ Không sao cả, cô ấy rất hiểu tớ, Mỹ Tuyết sẽ không để ý mấy chuyện này đâu vì cô ấy biết chúng ta là bạn thân mà.

_ “”

Cậu ấy nói câu này mà lòng tôi quặn đau, sao tôi lại trở về Việt Nam làm gì thà cứ ở bên Thụy Điển cho xong. Hức ... hức ... Người tôi yêu quý nhất đã không còn thuộc về tôi nữa rồi, cậu ấy đã chạy theo hạnh phúc riêng của mình rồi ! Hình như ông trời đang muốn đùa cợt với tình cảm của tôi sao ?

_ Cậu giải thích đi chứ, Nguyễn Nhật Hạ,

_ Tớ ... tớ

5. Chương 5

Reng reng reng reng

Ôi cứu tinh của tôi đến thật đúng lúc

_ A lô !

_ Nhật Hạ cậu ở đâu vậy xuống đây coi !

_ À Phương hả, tớ xuống liền !!!

_ Nhật Vũ tớ xuống trước, mọi người đang đợi. - Nói rồi tôi quay lưng đi một mạch. Nước mắt ... nước mắt ... lại rơi rồi, lại rơi nữa rồi !!!

Ở dưới tầng thượng là một không gian náo nhiệt, sôi động, những khúc nhạc Dance nghe mới sống động làm sao. Tôi bước lại bàn của nhỏ Phương.

_ Nguyễn Nhật Hạ, cậu đi đâu nãy giờ vậy ??? - Hoài Phương lên tiếng.

_ À trời nóng quá tớ đi hóng mát một chút! I am sorry ...

_ Thôi Hoài Phương đừng bắt bẻ Nhật Hạ nữa chúng ta bày trò gì chơi đi cho đỡ chán. - Một cậu bạn đáng yêu lên tiếng

_ Ừ ... Ừ ... Đúng đấy ... Đúng đấy

_ Bây giờ mọi người cùng bốc thăm nhé, xem ai với ai một đội nào!- Trà My hớn hờ nói

_ Nay mọi người có thể chơi mà thiếu tớ với Nhật Vũ ư ? - Một giọng nói vang lên

Mọi người đều quay lại nhìn, Hoài Phương :

_ Ôi Mỹ Tuyết, bọn tớ xin lỗi nhé vì đông quá cũng quên bèn đi mất. Thôi ngồi xuống chơi luôn đi.

_ Mà Mỹ Tuyết và Nhật Vũ khỏi cần bốc thăm, hai người là một cặp ai mà dám chia rẽ chứ. - Hải Đăng nói với vẻ sợ sệt

_ Ừ, vậy tớ cảm ơn nhé. - Cái cô Mỹ Tuyết gì đó vui vẻ trả lời

_ À ... À ... Mọi người lắng nghe Trà My nêu luật chơi rồi hẳn bốc thăm. Bây giờ như thế này nhé, một đội gồm có hai người một nam một nữ hai người sẽ cùng ăn một cây bánh dài nhớ là phải ngồi đối diện vào nhau. Tiếp theo là phải ăn cho thật nhanh đội nào về nhất sẽ được ra điều kiện cho tất cả mọi người làm theo nhưng không được yêu cầu quá đáng đó. Và các đội về tiếp theo thì phải chịu phạt và riêng đội về cuối

cùng thì phạt nặng nhất, mỗi người phải uống 10 li rượu, OK ??? Và sau đó thì chúng ta tiếp tục đi tăng hai

_ Đồng ý ... đồng ý ...

_ Thôi tớ không chơi đâu, mọi người chơi đi! - Tôi bất chợt nói

_ Sao lại thế được, cậu là nhân vật chính hôm nay, không chơi thì sao mà vui ? - Nhỏ Phương nói

_ Tớ ... tớ ...

_ Không tớ tiếc gì cả, chơi đi.

Hey ... tôi không còn câu nào để phản ứng. Nói thật, chơi kiểu này là phải chứng kiến cái cảnh Nhật Vũ và Mỹ Tuyết bên nhau đùa vui. Tôi thật sự không muốn, không muốn chút nào cả. Có lẽ ai nhìn vào sẽ nghĩ tôi rất ích kỷ nhưng cứ thử đứng vào vị trí của tôi xem ... Buồn thật !!!

_ Hoàng Phi cậu cũng tham gia đi, đừng lạnh như thế nữa vui lên nào. Cậu phải góp phần thì cuộc chơi mới thú vị chứ, không được từ chối đấy - Anh chàng bảo Nam lém lỉnh lên tiếng

Hình như vào thế ép buộc, hần miễn cưỡng trả lời :

_ U ... Ừ ... Ừ

Thế là mọi người cùng nháo nhào bốc thăm, chỉ riêng có cặp Mỹ Tuyết là không. Mà này giờ khi ngồi vào bàn là Nhật Vũ cứ nhìn tôi mãi với vẻ muốn hỏi tại sao. Làm tôi thấy thật khó chịu, không muốn đối mặt. Càng bất ngờ và choáng váng hơn là tôi và cái tên Hoàng Phi ấy một đội ? Ôi trời, tôi không thể tin nổi đúng là ghét của nào trời trao của đó mà, theo phản xạ của riêng mình thì tôi liền nhìn vào mặt hần và lên tiếng :

_ “Oan gia ngõ hẹp” - A! Tại sao tôi và hần cùng thốt lên một câu làm ai cũng ngạc nhiên nhìn.

_ Wou !!! Tôi đã nói là hai người hợp nhau lắm mà, ngay cả lời nói cũng giống nhau nữa. - Nam Cường láu láu nói

_ Hứ !!! Ai hợp với cậu ta chứ. - Hai ... zza và lại một lần nữa tôi và cậu ta cùng thốt lên một câu

_ Đây thế mà bảo là không hợp, lần đầu thì xem như ngẫu nhiên đi nhưng đến lần thứ hai thì ...

_ Nam Cường, cậu đang đùa với tớ đó hả ? - Hình như tên Hoàng Phi đó đã giận lên rồi

_ Ôi thôi đại ca, tớ không giám đâu

_ Thôi nào, bây giờ chơi đi không nên để không khí đang vui vẻ lại trở nên căng thẳng chứ ! Khi nào tớ hô bắt đầu là mọi người nhanh ngậm bánh và ăn nhé phải ăn thật nhanh vào đó !!!

Tôi miễn cưỡng quay mặt lại và ngậm cái bánh. Tiếng của Trà My đã vang lên :

_ Bắt đầu !!!

Mọi cặp kia thì lo ăn ngấu ăn nghiêng chỉ riêng cặp tôi, à không chỉ riêng tôi ngồi gặm từng chút, từng chút

_ Này cậu là người hay thỏ mà ăn bằng cách gặm nhấm vậy ? - Hoàng Phi gắt gỏng nói

_ Tớ ... tớ ... biết rồi, từ ... từ ...

Wei ... đúng là đẹp như thiên thần, sao nhìn ở góc độ nào cậu ta cũng đẹp hết vậy nhỉ ??? “thình .. thịch ... thình ... thịch” i du sao lúc này tim tôi đập nhanh như muốn vọt nhảy ra ngoài luôn đấy, ôi chắc là tôi bị vẻ đẹp của cậu ta quyến rũ rồi. Không được mảy tỉnh lại mau, cậu ta là kẻ thù lớn nhất của đời mày đó. Hứ đúng vậy tỉnh lại, tỉnh lại Lúc này tôi mới để ý cặp đôi Nhật Vũ đang đùa vui hạnh phúc người cười người nhai bánh. Tim tôi thất lại nó sắp muốn vỡ ra thành trăm mảnh. Tôi thật ngốc ... ngốc khi đi đến một người không hề quan tâm đến tình cảm của mình ... Bây giờ tôi mới hiểu thế nào là cảm giác bị bỏ rơi. Nó cô đơn, buồn tẻ lắm ... Chẳng lẽ tôi sinh ra để luôn làm một người thừa thãi ??? Có ai hiểu cái cảm giác của tôi không !!!! Nước mắt, nước mắt ... Tại sao nó lại tuông ra vào lúc này. Tôi ... tôi không biết làm gì liền đứng phắt dậy :

__ Có giỏi thì nhào vô. Tao đây chẳng sợ.

__ Láo toét, anh em xông lên dạy cho thằng nhãi này một bài học đi.

__ Xin mời.

Bốp ... Rầm ... Bụp Rắc ... Bốp ...

__ A! Đại ca, em biết lỗi rồi ạ. Em không dám nữa đâu ạ, xin tha. Em nguyện làm trâu làm bò nếu đại ca tha cho em !!!

__ Tao đếm 3 giây tụi bay lo biến lẹ đi ... 1 ... 2 ... 3

Vèo ... vèo. Ha tụi chúng chạy hết rồi

__ Cậu có ngốc đến nỗi chạy ra công viên vào giữa đêm giữa hôm ngồi một mình không vậy ???

Nghe tiếng nói này là ... là Hoàng Phi, Hoàng Phi sao ???

__ Cậu ... cậu ... cậu ...

__ Cậu cái gì mà cậu !!! Nếu tôi không tìm thấy cậu thì sẽ như thế nào ???

__ Tớ ... Tớ ... Tớ

__ Cậu thôi ngay cậu với tớ đi được không ?

__ Hey, cậu hình như lúc nào cũng gây rắc rối cho tôi cả.

__ Xin lỗi

Hoàng Phi lấy áo khoác của cậu ta choàng vào người tôi.

__ Đứng dậy đi, tôi đưa cậu về.

__ Thôi không cần đâu, cảm ơn cậu vì chuyện lúc nãy. Cậu về trước đi ...

__ Tôi không muốn phải cứu cậu thêm một lần nữa. Mau đứng dậy đi

__ Nhưng ... nhưng

Phải nói làm sao đây, chân của tôi lúc này vùng vẫy bị mấy tên kia dậm phải bong gân luôn rồi !!! Hu hu xui xẻo quá !!!

__ Nhưng làm sao ? - Cậu ta nói to

__ Chân tớ ... chân tớ ... - Tôi hoảng hồn bèn nói toẹt ra

__ Cậu bị bong gân sao ??? - Cậu ta ngồi xuống nhìn thẳng vào bàn chân tôi

__ Ừ ... Ừm !

__ Leo lên đi. - Cậu ta cúi người xuống

__ Thôi không cần phải thế đâu, tớ đi được mà ...

__ Chân sưng một cục to tướng thế kia mà đi nổi đâu mà đi. Leo lên đi

__ Nhưng ... nhưng ...

Tôi đành phải leo lên lưng Hoàng Phi. Bất dãi dĩ thôi, ôi giờ tôi mới để ý hương thơm từ áo cậu ta thật dễ chịu và thơm phức. Lưng cậu ta cũng thật rộng và ấm. “thình thịch thình thịch” lại nữa rồi, tim tôi lại đập loạn xạ cả lên. Tôi không hiểu vì sao lúc nào ở gần cậu ta tôi cũng có cảm giác như vậy !!!

__ Cậu thả tớ xuống đi, tớ tự đi được mà.

__ Cậu đừng lắc lư nữa, tôi sắp trụ không nổi rồi đây nè. Ăn gì mà nặng thế ???

__ Ăn nói với con gái mà kiểu đó ý hả ? Tôi có nhờ cậu công đâu ???

_ Thôi được rồi xem như tôi tự nguyện, làm ơn làm phúc ngồi im dùm tôi cái !!!

_ “”

Hey, cuối cùng cũng về đến nhà. Hoàng Phi nhẹ nhàng đặt tôi xuống :

_ Cậu vào nhà có được không ???

_ Được!!!!

_ Chắc chứ ?

Tôi cố đứng dậy cho vững, mặc dù chân đau không thể chịu nổi

_ Thấy chưa ???

_ Được rồi, tôi về đây

_ Ồh, mà thank you very much !!!

_ “”

Mà tôi bị gì ấy nhỉ, tại sao tôi phải chứng minh cho cậu ta biết chứ! Hey, dạo này đầu óc tôi bị sao rồi, chắc phải đến bác sĩ khám xem sao

_ Ah aaaaaaaaaaaaaahh !!! đau quá - Tôi ngã khụy xuống đất.

Hu hu hu, làm sao đây đau hết chịu nổi rồi, bây giờ tôi ko tài nào cử động nổi. Hay là bây giờ tôi phải bò hoặc lết vào phòng. [nghe có vẻ bị nặng lắm nhĩ ! +__+] Số tôi hôm nay đen đủi thật, khi vừa chuẩn bị thực hiện công việc trọng đại [là dùng thân mình để lau sàn nhà đó] thì :

_ Cậu cũng biết tiết kiệm nước đấy nhĩ !!! - Hấn ta ngêu ngao [chắc các bạn cũng biết là ai rồi !!!]

Tôi quay phắt người lại !

“Cái đồ chết tiệt! Nếu bà đây mà ko bị trặc chân thì giờ có lẽ mi đã làm bạn với nhà sát rồi!”

_ Hừ, bây giờ tài nguyên khan hiếm, tôi tiết kiệm cũng là điều đương nhiên. Chẳng giống như một số người !!!

_ Ồ thì ra cậu tiết kiệm cũng có phần đặc biệt đấy !

_Sao ??? - Tôi hỏi

_Nằm cả ra sàn nhà và trông đáng vẻ như thế này, để xem cũng đẹp đấy! Tôi mà chụp lại và tung lên mạng thì có lẽ sẽ chấn động giới truyền thông luôn đấy!!! Họ sẽ cảm động về một nữ sinh cấp 3 vì muốn tiết kiệm tài nguyên mà - Hoàng Phi chưa nói hết câu

_ IM ĐI. - Mặt tôi lúc này đỏ bừng [xin các bạn chú ý đỏ ở đây không phải vì ngượng ngùng và vì cơn tức đã lên tới não ý]

Hoàng Phi giật bắn người

_Thì sao? Tôi vậy đó, muốn làm gì thì làm. Tung lên mạng á, cứ việc ko ai cản ai cản đâu. Có khi tôi còn cảm ơn cậu nữa đấy! Mà biết đâu cậu làm như vậy cũng để được nổi tiếng lây vì là ng' chụp được bức ảnh này nhĩ. Ko sao, ko sao tôi luôn có lòng từ bi nên cậu làm vậy cũng chẳng trách làm gì. - Tôi phẩy phẩy cái tay

_ Cậu Tôi có lòng tốt qua đây giúp cậu nhưng giờ thì đổi ý rồi. Hừ - Nói rồi hấn quay lưng đi một lèo

“ Hix ... hix giờ tôi mới thấy hối hận, biết vậy lúc nãy chẳng đôi co với hấn làm gì, ít ra bây giờ tôi cũng đang ở trog chăn ấm mà ngủ”

_Xí, nói vậy thôi chớ mình chẳng thèm!!! [Thế là cô nàng phải vát vả bò bò, lết lết vào phòng rồi]

~0~0~0~0~0~0~0~0~0

~Bình minh đã hé dạng. Ánh nắng cố sức len lỏi qua cửa sổ vào phòng. Tôi nheo mắt. Thiệt là mệt quá đi, cái chân vẫn còn đau lắm lắm sao tôi bước ra khỏi giường đây ??? Đang lúc căng óc ra để suy nghĩ

“ Hay là mình ở luôn trên giường-ui như thế thì ko ổn chút nào hoặc lại tiếp tục bò lếch- như thế càng ko hay ... ”

Reng...reng...reng / Nhật Vũ

“ A! Cứu tinh đến rồi ” [Mừng đến nỗi quên cả luôn là đang nghỉ chơi vs Nhật Vũ]

_ Alô, Nhật Vũ ơi đến cứu tớ với !!!

< sao=“” vậy?=“” có=“” chuyện=“” gì=“” à=“” >

_ Tớ bị trặc chân ko sao di chuyển được. Huhu

< được=“” rồi=“” cậu=“” đợi=“” đó=“” tớ=“” đến=“” liền=“” >

< rụp...tút...tút=“” >

Ko lâu sau Nhật Vũ có mặt ở nhà tôi!

_Cậu hậu đậu vâvx hoàn là hậu đậu. Suốt ngày cứ bị thương, ko tay thì chân. Cậu có biết là làm phiền lòng người khác lắm ko? Con gái con lứa gì mà chẳng thuy mị chút nào.

_Này nói đủ chưa? Sao cậu biết do tớ phá phách nên bị trặc chân!

_ Thế thì vì sao ?

_Thì là vì tớ bị ...

“ Ôi ko! Ko thể nói cho Nhật Vũ biết mình bị ... mà trặc chân được. Nói ra chẳng khác nào cậu ta giết mình chết. Đúng vậy, ko nói ... ko nói ”

_Bị gì ? - Cậu ta lại thừa cơ nói tới

_Thì ... thì ... tớ ... tớ ... A! Do ở trường tớ học thể dục kém lắm đặc biệt là môn nhảy xà. Vì vậy mà tớ muốn tập luyện thêm bằng cách là nhảy qua thành ghế. Ngờ đâu, nhảy quá đà ko giữ được thăng bằng nên té xuống và kết quả cái chân đáng iu nhận được 1 phần thưởng từ đất mẹ!!! Hahaha - Vừa nói tôi vừa chỉ trước chỉ sau để chứng minh

Ô! Thì ra là vì siêng năng vận động thể dục đấy à, đáng khen ghê ta- Cậu ta cười hiêm [Các bạn có nghĩ như vậy ko?]

_Gì chứ? ĐẶNG NHẬT VŨ, tớ bị như thế này cậu ko giúp thì thôi lại còn chỉ trách này với chả nọ! Gan cậu cũng lớn đấy nhĩ?

_Ồ ồ! Đúng rồi, nói mãi mà quên mất cái chân bị thương của cậu! Đưa tớ xem nào.

Nói xong, Nhật Vũ cúi ng' xuống, nhẹ nhàng đặt chân tôi lên đùi.

_Ồk...Ồh! Nghe “bác sĩ” phán bệnh này. Chân của cậu ko phải bị trặc mà là bong gân. Giờ lấy thuốc xoa vào cho nó bớt sưng. Tớ sẽ ra tiệm mua thuốc về cho. Hiểu chưa ?

_Hiểu!

“Ặcx, sao tự nhiên mình lại trả lời ngoan ngoãn thế ko biết. Trời ơi, mắt mặt quá.”

_Cậu làm gì mà ngồi thừ ra vậy Nhật Hạ ?

_Ko có gì ...

~~*~*~*~*~*

Sau khi làm các công việc chữa trị cho cái chân đáng thương xong, tôi cảm thấy đỡ hẳn!

_Cảm ơn nhé! - Tôi nói với vẻ cảm kích

_Muốn came ơn thì phải trả tiền công chứ. - Cậu ta nháy mắt

_CÁI GÌ ? - Tôi quát

_“.....” Cậu ta im lặng dường như sức nhớ ra điều gì đó.

Và tôi cũng vậy, bây giờ tôi mới chợt nhận ra điều đó

“Thôi chết! Mình đang giận Nhật Vũ mà nãy giờ lại Còn ngồi đối mặt vs cậu ấy nữa chứ.”

Đã vậy, bầu ko khí bỗng trầm hẳn. Im như tờ. Tôi nghĩ đây cũng nên là lúc làm hoà vs Nhật Vũ. Suy đi nghĩ lại thì cậu ta có lỗi gì ? Chỉ là do tôi “iu” đơn phương và tự biên tự diễn tất cả mọi chuyện.

Một lát sau tôi quyết định lên tiếng :

_Này/Này ... -Ồ! Cả hai chúng tôi cùng lên tiếng

_Có chuyện gì à, cậu nói trước đi. - Tôi nhường

_Ừk! Nhật Hạ, có phải chúng ta đã chơi với nhau từ nhỏ. Tình cảm có thể nói là hơn cả ng‘ thân, đúng ko ?

_À....ờ

_Đáng lẽ ra tớ là ng‘ hiểu cậu hơn ai hết. Nhưng từ sau khi cậu từ Thụy Điển trở về, tớ cảm thấy cậu đổi thay rất nhiều. Nhất là thái độ của cậu đối với tớ nó thay đổi 180 độ. Trog đầu tớ chỉ có một dấu “ ? ” về cậu kèm theo sự trống vắng. Tớ muốn bây giờ cậu cho tớ một câu trả lời thật rõ ràng. - Đôi mắt long lanh chứa đậm sắc buồn của cậu ấy làm tôi ko thể kiềm lòng

_Nhật Vũ cậu ... cậu sao vậy ? Tớ bình thường mà. Hi hi, cứ coi như thời gian qua tớ bị ma ám đi há!

_Cậu đừng lừa tớ. Tớ biết rõ ràng cậu có chuyện ko bằng lòng về tớ mà. Nói đi tớ xin cậu đó.

Tôi định sẽ ko bao giờ nói ra nhưg ... nhưg hoàn cảnh này thì ...

_NHẬT HẠ! Tớ muốn cậu trả lời = cách nói chớ ko phải = sự im lặng

_“.....”

Làm sao tôi mở miệng đây ???

_NHẬT HẠ !!! - Có lẽ sự kiên nhẫn của Nhật Vũ ko kiềm chế được nữa

_Tớ ... Tớ ... - Tôi vẫn ko nói được

_Làm sao ???

_“.....”

_Cậu muốn biết sao ? Để tớ nói nhé : TỚ THÍCH CẬU ..

6. Chương 6

Nhật Vũ sững sốt, đôi mắt mở to nhìn tôi. Ánh mắt hiện giờ ko chỉ là 1 dấu “?” mà là hàng ngàn hàng vạn dấu.

_Nhật Hạ ... cậu ... cậu ... nói gì vậy ? Tớ ... tớ nghe ko rõ!

_Hahahaha! Nhật Vũ lần đầu tiên tớ thấy cậu lắp bắp à ko phải nói là cà lăm mới đúng!

_Cậu ... cậu ... th ... thì ...thích ... - Cậu ta cứ nói ngập ngừng, ngập ngừng khiến tôi cảm thấy khó chịu

_Mệt ghê, tớ thích cậu, nhưg từ “thích” ở đây ko như cậu nghĩ đâu. Thích ở trên phương diện bạn bè thôi.

_GÌ CHỨ ??? - Cậu ta mở mắt càng to, vẻ ngạc nhiên hơn cả!

_Gì là gì ???

_Cậu giải thích đi tớ chẳng hiểu !!!

_Haizzza!!! Chẳng phải cậu nói chúng ta chơi thân từ rất nhỏ sao ? Thì đó tớ xem như tớ đã sở hữu cậu trên cơ sở một ng' bạn nhưg khi biết cậu đã có bạn gái ý, tớ buồn lắm và cảm thấy mình như mất đi một thứ gì quan trọng và đó là cậu!

_Ko hiểu ??? - Cậu ta tròn miệng

_Oh my god!... Thì ý tớ là bây giờ tớ ko được một mình độc chiếm cậu nữa mà phải chia 4/5 phần cho Mỹ Tuyết đấy.

_À ra là ... Hả, hả Nguyễn Nhật Hạ vậy từ trước đến giờ cậu coi tớ là gì hử. Sở hữu ư ? Từ này chỉ được dùng cho đồ vật thôi đó. - Cậu ta cau mày

_Ồh, để xem hồi nhỏ giờ tớ coi cậu như ... một chú Teddy

Cái gì ??? Gấu Teddy á (++) - Nhật Vũ há hốc

_Ừh - Tôi thản nhiên trả lời

_Này!!! Cậu có thấy con gấu nào biết đi biết nói, hoạt động như một con ng' và lại còn đẹp trai, đáng yêu như tớ ko ???

Oe ... oe ... oe. Thôi, thôi được rồi. Cậu ko nói thì tớ cũng ko tưởng cậu câm đâu. Nãy giờ từng lời cậu nói ý làm cho thức ăn trog bụng tớ cứ nháo nhào muốn nhảy ra ngoài hết rồi!!! Mà cậu có đọc truyện “Chiếc nơ kì ảo của Hime chưa ?”

_Chưa, mà tự dưng hỏi làm gì. Chuyển đề tài nhanh thế ?

_Ko!!! Là vì nó có liên quan tới chuyện này. Cô bé Himeko đã nói tất cả thứ nhồi bông trên đời đều đang sống. Chỉ là phép thuật chưa đến vs chúng thôi

_Hả ??? Nhật Hạ, tớ nhớ là cậu đang bị thương ở chân còn đâu có bị ảnh hưởng gì đâu. Nhưng sao tớ thấy cậu có chút vấn đề về thần kinh á. - Vừa nói hần vừa cười ngặt ngheo

Tôi chẳng đợi gì liền phi qua dùng tay riết chặt cổ hần

_Oe ... oe ... ọc ơ ..ở th ... thả ... ra !!! - Cậu ta bắt đầu nói ngọng rồi

Hahahahahahaaa

_Biết lỗi chưa ? Đã sợ cộp mà còn giám vào hang cộp hả ????

_Iết ời ả ... r..ra!

Tôi thả cậu ta ra và phán một câu xanh đờn

_ Hôm nay chị ăn chay, coi như nhóc hên! Chứ lần sau ko chỉ là thế này đâu mà sẽ rút gân tay nè chân nè, đánh cho bể xương sống rồi quăng ra chuồng heo nằm nhé!!!

_Nam Mô A Di Đà, Nam Mô A Di Đà !!!! Làm ng' phải có lòng nhân hậu ko nên độc ác như thế đâu thí chủ à. - Cậu ta lẩm bẩm

_Làm ng' như thế mới thú vị chứ “Nhà sư”. Hahahahahaaa - Giờ đến phiên tôi cười nghiêng ngả.

_Thôi ko nói nữa, cãi với cậu tớ cãi ko lại. Nhật Hạ,

_Sao ???

_Cậu hết giận tớ rồi chứ ???

_Chưa.

_Hả,sao vậy ???

_Cậu thật bất lịch sự tớ chưa nói hết mà. Nghe lại nguyên câu này. Ừm ... Ừm. “Chưa, mới lạ”

Khi nghe tôi nói xong mắt cậu ta long lanh hai tay đan vào nhau :

_Hihihi. Nhật Hạ, cậu là ng' tốt nhất trên đời, là cô bạn tớ “iu” nhất [Các bạn ơi, từ “iu” chỉ nói về tình bạn thôi đấy, ko may Mỹ Tuyết hiểu lầm thì gay go lắm!]

_Ừh ... ừh ... ừh. Tiếp theo là: tớ quý cậu lắm, cậu là một thiên thần, một chớ gì!

_ỦA. Sao cậu biết.

_Tớ thuộc nhưn như cháo luôn rồi. Nghe đến nhảm tai ... Giờ tớ ra lệnh cho cậu đi về để tớ còn hẹn hò nữa.

_“HẸN HÒ”. - Nhật Vũ hét to

_A! A! A! Lỡ tai tui lủn màng nhĩ mất thôi.

_Cậu đúng là ng' 2 mặt mà. Mới nói là thích tớ mà giờ kêu đi hẹn hò. Quá đáng, quá đáng!

_Nín, câm, im! Đi về đi, bực mình rồi nha!

_Tớ về đây, chẳng quan tâm cậu nữa. Bị phụ lòng tốt, giận rồi.

Về mặt giận của Nhật Vũ rất đáng yêu. Trách Mỹ Tuyết đường đường là một hoa khôi mà bị cậu ta hớp hồn.

Nãy giờ tôi cũng chả biết mình đã nói những gì, ko biết tại sao nhưg khi nói với cậu ấy những điều đó tôi lại cảm thấy lòng vô cùng nhẹ nhõm. Cảm giác buồn bã đã vơi đi đâu rồi, giờ tôi có thể là chính mình như trước đây. Có lẽ thứ tình cảm mà tôi dành cho Nhật Vũ ko được gọi là tình yêu !!!

~0~0~0~0~0~0~0~0~0~0

~Cùng lúc đó tại một căn nhà rộng lớn, số 28/8 :

_Alô! “Heo con” hả ?

<.....>

_3 ngày nữa sẽ về à! Ngọn gió nào đưa “Heo con” về vậy ?

<.....>

_Em biết rồi! Nhất định đi đón chứ.

<.....>

_Ồh! Bái bai nha!

_Tiểu Phương à, xuống ăn cơm đi con. - Giọng dịu dàng của một ng' phụ nữ gọi

_Vâng! Con xuống ngay.

Bụp bụp bụp [hihi là tiếng nhảy xuống cầu thang ý, mình ko biết diễn tả thế nào hết]

_Má mì à! Heo con sắp về đấy. -Tiểu Phương hớn hỏ [Tiểu Phương là Hoài Phương đây các bạn]

_Sao? Nó điện cho con hả.

_Vâng!

_“.....” - Ng' phụ nữ ấy ra vẻ im lặng nhưg thực ra trog lòng bà vui hơn ai hết!

~0~0~0~0~0~0~0~0~0~0

~Một cuộc đấu khẩu lại sắp xảy ra rồi :

Tôi vừa đi mua “Piza” về thì gặp hấn ta trước cửa.

“Hứ, cái đồ chết bầm. Dụ hôm qua mình vẫn chưa nguôi được, ai cũng sợ hấn nhưg với mình thì đừng có mơ. Mình mà hết đau chân thì hấn chỉ có đường chết, bây giờ thì cố nhẫn nhịn Quân tử trả thù 10 năm chưa muộn /”

Tôi phớt lờ đi qua

_Cái chân què sao rồi đồ hậu đậu ? - Hấn lên giọng

“Chân què, hậu đậu. Thật ko thể chịu nổi mà.”

_Nhờ phước của cậu nó đỡ rồi. - Tôi mỉa mai

_Đó là do cậu ko cho tôi giúp chứ đâu phải tôi vô tình. Lại còn trách nữa à ???

_Ồ! Nghe có vẻ cậu tốt bụng quá ta ...

_Đương nhiên là thế rồi! - Hấn ta vênh mặt

_Tốt bụng nhất trong những ng' xấu bụng đó.

_Cái gì ??? - Sắc mặt hấn dần dần đổi

_Đồ đáng ghét. - Tôi cố ý nói thật to

_Tôi đáng ghét chứ còn cậu đáng yêu quá nhĩ.

_Ừ, tất nhiên là đáng yêu hơn một số ng' rồi.

_Cậu đag ám chỉ tôi đó à, đồ hậu đậu.

_Ko, nãy giờ tôi đâu có nói là do cậu tự nhận đấy chứ !!! -Tôi nở nụ cười hài lòng

_Hứ, tôi đây ko thêm cái cọ với 1 ng' vừa hậu đậu, vừa thiếu suy nghĩ như cậu.

_Gì???? Tôi hậu đậu vậy đó, mà nãy giờ chẳng phải cậu đag cãi vs tôi sao ?

_Tôi ... - Hahahahaha, hấn cứng họng rồi

Tôi chẳng thèm nhìn cứ thế mà đi vào nhà

_Nè! -Hấn gọi

_Lại gì nữa đây ??? - Tôi nhăn mặt

_Cậu còn nhớ thoả thuận giữa chúng ta chứ ???

_Thoả thuận gì ? -Tôi hỏi

_Cậu ko nhớ thật hay là giả quên vậy ??? Cậu phải làm “Oshin” cho tôi trong vòng 1 tháng đó.

“Ặc, hấn vẫn còn nhớ sao. Đã qua 2 ngày rồi mà!!! Nhưg mình đã giải thích rõ vs Nhật Vũ rồi mà, bây giờ thì ko sợ nữa.”

_Tôi xin trân trọng báo cho cậu biết. Thoả thuận Oshin sẽ chấm dứt trong hôm nay.

_Cậu đùa à. Thế là cậu ko sợ cả trường biết sao cả cậu bạn Nhật Vũ nữa ???

_Tôi ko sợ vì tôi đã giải thích hết cho cậu ta rồi.

_Ồh ... Nếu Mỹ Tuyết biết thì sao ta, cô ta có tin lời của cậu ko. Cậu nên nhớ tôi là một ng' nổi tiếng ở trường, cô ta sẽ tin tôi hay tin cậu đây ? Và lỡ Mỹ Tuyết có chia tay vs Nhật Vũ thì cậu là ng' chịu trách nhiệm lớn nhất, mọi học sinh trong trường sẽ nhìn cậu = ánh mắt như thế nào ??? - Hấn ta đắc ý

“Hấn nói cũng có lí. Lúc đó mình sẽ chịu thiệt nhất chứ ai, ôi sao hôm bữa mình ngu thế nhĩ. Trời ơi là trời”
- Tôi cứ lắc qua lắc lại, rồi cứ tự dùng tay đập vào đầu mình

_ Ai ko biết nhìn vào tướng cậu bị điên đó. Cứ về mà suy nghĩ lời tôi nói đi, bây giờ tôi sẽ tạm thời coi cậu như là một cái đồng hồ báo thức. Sáng mai đi học phải qua kêu tôi dậy, còn nếu ko thì hậu quả thế nào tôi cũng ko lường trước được !!! - Nói rồi hấn vào đi nhà

Bực cả mình, đúng là đen đủi mà. Gặp trúng cái tên thần kinh, ôi phải làm sao đây chẳng lẽ phải để cuộc đời đẹp tươi này chịu nhục nhã một tháng. Mà nếu ko làm như vậy thì Mỹ Tuyết sẽ

Thôi chẳng thèm nghĩ nữa, vào nhà ăn rồi ngủ cái đã sáng mai tính sau.

= = = = =

I'll be back, i tthink you so you get me, i [nhạc báo thức đó các bạn]

Bụp

Tôi ngồi dậy, đôi mắt lơ lơ lơ. Vẫn ko biết quyết định thế nào chuyện tối hôm qua. Hey, đành đi qua kêu hần dậy cũng được. Dù sao như thế cũng chẳng thiệt thời gì !!!

Cốc ... cốc ... cốc ...

_Tên kia, có dậy ko thì bảo. Trễ học thì đừng trách tôi ko kêu nhé!

Cánh cửa mở ra

_Này, cậu ko nhỏ nhẹ chút được sao? Kêu như cậu may là tôi lớn rồi đấy nếu là trẻ con thì chắc nó giật mình khóc 3 ngày quá.

_Kệ tôi, lẹ lẹ dùm cái sắp trễ học rồi Tôi đi học trước đây.

_Đứng lại !

_Gì nữa, chẳng phải tôi đã làm đúng nhiệm vụ rồi sao ?

_Cậu đồng ý rồi à. Haha, nhưng Oshin thì phải đi theo chủ nhân chứ có nghĩa là cậu phải đi theo sau tôi.

_Ko thích. Cậu mơ sao ??? Mặt trời lên tới đỉnh núi rồi đấy, vào rửa mặt lại cho tỉnh ngủ đi !!! Chợt nhìn lại đồng hồ

_Oái còn 3 phút nữa là vào lớp rồi. - Tôi la toáng lên

_Thì sao ??? -Trời ơi hần hỏi một câu tỉnh bơ

_Thì sắp trễ rồi chứ sao. Thôi tôi ko đợi cậu nữa tôi đi trước đây. -Tôi hấp tấp nói rồi ba chân bốn cẳng chạy

Nhưng đã ko kịp nữa rồi, tôi vào lớp trễ 10 phút tất nhiên là hần cũng vậy.

Cô giáo giận giữ :

_Hai em kia, có biết trễ bao nhiêu phút rồi ko hả ?

_Thưa ... thưa ... cô ... em ... em - Tôi nói lắp bắp, còn hần thì đứng trơ ra như đá

_ Ko nói gì nữa. Cả hai cô cậu ra ngoài hành lang đứng hết tiết 1 rồi vào nghe chưa ?

_Nhưng ... cô ...

_Nhưng nhị gì cô có muốn xuống phòng trà ngồi vì cái lời giáo viên ko ? - Bà cô đó trừng mắt nhìn tôi

Thế là tôi đành phải ra ngoài đó đứng.

_Cái tên kia, có biết do ai mà giờ này tôi phải đứng đây ko? - Mặt tôi đỏ bừng bừng

_Chẳng phải tôi cũng đứng vs cậu đó sao, thấy chủ nhân thương ng' ở thế kia ko biết cảm động mà còn quát mắng à. Đáng lẽ ra cậu phải tỏ vẻ : "Ôi! Hoàng Phi cậu thật tốt bụng, tớ rất tự hào khi được làm cấp dưới của cậu" Như vậy đó!

_Xí, cái đồ chết tiệt. Chẳng qua tôi đây là ng' thanh cao ko thèm trách vắn thứ tiểu nhân như cậu. Ở đó mà kêu tui cảm ơn đợi kiếp sau đi nhé! Lêu ...lêu

.....

Hết tiết 1 chân tôi muốn rã rời :

_Nhật Hạ, sáng nay ngủ quên à sao đến trễ thế ??? - Nhỏ Phương hỏi

_Tớ mà ngủ quên á, là tại vì cái tên đáng - Tôi ngừng hẳn

_Cái tên nào ???

_À, à, hahahaha là cái tên đồng hồ nhà tớ ý. Nó ko chịu reo haha -Tôi nói nhưng cảm thấy thật ngượng miệng

_Bỏ tay vs cậu luôn! Xuống canteen ko ?

_Ừk, được đấy tớ khát khô cả họng rồi nè!

Ui, thoải mái làm sao khi được uống li nước cam thân iu.

_Nhật Hạ, cậu đang mơ màng gì vậy ???

_A Nhật Vũ. Chào Mỹ Tuyết, hai ng' cũng xuống đây à ???

_Ừh! - Bọn học cùng đồng thanh trả lời. Đúng là một cặp trời sinh

_Hạ, hình như tớ để quên áo lạnh nhà cậu đó - Nhật Vũ hỏi

_Thế à, để tớ về xem thử

_Nhật Vũ cậu đến nhà Nhật Hạ sao? - Mỹ Tuyết hỏi vẻ nghi ngờ

_À, tớ đến để băng ...

_A! Cậu ấy đến để lấy quyển truyện tớ mượn đó mà. - Tôi ngắt lời Nhật Vũ và ra hiệu cho cậu ta

_Hahaha, đúng ... đúng đó.

“Cái tên Nhật Vũ này, ăn gì mà ngu thế. Nói hẳn đến băng chân rồi ình ko may Mỹ Tuyết hiểu lầm thì mình tự chuốc họa vào thân mất!”

_Ôh, ôi, Hoàng Phi kia, cậu ấy kia. Đẹp trai thật, rất oai

Cái tên đó làm gì mà được hâm mộ dữ vậy trời. Ai mà biết bộ mặt thật của hẳn thì nghĩ sao nhỉ. Hứ cái đồ giả tạo Đang nghĩ xấu hẳn thì đột nhiên có ai gọi tên tôi:

_Nguyễn Nhật Hạ, lại đây tôi nhờ chút

Là hẳn ư, chẳng lẽ hẳn định nói ọi ng' biết chuyện đó. Hẳn hứa rồi mà

Nghĩ gì thì nghĩ tôi cũng phải đứng dậy đi qua chỗ hẳn

_Đi đâu vậy Nhật Hạ - Hoài Phương hỏi

_Thì ... thì đi qua chỗ Hoàng Phi, cậu ta gọi mình mà !!! - Tôi cười cười, một nụ cười ko vui kèm vs những ánh mắt ngạc nhiên của mọi ng', nhiều lời bàn tán đã xuất hiện !!!

Khi bước đến chỗ hẳn tìm tôi đập ko ngớt cứ sợ hẳn sẽ nói ra, lúc đó thì tôi còn biết dấu mặt vào đâu. Mỹ Tuyết và Nhật Vũ sẽ nghĩ như thế nào ???

“Thình ... thịch ... thình .. thịch” Tim tôi mỗi lúc đập càng nhanh

Hẳn đứng phắt dậy :

_Tôi có chuyện muốn ...

_Nè cậu ... cậu định nói gì ? - Tôi hoảng hồn _Xin cậu đó, cậu muốn tôi làm gì thì tôi cũng đồng ý mà - Tôi nói thật nhỏ chỉ đủ tôi và hẳn nghe thôi. Trong khi đó mấy trăm con mắt trog canteen đang đổ dồn về phía tôi và hẳn

_Cậu - Hoàng Phi nói đỡ

7. Chương 7

_Cậu-Hoàng Phi nói dở

Ng' tôi lúc này cứng đông như đá, lúc này tôi có thể chuẩn bị tinh thần được rồi. Nhật Vũ, Mỹ Tuyết tôi xin lỗi, tôi thật sự ko cố ý đâu!!!

_Tí nữa mua cho tôi chai nước rồi đem lên tầng thượng vào giờ giải lao. -Cậu ta ghé sát vào tai tôi nói

_Hả ???? Nước á!!! -Lớp băng bao quanh ng' tôi này giờ tự dừng tan mất. Tôi mở tròn mắt nhìn cậu ta

_Nhớ đem lên đó ko thì cậu chết chắc! - Nói xong cậu ta đứng dậy đi ra khỏi canteen để lại bao dầu hời sau lưng.

“Hắn ta bị gì vậy nhỉ ??? Mình cứ tưởng hôm nay là ngày tận số chứ! Mà vậy cũng tốt rồi, hắn ko nói ra xem như hôm nay mình hên”

Ấy, giờ tôi mới chợt nhận ra mình đang là trung điểm của mọi ng'

_Hoàng Phi nói gì vậy Nhật Hạ ? -Hoài Phương nhanh nhẩu hỏi trước

“Cái con nhỏ này định đổ thêm dầu vào lửa hay sao vậy ?”

_Đúng đấy, cậu ấy nói gì vậy bạn ?

_Ừk, ừk ... Nói tội mình nghe vs đi!

_Có phải cậu ta hẹn cậu đi chơi ko ?

_A! Hay là cậu đặc tội gì vs Hoàng Phi hả ? Nên bây giờ là thời điểm cậu ta đưa cậu ra pháp trường ?

Trời ơi! Tự nhiên lại ra thế này, tên đó định chơi mình hay sao đó. Khổ thiệt, giờ phải làm sao vs cái đồng kiến trước mặt đây ???

_Hơhơhơ ... Ko có gì đâu các bạn !!!

Tôi hươ tay hươ chân rồi đột nhiên chỉ tay ra đằng sau

_A! Thầy hiệu trưởng kia đến kia ...

Cả đám quay lại nhìn nhân cơ hội này tôi vác chân lên cổ chạy vèo ra ngoài.

Ai cũng biết thầy hiệu trưởng rất nghiêm khắc nên bất cứ 1 học sinh nào trog trường này cũng đều sợ! Nghĩ lại thì tôi thông minh quá đấy chứ, áp dụng vào câu “Trog 36 kế, chuồng là thượng sách”. Hahaha!

Nhưng tí nữa vào lớp thì làm sao đây ??? Cái tên đó, đúng là “sao chổi” ai ko nhắm lại cứ nhắm vào mình. Để nhớ thử coi kiếp trước mình đâu có mắc nợ gì ai mà kiếp này phải trả cho cái tên đáng ghét đấy. Ko được ... thế này là ko ổn, mình phải đi lên chùa à ko phải đi xem bói để xem kiếp trước mình có nợ ai hoặc sống ác nhân ác đức vs ai

Tùng...tùng...tùng...

Chết! Vào lớp rồi, làm sao làm sao đây ???

Thôi mình ko nên né tránh phải đối diện, mình có làm điều gì mờ ám đâu mà sợ. [Xem ra cô bạn này c~ văn chương ra phêch đó chứ]

Vừa bước vào lớp, mọi tiếng xì xầm rì rào đã nổi lên ... Xem ra tôi đã là ng' nổi tiếng lúc nào ko hay, mà nổi tiếng bằng cách này thì cho tiền mình cũng ko dám!!! Hixhix

_Nãy giờ đi đâu vậy Nhật Hạ ?

_ “.....”

_Thôi nói đi mà, đừng giận tớ chuyện lúc nãy nữa. Tớ lỡ miệng mà. Nói đi có gì tớ giúp cho!!! Hoài Phương nháy mắt

_Thật chứ ???

_Đương nhiên là thật, lời tớ nói ra thì chắc như đinh đóng cột!

_Ồ, ờ biết rồi khỏi phải khoe. Mà giờ tớ phải làm sao, mọi ng' cứ ...

_Suyt! Cậu ko cần giải thích gì đâu ... Lúc nãy tớ và Nhật Vũ cùng Mỹ Tuyết đã nhanh chóng thu gọn chuyện này rồi ...

_Sao ??? -Tôi ngạc nhiên hỏi

_Sao trắng gì? Thì Nhật Vũ đứng dậy nói giữa cậu ta và Hoàng Phi có xích mích vs nhau nhờ có cậu ngăn giải mà họ mới làm hoà. Lúc nãy Hoàng Phi kêu cậu tới nói nhỏ chuyện, vì cậu là bạn thân của Nhật Vũ đó.

_Vậy sao??? -Mắt tôi long lanh _Tốt quá rồi, à mà chuyện ... là chuyện gì ???

_À ... à ... ờ thì ... thì chuyện ... là chuyện ... chứ chuyện gì ? -Nhỏ Phương ấp úng

_Các cậu giấu tớ điều gì phải ko ??? Mà sao mọi ng' lại nhòm ngó tớ lạ thế!!!

_Ủ! Thì họ ngưỡng mộ cậu đó mà!!! Hahahaha -Nó cười lãng

_Khó hiểu thiệt ... các cậu được lắm..

_Hihi thôi vô lớp rồi học đi - Phương quay lên để tránh những câu hỏi của tôi

Mà nãy giờ sao ko thấy tên đó đâu ta, à chắc lại cúp tiết nữa rồi. Đúng là cái đồ lười biếng

////////////////

Đến giờ giải lao, tôi sực nhớ là phải mua nước và đi lên sân thượng. Và đây cũng là lúc tôi hối tội hân.

Đằng sau cánh cửa trên cầu thang là một khung trời mới. Wou! Trên đây gió mát lạnh, những tia nắng nhạt phà xuống nền gây một cảm giác thật thoải mái. Và nhìn thấy cả một bầu trời thật rộng nữa chứ, ko ngờ ở trường tôi lại có một nơi tuyệt hảo như thế này! Sướng thật!!!

“Ủa? Mà sao cái tên sao chổi đó kêu mình lên đây rồi chẳng thấy bóng dáng hân đâu nhỉ?”

Tôi quay qua quay lại nhìn tới nhìn lui. Ôi trời thì ra hân cúp tiết để lên đây đánh một giấc sao? Tôi bước lại gần vs ý định sẽ đá một cái thật đau cho hân dậy nhưng tim tôi lại đập rộn rã khi đến gần lúc hân đang ngủ. Đúng là nhìn ở góc độ nào tên sao chổi này cũng đẹp cả, đôi mắt nhắm nghiền mái tóc phát phơ trog gió nhẹ ... Thật là như một thiên thần ý !!!

_Cậu đang nhìn lên tôi đấy à. -Hân bật dậy và nói

_Ai ... ai ... nhìn lên ... lên chứ. -Tôi phản kháng ngay lập tức _Chẳng qua là ... là ... thấy cậu ngủ ngon quá nên tôi ko nỡ đánh thức thôi chứ bộ!!!

_Ồ, cậu tốt đến thế sao ??? -Hân cười một nụ cười bí hiểm

_Nói nhiều, bộ rảnh lắm hay sao mà kêu tôi mua nước lên đây hả ?

_Đương nhiên, tôi lúc nào cũng rảnh cả. Mà cậu đang nói nhắm gì thế ... là một nô lệ, chủ sai đâu thì phải làm đó. Ko được cần nhàn vs một Hotboy như tôi, hiểu chưa ???

_NÔ LỆ á ??? -Tôi nhấn mạnh từ nô lệ. _Hứ, cái tên sao chổi chết tiệt. Tôi chỉ vì Nhật Vũ và Mỹ Tuyết nên mới nhịn cậu thôi nhé! Hotboy ư, cỡ như cậu cho đi xách dép tôi c~ ko thềm. Nói à biết tôi ko như những đứa con gái khác lúc nào cũng bu theo cậu đâu!!! -Tôi xả một hơi dài

_Á ...Á ...! -Tên đó ép sát tôi vào tường, giữ chặt lấy tay tôi. _Cậu ... cậu làm gì đó, thả ra ... thả ra. Có nghe ko hả ?

_Cậu bảo tôi đi xách dép sao !!! Đây là một sự sỉ nhục lớn vs tôi đấy. Có gan thì nói lại lần nữa xem nào?
- Hấn giận tím mặt

_Oh, oh ... Tôi ko có ý gì đâu, chỉ lỡ lời thôi mà ... Nếu ko thích xách dép thì xách “nước cơm” cũng được.

_NGUYỄN NHẬT HẠ! Hahahahaha, lần đầu tiên có một đứa con gái đứng trước mặt tôi mà nói những lời như thế này đấy. Cậu ... tôi cảm thấy thú vị rồi đây!

_Thú vị con khỉ mốc, buông tay tôi ra đau quá! Đồ sao chổi, đồ chết bầm, đồ đáng ghét, đồ ưnh...ưnh

“Ặc, hấn hấn đang ... đangchạm vào môi tôihấn tôi ko tài nào nhúc nhích nổi !!!!!!!”

Tôi cố sức vùng vẫy để đẩy hấn ra ... và cuối cùng

“Bốp”

Tôi dùng tay tát vào mặt hấn một cái thật mạnh.

_Đồ điên Cậu làm cái quái gì thế hả ?

Nói rồi tôi quay lưng đi ... Đi xuống hành lang, ng‘ tôi thờ thẩn ... ko biết tại sao phản ứng của tôi lại như vậy. Nhưng dù sao đó cũng là đầu đời của tôi mà, sao hấn lại cướp mất chứ! Một thứ quan trọng của tôi mà hấn ta ...

8. Chương 8

Ấy du, ko thể nào ngủ được. Cứ nhắm mắt mình lại nghĩ tới chuyện đó ... Huhu thế là vỡ mộng, nụ hôn đầu vốn dĩ mình dự định sẽ trao cho ng‘ mình yêu thương nhất nhưng giờ thì hết rồi!!! Đáng ghét, đáng khinh là cái tên đó mà

~0~0~0~0~0~0~0

~Lúc đó một chàng trai cũng đang ngồi suy tư

“Tại sao mình lại làm như thế nhỉ??? Mình cũng ko tự chủ được hành động của bản thân nữa là ... Ôi, phiền phức thật! Mà cô ta là trường hợp ngoại lệ nhất đấy, nếu mấy đứa con gái khác mà được mình ... thì chắc mừng đến ko kịp vui mất!! Nhưng cô ta hoàn toàn ngược lại, ko những vậy còn ỉnh một cái tát thân thương nữa chứ ! Được rồi, chuyện đó cũng chỉ là tai nạn mình c~ bị thiệt hại là cái kiss đầu bay mất rồi Mà cát thì ko thể bỏ qua ... chờ đấy đồ con gà!!!”

== == == == ==

Hơu...hơu! Một quá, tối qua chẳng ngủ được gì ...

Chuẩn bị xong tất cả tôi mở cửa đi học vs ý định sẽ ko kêu hấn dậy đi học nữa. Một đằng là thấy ngưỡng ngưỡng, đằng khác lại tức đến điên máu ... Ko gọi chắc là phương pháp tốt nhất! Nào ngờ đâu vừa bước ra khỏi cửa thì thấy hấn đứng dựa lưng vào tường khoanh tay lại ...

Tôi ko muốn cãi vả nên đi luôn

_Này ... -Hấn gọi

_ “.....”

_Này... -Hấn gọi tiếp

_Cậu kêu ai vậy? -Tôi quay đầu lại hỏi

_Cậu giỡn mặt đó hả, ở đây chỉ có tôi và cậu.... Ko gọi cậu chẳng lẽ tôi gọi ma à!

_Ko, tôi tưởng cậu bị bệnh “tự kỉ” ngồi nói chuyện một mình thôi! Tôi cũng có cha có mẹ, có họ có tên, có nguồn có cội, có quê có quán, có anh có chị ... chứ đâu có từ trên trời rơi xuống hay từ dưới đất chui lên mà cậu gọi “này” hử???

_Được rồi, được rồi! Cậu đừng nói nữa Tôi ... chuyện ... hôm ... qua ... tôi - Hấn cứ ngáp ngừng

_Chuyện gì tôi quên rồi, ko có gì để nói nữa tôi đi đây!!!! -Tôi vừa quay ng‘

_Nguyễn Nhật Hạ! Tôi ko nói chuyện đó mà tôi có việc sai cậu đây

_Gì??? Sai á, cậu đang còn trong giấc mơ đẹp à???

_Câu này tôi nói mới phải, ko lẽ cậu quên thoả ước sao??? Bây giờ tôi biểu cậu sau khi học xong phải về nhà tôi ...

_Về nhà cậu, làm gì??? Ý đồ gì đó! -Tôi ngắt lời

_Cậu nghĩ bậy bạ gì vậy? Tôi chưa nói hết mà, cậu về nhà tôi dọn dẹp cho sạch sẽ, OK?

_DỌN DẸP??? -Tôi mở to mắt, miệng chữ o

_Uk!

_Cậu đùa sao???

_Ko, tôi mệt nói nhiều lắm. Tôi quyết định rồi cứ vậy mà làm nhé! -Nói rồi hấn quay lưng đi

“TỨC QUÁ TRỜI OI!!! Máu đã lên tới não rồi nè, cái tên sao chổi, cái tên hắc ám, cái tên bị đại, cái tên trời đánh, cái tên ... Dám sai mình dọn dẹp ư, hấn nghĩ mình là tổng thống, là ngọc hoàng thượng đế, là hoàng tử bạch mã chắc??? TỨC thiệt mà, ma xui quỷ ám thế nào cứ đụng độ vs tên này có ngày mình cũng chuyển nhà vào Biên Hoà thôi!!!”

Ngồi học mà tôi chẳng tập trung gì cả, cứ nghĩ tới chuyện lúc sáng thì diên tiết cả lên. Mà nếu ko làm theo ý hấn thì cũng ko được, làm thì cũng ko xong... Bực mình! Nhìn hấn ngồi bên cạnh giả vờ chăm chú nghe giảng thực ra đang gán cái tai phone nghe nhạc mà chẳng ai nói gì ... Tôi muốn đập cho hấn bay tới tận Châu Phi, Châu Mỹ gì đó cho hả dạ! ư

Tùng...túng...tùng

Cuối cùng cũng tới giờ giải lao

_Nhật Hạ tí nữa đi xuống đây vs tớ ko? Tớ có ng‘ muốn giới thiệu vs cậu nè? -Nhỏ Phương hỏi

_Tí nữa là khi nào? Mà ai thế?

_Học xong khoảng 1,2 giờ. Tớ đã kêu muốn giới thiệu mà làm sao bắt mí được!

_U...À chắc ko được tớ có việc bận rồi - Tôi định đi nưng chợt nhớ lời hấn nói nên miễn cưỡng từ chối

_Bận sao? Ôi, sớm ko bận muện ko bận lại bận vào lúc này!

_Xin lỗi nha! Làm mất hứng cậu rồi

_Ko sao, thời gian còn dài vả lại tớ cũng ko vội đâu!

_Ừ!

Tan học tôi chạy một lèo về nhà và sẽ làm công việc cực hình đó

Vừa bấm chuông thì hấn mở cửa

_Tốt lắm! -Ngoan ngoan dọn cho sạch nhak!

_Nín đi, tôi có dọn là được rồi.

_Nhưng dọn ko sạch tôi bắt dọn lại đó

_Dọn lại sao? Mơ đi

Nói rồi tôi đi một mạch vào nhà hấn

“Ôi, phải ko đây nhà gì lộn xộn bừa bộn thế... Mình phải bắt đầu dọn từ đâu đây??? Cái tên đó đúng là đại ở dơ mà” [hihi, cô nàng ko biết Hoàng Phi cố tình làm vậy để trả thù mà]

Sau khi dọn xong tất cả ở ngoài tôi lại đi vào trong phòng hấn ta, lạ thật ở ngoài thì bẩn thỉu mà sao trong đây sạch một cách lạ kì. Thôi thì tôi cứ dọn cho có lệ

Tôi vắt nước lau bàn ghế nhưg bất chợt dừng lại trước một tấm hình

“Đây chẳng phải là Hoàng Phi sao? Cô gái bên cạnh là ai vậy ta, wou! Cô ấy đẹp một cách lạ lùng, ánh mắt thân thiện nụ cười dễ mến .. còn hấn cũng vậy sắc mặt khác hẳn với bây giờ trong ảnh nhìn hấn rất dễ gần, hoà đồng...

_NÀY, cậu làm gì trong phòng tôi thế!

_A! -Tôi giặt mình _Cậu có cần hét to vậy ko?

_Tôi hỏi cậu vào đây làm gì?

_Hỏi hay nhĩ, cậu bảo tôi dọn dẹp, tôi vào đây chẳng lẽ để ngủ...

Hấn tiến lại cầm tay tôi kéo ra ngoài

_Tôi cấm cậu từ nay ko được vào phòng tôi, rõ chưa???

_Có cần phải dùng bạo lực vậy ko??? Cậu làm như tôi thích vào phòng cậu lắm vậy đó, tôi vào vs một tâm trạng như bị xoắn long đay... Tôi đag là một ng' trong tình trạng bị ép buộc đó nhé!!!

_Ép buộc thì cũng phải chịu, lệnh của tôi mà!

_Hứ, cái đồ làm phếch. Vì bạn tôi mới nhịn chứ lệnh của cậu có nhờ đài phát thanh hay tổng thông nói tôi cũng ko nghe đâu!?

_Cậu ... nói....gì???

_Cậu cũng đâu có bị thủng màng nhĩ đâu, tôi nói một lần ko thích lập lại lần hai...

_Đồ con gà óc vẹt! Ai mà thích phải một ng' như cậu 3 đời vô phước quá, mà tôi nghĩ cũng chẳng ai thêm cậu đâu?

_Thèm hay ko chẳng có liên quan gì đến cậu, ko phải cậu thích tôi nên nói khéo vậy chứ?? -Tôi nheo mắt

_Ai....ai...ai...??? Cậu điên à, mắc chứng bệnh ảo tưởng sao? Mặc dù vậy thì đừng có tưởng tượng xa như vậy chứ!

_Ai có quyền ngăn cấm tôi tưởng tượng à? Nói nghe coi!!!

_Hết thuốc chữa, tôi cũng ko rảnh đôi co vs cậu. Đi mua cho tôi một phần Piza đi!

_Mua Piza, tôi thấy cậu quá đáng lắm rồi. Cho dù tôi có là ng' ở thì cũng biết một chút. Tôi cũng là ng' chứ đâu phải là vật, thú nó còn biết một hướng chỉ là tôi...

_Cậu... làm ơn đừng nói nữa điếc tai lắm. Tôi ko ăn một mình đâu có phần của cậu nữa?

_Wou! Thật sao??? - Mắt tôi sáng rõ [đúng là một cô nàng có tâm hồn ăn uống]

_Về mặt đó của cậu làm tôi ớn đấy, đi mua lẹ đi tôi đói bụng quá rồi nè!

_Ừ! Giờ tôi đi nè, làm việc lả ng' bụng đói cũng ko kém!!!

Vs thái độ của cô nàng làm cho Hoàng Phi phải bật cười [một cái cười nhếch mép]

La la lá lá là la lá lá la! -Tôi hớn hở mua Piza về

Đi tung tăng trên đường, quá bước tôi chợt lùi lại trước một quán coffee vì thấy Hoài Phương ngồi vs một tên nào.... Lúc sáng nhỏ nói muốn giới thiệu cho tôi một ng' chẳng lẽ là ng' này sao??? Tính tò mò trỗi dậy thế là tôi bước vào quán, định hỏi nhỏ thử ... Nhưng vừa bước đến gần tôi như ko tin vào mắt mình nữa, phải chăng làm việc nhiều qua nên mắt tôi bị hoa. Dụi dụi mắt nhìn kĩ lại ... Ng' đó là là

9. Chương 9

_Nhật Hạ? Sao cậu ở đây - Nhỏ Phương ngạc nhiên hỏi

Tôi chạy lại bàn của họ

_Hoài Phương, cậu nói cho tớ biết cậu đang hẹn hò vs tên đào hoa này đây hả? Sao cậu quen hẳn được, hẳn ở tuốt bên Thụy Điển cơ mà, cậu quen hẳn ta hồi nào thế sao ko nói cho tớ biết??? Cậu có hiểu hẳn nhiều ko??? -Tôi làm một dây để lại cho nhỏ đó một dấu ?

Tôi quay sang ng' con trai đó

_Anh về hồi nào sao ko điện cho em! Đúng là “giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời” mà, đào hoa thì vẫn là đào hoa. Mới về nước đã đi hẹn hò rồi mà nói cho anh biết nhỏ này là bạn thân em đó nhé!!

Tôi nói xong nhìn lại thấy 4 con mắt mở to nhìn chăm vào tôi

_Nhật Hạ, cậu bị gì vậy??? Cậu nói gì tớ chẳng hiểu, gì mà hẹn với hò, rồi cả đào hoa???

_Thì cậu đang qua lại với Rey còn gì??? Hồi vớ vẩn

_Hẹn h...ò á! Hahahahahahahaha nhỏ đó cười nghiêng ngả, mà...sao cậu biết anh Rey?

_Thì bên Thụy đó tớ và hẳn chơi thân lắm! Đúng ko? -Tôi đập tay Rey

_Yes, yes!! -Rey vừa cười vừa nói, chẳng hiểu nổi

_Nhật Hạ, cậu biết anh Rey là ai ko???

_Cậu ầm đầu hả Hoài Phương, 2 ng' đã công khai thế này rồi mà còn hỏi??

_Hahahaha, cậu hiểu lắm rồi, hahaha, Rey là anh trai tớ đấy, hahaha!!!

_Gì chứ? ANH TRAI -Bất ngờ quá tôi ko biết nói gì, nhìn sang Rey thì anh ta cười

_Đúng vậy -Hai ng' đó cùng đồng thanh nói

Săx, tôi bị hố rồi, một cú hố thật nặng. Mặt đỏ như lửa ... tôi ...

_Jaly, em vẫn hấp tấp như ngày nào hơ, vẫn ko suy xét rõ mọi chuyện mà đã vội vàng!

_Đúng đó Nhật Hạ, cậu thật là ...

_Này...này... Còn nói nữa, là do hai anh em các ng' ko chịu nói cho tôi biết trước... giờ lại ...

_Tớ định nói như nói như ... vừa vào cậu đã làm từ a đến z tớ có chen được vào câu nào đâu!

_OK! Anh cũng vậy đó Jaly với lại ở bên đó có bao giờ em hỏi về gia đình anh đâu mà nói chớ!!!

_Hai .. ng' đang bắt nạt tôi đó hả??? Hihi dù sao cũng gửi lời xin lỗi nhá, ng' ko biết thì ko có tội mà! Anh và Hoài Phương cứ ngồi nói chuyện thoải mái đi em có việc đi trước. Rey nhớ đến nhà em chơi nhé!

_Nhất định thế rồi! Goodbye.

_Cậu làm gì vội vàng thế hử ?? Làm chuyện gì mờ ám sao, nói tớ nghe cậu lấy được vàng hay kim cương à hay là 1 túi tiền đồ hả?

_Ồi trời! Tổ có tu 3 đời cũng ko có phúc như vậy đâu, nhìn mặt cậu là đủ biết hảm tài rồi hahaha. -Nói xong tôi chạy đi để khỏi nghe nhõ đó cần nhần

== == == ==

Trong bàn giờ còn lại hai ng', họ đã lấy lại được ko gian yên tĩnh như lúc trước ... Đột nhiên cô gái hỏi

_Heo con, em hỏi một câu nè? -Hoài Phương gõ bàn nói

_Thì em nói đi anh đag nghe này!

_Anh ... có ... phải anh thích Nhật Hạ ko?

_Em ... nói ... vớ vẩn gì thế? -Rey bắt đầu đỏ mặt, ngượng ngùng chối

_Haha, trog nhà em là ng' hiểu anh nhất chứ ai. Ko cần phải chối lúc đầu nhìn ánh mắt cà cữ chỉ của anh đối vs Nhật Hạ là em đủ biết rồi. -Hoài Phương lên giọng

_Em nói nhỏ xíu đi, ko có lịch sự gì hết. Anh đâu có gì đâu chỉ là bn thân thôi.

_Ồ vậy thì tiếc nhĩ. Có ng' đag theo đuổi nhõ Hạ, em định báo cho anh để chuẩn bị vũ khí chiến đấu thể mà....

_Cái gì? Có ng' thích Jaly á? Ai vậy? Cậu ta ở đâu? Học lớp mấy? Trường nào? Tốt ko? Đẹp trai = anh ko? Hả??? -Nói đến đó thì Rey hỏi lia lịa

_Anh! Em ko trả lời đâu, trừ khi anh chịu thừa nhận rằng anh thích Nhật Hạ, ko thì nửa lời em cũng ko hé lộ. -Hoài Phương nắm được mảnh khoe

_Anh! ... Anh, thì ... thì ...ừ!!!

_Hahaha, thấy chưa. Ng' có tài đoán như em chắc chắn là một thiên tài là báu vật của quốc gia đấy!

_Này, chiến tranh bây giờ ko còn nữa ai ai cũng muốn sống trong hoà bình thôi. Họ ko muốn nghe B52 nổ nhều quá đâu. Herher

_Anh dám chê em à? Được rồi ko thêm nói nữa. -Nhỏ giả bộ hờn

_Oái, sr ... sr mà, nói anh nghe đi . Phương dễ thương

_No, never. Đây giận rồi!

_Ồmnh Vậy nếu một châu kem dâu thì thế nào???

_À há. Kem dâu ư??? Kaka, để suy nghĩ thê nào đã. Hay là kem dâu và hotdog loại ngon nhất nhé! Chịu ko? [Hoài Phương rất thích kem dâu]

_Gì?? Em có đòi cao quá ko vậy?

_Ko thì thôi!

_O...ơ! Được rồi ... rồi ... -Rey nhăn mặt nói

_Hứa nhá, chỉ cần em nói về chuyện của Nhật Hạ thôi chứ gì?

_Ừ!

_Ồk ... ờk. Xin thông báo, hiện nay ko có ai theo đuổi Nhật Hạ cả, cô ấy đag độc thân và anh có thể an tâm theo đuổi!

_SAO??? Lúc nãy em nói ...

_Khoan, khoan đã anh à đó chỉ là cách em dụ anh nói ra thôi...

_Con nhỏ này ... dám lừa anh hả?

_Haha, nhưng anh cũng nhẹ ng' vì chưa có ai làm chỗ dựa cho Nhật Hạ mà! Và bây giờ anh phải mua cho em như những gì đã hứa!

_Ko đời nào, dám lừa anh mày à? Ko hứa hẹn gì hết. -Rey đứng dậy

_Ồ..Ồ... như thế thì ko được, ng' lớn hứa thì ko được nuốt lời, nếu vậy thì xấu lắm. Vả lại anh chỉ có một cô em gái đáng yêu như thế này thôi, thế mà anh nỡ vô tâm ko cho em ăn sao???

_“.....” -Cậu ta im lặng nhưng trong lòng đang nhin cười đây

_Anh à! Heo con yêu dấu của em...

_Ngưng, đừng nói nữa. Nể tình em cầu xin thăm thiết như vậy. OK anh sẽ dẫn em đi. Lần này thôi nhé! Và nhớ giữ kín nhữn truyện ta vừa nói.

_Yes sir! -Hoài Phương đứng nghiêm nói thật to

Và cả 2 anh em họ vui vẻ bước đi...

10. Chương 10

Tôi vừa về tới nhà thì đã bắt gặp bộ mặt gắt gỏng của hấn ta

_Cậu đi du lịch hay mua sắm ở đâu mà giờ mới vác mặt về hả???

_Ko, tôi chỉ ngồi tán dóc vs một ng' bn thôi ? -Cô nàng ngây thơ trả lời

_Còn nói nữa à? Cậu định cho tôi đói đến meo râu rồi mới về hả?

_Đâu đâu, nhìn mặt cậu kĩ lắm nhưng cũng có cộng râu nào đâu mà meo!

_Cậu ... cậu ... ko hiểu tiếng ng' à? Tôi đang dùng phép so sánh đấy - Nói rồi hấn dứt túi Piza

_Tôi hiểu rất rõ là đang khác, chẳng qua cậu nói cao xa quá giống như ng' ngoài hành tinh ý tôi ko hiểu.

_Thôi tôi mệt lắm, cãi vs cậu rõ chỉ tốn hơi

_Mệt thì vào viện nằm, có gì đâu mà ngồi đây than hử?

_Thật, hết thuốc chữa

_Ko tôi đi khám bác sĩ nói còn thuốc chữa chỉ là ng' ta chưa phát minh ra thôi!

_Cậu... -Hoàng Phi đành ngậm miệng lại piza đó ngon lắm cậu cứ giữ ăn hết một mình đi.

_Sao tự nhiên nay nổi lòng từ bi vậy ... Chắc chiều nay trời sắp đất rạn nứt quá!!!

_Này! Do bn tôi vừa từ Thụy Điển về tôi định nấu ăn chiều đái thôi đó nhá, có cần nói nặng lời vậy ko?

_Ồ ồ, thế à? Cậu mà cũng có bn nhỉ?

_Hứ, tôi ko như ng' mắc bệnh tự kỉ như cậu đâu

_Cái gì? Cậu biết mình đang nói chuyện vs ai ko đó?

_Tôi đâu có mù, ng' đang đứng trước mặt tôi cũng đâu có phải là thiên thần hay hoàng tử gì mà chỉ là một tên cộc cằn thô lỗ thôi!

Rầm -Hoàng Phi đập mặt bàn

_Cậu nói đủ chưa?

_Chưa đủ, năng lượng tôi còn nhiều lắm nói đến sáng mai cũng ko mệt đâu!

.....

Reang...reng...reng -Điện thoại Nhật Hạ bỗng reo [đúng lúc ghê, chứ ko thì bom nguyên tử sẽ bùng nổ mất]

__Heo con nào???

_Thì anh Rey chứ ai? Biệt danh ảnh đấy

_HẢ? -Tôi tròn mắt _Heo con á?

_Ừk! Để tớ kể ...

_Tiểu Phương em có cần kể tận tình chi tiết vậy ko? -Rey từ đâu xuất hiện đằng sau nhỏ Phương nhăn mặt nói

_Em...chỉ...là...

_Rey, anh ko cảm thấy mình là vật cản sao? Hoài Phương kể thì sao đâu?

_Em ko nên biết chuyện đó, anh ngại lắm... -Rey áp úng

_Bây giờ mà anh còn ngại vs chả grunn nữa à? Vả là nhỏ này đó, câu chuyện có 10 phần thì đã kể cho em hết chín phần rồi, anh còn e thẹn gì mà ko cho kể hết?

_Anh ... chịu thua 2 ng' luôn. Tiểu Phương lần sau đừng có lăm chuyện nữa đấy.

_Yes sir. Em ko nhieu chuyện nữa chỉ tám tí thôi. Hahaha

Rey lắc đầu, bó tay vs nhỏ em gái

_Thôi thôi, vào uống nước đã mà Phương kể tớ nghe hết đi tò mò quá à!!!

_OK! Do hồi nhỏ anh tớ ý ăn nhiều lắm, có lúc tớ ko thể tưởng tượng nổi luôn ấy và còn dành cả phần ăn cả tớ nữa mới tức chứ. Thế là ảnh béo ú béo tròn như 1 con ... và cả nhà tớ quyết định gọi ảnh là “heo con”. Tớ chẳng hiểu tại sao ảnh có phép màu gì mà lớn lên thay đổi 360 độ thân hình gọn hẵn ko rất đẹp là đằng khác ý!!!

_Ồ thế à? Hô hô vậy mà nhìn Rey lần đầu tớ cứ tưởng ảnh có thân hình đẹp tự nhiên từ lúc mới sinh ai dè ...

_2 đứa nói xấu anh đủ chưa vậy??? Vào ăn đi, Jaly nghe em mời ăn cơm anh đã nhịn suốt từ sáng nay đấy !

_Anh nhịn á??? Tội ghê nhỉ! Được rồi, coi như để trả ơn ng' hâm mộ tài nấu ăn của em, em sẽ cho anh ăn ít lại một chút... hôhôhô

_Đúng đấy! -Nhỏ Phương hòa theo _Mà Nhật Hạ cậu ko mời Hoàng Phi sao? Cậu ta ở đối diện nhà cậu mà

_Mời chi cái tên “sao chổi” đó chi cho chặt chẽ.

_Bạn em hả Jaly?

_Bạn bè gì? Cái đồ hắc ám bị bệnh tự kỉ đó ai mà thêm làm bn chứ!!!

_Tớ ko hiểu nổi cậu đó Nhật Hạ. Bất cứ cô gái nào khi nhìn thấy Hoàng Phi đều ngây ngất, mắt nhìn hình trái tim, miệng ko dứt lời khen ngợi mơ mộng thế mà cậu thì ... hoàn toàn ngược lại! Hình như tim cậu chậm phản ứng thì phải??? -Nhỏ Phương chỉ trích

_Chậm nỗi gì? Nhìn hẵn có 3 năm nữa tớ cũng chẳng có phản ứng đâu!

_Cậu ta là ai mà nổi tiếng vậy? Anh cũng muốn gặp xem thử đó

_Thôi, xem xiếc gì? Hẳn chẳng có gì hay ho đâu anh giúp chỉ tổn vỡ mộng tưởng tượng thôi!

_Nhật Hạ!!! Cậu thật là... Anh tớ muốn làm quen mà, có sao đâu??? Tớ qua mời nhak..

“Ôi! Phiền phức thật đã vậy còn gặp 2 cái ng' này. Lúc này mình nói hẵn như vậy có mời chắc cũng ko qua. Thôi nếu họ muốn thì đành chịu vậy!

_Ừk ... ừk. Cậu thích sao thì tùy, tớ ko biết. Mà cậu có mời đi nữa cái tên sao chổi đó cũng ko qua đâu!

_Sao cậu biết?

_Ko tin thì thôi/

_OK, tớ mà mời được là cậu coi chừng.

_Ừk!!! -Tôi nói giọng chắc chắn

= = = = =

Thời gian ngồi nói chuyện vs Rey rất vui ... Chúng tôi nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Giống như bạn bè 8 năm ko gặp vậy!!!

Nhưng sao lâu qua chưa thấy nhỏ đó về nhỉ? Tôi càng khẳng định rằng khi đi về mặt nhỏ sẽ buồn hiu cho coi.

Cốc ... cốc ... cốc

_A! Nhỏ Phương về rồi đấy, em ra mở cửa nhak!

Tôi vội vàng vậy vì muốn thấy mặt nhỏ bây giờ để chứng tỏ tôi nói đúng!

Vừa mở cửa đã thấy khuôn mặt nhỏ y như tôi dự đoán!

_Hahaha, tên “sao chổi” đó đâu rồi. Hấn ko qua chứ gì? Tớ bảo mà

_NHật Hạ! _Giọng nhỏ trầm xuống làm mặt buồn _Tớ rất tiếc ...

11. Chương 11

_Hahaha ... Tớ nói đúng chứ? HẮn ko qua phẢi ko?

_Ko?

_Hả ... hả??? -

_Thì rất tiếc là tớ đã thắng! -Nhỏ Phương đắc chí

_Là ... là ... hấn ... ta ...

_Tôi làm sao? Được mời ăn cơm lại còn miễn phí thì tội gì tôi ko đồng í chớ. -HẮn lò tò từ đâu ra.

_Ai mỒi mà qua?/ Đờ sao chổi -Tôi bực tức

_Hoài Phương mỒi chứ Ai???

_Làm gì mà xôn xao ngoài này quá vậy? -Rey từ trong nhà nói vọng ra

_Nhật HẠ ... Ng' cũng đã mỒi rồi thôi thì vào ăn luôn đi cầu nhàu chi cho khổ thân xác.

Tôi đành miễn cưỡng bước vào ...

_Hi! Nice to miss U? -Rey bắt truyện trước

_Chào. -Còn hấn lại trả lời trống ko

_Cậu là Hoàng Phi sao? Vinh hạnh được gặp mặt.

_Ko dám. Tôi có là gì đâu mà vinh vs chả hạnh chớ??

_Này lịch sự chút đi, ng' ta có lòng như vậy mà cậu ... Đúng là cái đồ bệnh hoạn -Nghe hấn trả lời tôi bực tức

_Thôi, thôi đừng để kO khí đag vui chìm mất. -Nhỏ Phương cắt ngang

_Yes! Chúng ta vào ăn thôi. Anh đói sắp rả ruột rồi này.

Rồi 4 ng' chúng tôi ngồi vào bàn..

_Chắc là ko! Mà cậu về đây chơi chừng nào đi?

_Sao? Đuối tớ đi à, ui buồn thật nhưng làm cậu thất vọng rồi tớ về đây học luôn ý! Tớ làm hồ sơ thủ tục cả rồi học chung trường vs cậu luôn như may là ko cùng lớp!!

_Hả??? Tự nhiên đang yên đang lành lại chui về đây ở bên Anh làm tiểu thư có sướng hơn ko?

_Đương nhiên là sướng hơn rồi! Cũng vì sướng quá nên đâm ra chán...

_Tớ làm sao mà tin được. NHỏ giờ cậu làm việc gì cũng có mục đích cả mà!

_Vớ vẩn! Mà hỏi nhỏ xiu??

_Chuyện gì??

_Cậu có g/đình chưa?

_CẬU GIỐNG ĐÓ HẢ??? -Hoàng Phi hét toát

_Ờ ờ, lỡ lời chưa có thì thôi làm gì ghê thế. -Thy Thy nở một nụ cười hạnh phúc

_Ko lôi thôi vs cậu nữa tớ đi đây, mai gặp.

_O! Cậu đi đâu đấy?

_Về nhà, hỏi thừa

_Chẳng phải nhà cậu đây sao? Mất trí à?

_Cô nương cậu koi biết tớ thích sống riêng sao?

_Ôi buồn thật, tưởng có dịp chọc phá cậu đã đời chứ!

_Herherr? Cậu bít sao tớ ở riêng ko???

_Why???

_VÌ sợ có ngày này nè, ngày cậu trở về đó! Hahahahaa

_Cậu...cậu! Được lắm cứ chờ đấy!! Vớ này bốn cô nương sẽ ko cho qua đâu.

Nói xong Hoàng Phi đứng dzậy:

_Mom con đi đây, tạm biệt nhé nữ phù thủy. Hahaha

Thy Thy nhìn theo bóng Hoàng Phi

“Ko hổ danh bn lâu năm, cậu đoán đúng lắm tớ về đây là có mục đích: là cậu đó, tớ sẽ ko làm mất cậu lần nữa đâu cậu bạn”

12. Chương 12

Tại căn hộ ở chung cư “Green”

Một chàng trai đang ngồi suy tư

“Sao thế nhỉ? Lúc này bên nhà cô ta thấy cái tên Rey gì gì đó làm những hành động thật chướng mắt. Nào là gấp thức ăn, rồi khen ngợi và rất dịu dàng vs cô ta nữa chứ. Ko hiểu sao mình thấy ko thoải mái à rất khó chịu là đằng khác. Mà mình đang nghĩ gì thế này. Ou! Ko được nghĩ bậy bạ, chỉ là bình luận về những ng' xung quanh thôi ko có gì hết, đúng vậy đúng vậy!!” - Hô hô các bn nghĩ sao ta? Chàng này có vấn đề rồi, tự an ủi là mình đang bình luận gì đó nhưng thực ra có phải là đang ... ko nhỉ???

Còn nàng thì sao? Có phải nàng cũng đang ngồi bên cửa sổ ngắm cảnh đêm và đang suy tư giống chàng.

Sax rất tiếc là ko phải:

_Pằng ... ìn ... chéo ... Pằng ... Pằng ...

[Cả nhà nghĩ nàng đang làm gì?]

_Hơu...hơu! Đĩa game này hay thật, chơi quai hồng ngán mà khuya rồi đi ngủ để mai còn đi học. -Tôi vừa nằm xuống mắt đã nhắm tít và ngủ hồi nào ko hay

+++++++_+++++++

Nó đã trở thành một công việc quen thuộc là sáng nào cũng phải chạy qua kêu hấn dậy đi học. Và từ đó tôi đã nhận nhiều ánh mắt ghét bỏ của bọn con gái trong trường. Huhu họ nói rất phũ phàn rằng tôi vì thích hấn nên mới nguyện đi theo đuôi làm ôshin cho hấn. Tức thiệt nhưng chẳng làm được gì đành ngậm kẹo im lặng!!!

Vừa bước vào lớp đã nghe tiếng rì rào. Tôi cũng chẳng lạ vì biết trog trường có tin gì mới đây.

_Các cậu nghe gì chưa?? Trường chúng ta mới xuất hiện2 nhân vật?

_Ừ ừ một boy một girl!!

_Nghe nói 2 ng' từ nước ngoài về cả

_Thế à???

_Ờk, anh ấy thì đẹp trai nè dễ thương nè mà học trên tụi mình một lớp!

_CỒn bn nữ thì sao?

_Cũng nghe nói là bằng tụi mình mà đẹp ơ là đẹp, đáng iu ơ là đáng iu luôn!

_Wou!!! Mấy chị mà học lớp vs anh gì đó chắc sung sướng lắm đây!

_Còn cả cô gái kia nữa! Tò mò ko biết mặt mũi họ ra sao???

_Có giống hoàng tử và công chúa Bạch Tuyết ko???

_Ôi! Hồi hợp quá!!!

“Trời đất, ko cần nghĩ tôi cũng bít ng' con trai đó là Rey rồi nhưg còn ng' con gái đó là ai nhĩ???”

.....

Tới giờ giải lao tôi và nhỏ Phương xuống căn tin. Trời ơi! Cái căn tin này sao mà nhỏ thế, lúc nào xuống cũng giống như kiến đi diễu hành vậy??

~~Hên lắm mới tìm được một chỗ ngồi quý báu. Đang uống dở li nước thì mọi ng' đều thốt lên một tiếng “ỒH!” và hướng mắt về phía cửa. Tôi cũng ngạc nhiên ko kém khi thấy hấn ta đi cùng một bn gái tuyệt đẹp!!!

_Đấy đấy là cô gái từ nước ngoài về, học kế lớp chúng ta đấy. -Bảo Nam hét lên

_Nghe nói Hotboy nhà ta là bn thân của Thy Thy là tên bn đó!!!

_Wou! Nhìn họ đẹp đôi thật!

Những ánh mắt ngưỡng mộ bao quanh 2 ng' đó.

Bỗng hấn cùng Thy Thy bước đến ngồi cùng bn vs chúng tôi. Cả bàn nhao nháo hỏi dồn dập 2 bọn họ!!!

_Các bạn đừng hiểu lầm, chúng mình chỉ làm bạn thân thôi! -Thy Thy giải vây

_Thân như thế nào dzậy??? - Trà My hỏi

_Ờh, bạn từ nhỏ đó mà!

_Wou! Thế mà Hoàng Phi giấu kĩ thế???

_Này ăn nói cẩn thận đi. Tại cậu ấy mới về nước, mà kể cho các cậu nghe làm gì ba cái chuyện tầm phào ba láp đó chứ!

Bụp

_UI Da! -Hoàng Phi la

Lại 1 lần nữa mọi ng' trở mắt lên nhìn vì đây là lần đầu tiên có ng' dám đánh cậu ta

_Tầm phào ba láp sao?? Cái tên này muốn chết à, cậu coi chừng đó!

_“.....” -Hoàng Phi im lặng

Đến cả tôi cũng ngạc nhiên như một cảm giác gì rất lạ phải nói là lạ lắm. Từ trước tới giờ tôi chưa từng có như bây giờ khi thấy hắn và Thy Thy như vậy thì tôi ... [Aha, bây giờ nàng nhận ra chút ít rồi đó các bn ạ]

_Ôi! Rey kìa, Rey kìa bà con cô bác ơi...

Một cô bạn la lên làm ai cũng phải nhìn

_Trời ơi, phong độ quá, đẹp trai ghê! Ôi tớ iu anh ấy mất rồi. -Cô bạn khác lại mơ mộng [thường thì ko ai có quyền cấm ng' ta mơ mộng như mơ kiu này thì biết khi nào mới được chứ]

Mọi ng' ồn ào làm tôi thấy rất khó chịu. Làm như hồi giờ chưa thấy “traị đẹp” bao giờ vậy?

Rey đi đến bàn tôi ngồi :

_2 nhóc đi ăn một mình mà ko gọi anh nhé!!!

Mọi ng1 trầm trồ tò mò ko biết Rey gọi ai...

_À cho hỏi anh có quen ai ở bàn này ạ. -Hải Yến nhanh chóng bắt chuyện làm quen

_Yes. -Vừa nói Rey đưa tay chỉ tôi vs hỏ Phương. _Wou! Có cả Hoàng Phi nữa nè.

Hình như tôi có số được mọi ng' nhìn hay sao á [kaka, có nổ quá hk zậy]

Tôi nhanh chóng giải đáp uẩn khúc

_Mọi ng' đừng hiểu lầm Rey là anh trai nhỏ PHương và là bạn thân tớ bên THụỵ Điển.

_HẢ??/?? -mọi ng' đồng thanh chỉ riêng hắn là bình thường

_Hôm nay bàn chúng ta có vinh hạnh quá nhỉ được tiếp xúc vs cả 2 nhân vật nổi tiếng [tăng bốc quá đấy]

13. Chương 13

_Thôi khỏi thắc mắc chi ệt mọi ng', đã đông vui như thế này thì ngồi vào bàn trò chuyện cho vui nhá!!!

-Bảo Nam lên tiếng

_OK! -Tất cả đều đồng thanh

Suốt giờ giải lao chúng tôi nói tùm lum tà la hết. Cùng đông hành là bao nhiêu áNh mắt ngưỡng mộ cứ bao trùm lấy bàn của tụi này.

Tôi thật chán ngấy cái cảnh này!

Đột nhiên Rey đập vai tôi :

_Này! Jaly chiều nay đến Warter Park nhé!

_Chi dzậy??

_Thì bảo em đến thì em cứ đến đi!

_Ồh ... để nghĩ coi!

_Ôi! Nghĩ ngợi gì? Đến nhé ko gặp ko về đó.

_Em ...

Tính Rey lúc nào cũng nhanh như chớp vậy. Ko cho ng' ta nói được câu nào mà tự quyết định hết!

_Sao tui thấy hai ng' giống một cặp quá nhak! -Trà My trêu

_ỪK, đúng đấy ... THân quá mức bình thường đó anh. -Nhỏ Phương lại thêm vào

_Huhu, 2 ng' thật sao?? Vỡ mộng rồi! _Hải Yến tiếc nuối _Nhưng ko sao, hixhix mà nhìn 2 ng' c~ xứng đôi quá đó. Làm ai cũng ganh tị!

_Herherher ... Mọi ng' đùa có chừng mực thôi nhak. Tui thấy quá đáng à, thực ra tui tui đâu có gì đâu đó là mấy ng' tự biên tự diễn màk. -Tôi cãi _ĐỪNG ko Rey???

_Ko!!! -Săx, anh ta ... trả lời kì .. cục .. tui ...

_Hết chối nhék! Đến Rey c~ phủ nhận lời cậu nói kà cô bn .. -Hải Đăng thêm vào

Tôi bật dzậy [kaka, do nàng bức xúc quá thôi]

_Anh .. nói gì vậy? Đùa ko đúng chỗ đó -Tôi nhăn mặt nhìn Rey

_Mọi ng' ơi! Bây giờ có ai thấy tui nói câu nào là tui và Jaly là 1 cặp hông??

_KO..O..O! -Huhu, bọn họ đều phản bội tui rồi. Lũ bạn này .. đúng là ko nên tin tưởng màk

_Tui ... tui - Tôi nín luôn ko nói được lời nào [Hình như chỉ có Rey là ng' nắm được chiu của cô nàng nhà ta thôi, ngoài anh í ra thì chắc ko có ng' thứ 2]

_Tui và Jaly ko phải là một cặp đâu -Rey nói to ọi ng' nghe

Ô..ô hên quá cuối cùng Rey c~ chịu giải oan cho tôi

Nhưng có phải tôi vui mừng quá sớm ko? Rey lại nói tiếp

_Nhưng cũng có thể là sau này chúng tôi là một cặp!!!

_ỒHỒH!

_Một lời tỏ tình cho tương lai. NGưỡng mộ anh ghê! -Bảo Nam

_Đúng đấy, biết đâu sau này tớ và Nhật Hạ sống chung nhà nhỉ?- Hoài Phương

Rầm ... chiếc ghế ngã ra sau [ai làm vậy ta???]

Hoàng Phi đứng dzậy vẻ mặt hầm sát khí bước ra khỏi canteen [Có phải chàng đang bức bối trog lòng ko ta?? Hihi]

_Phi, Phi, đợi tớ vs! Xin lỗi nhé tớ cũng đi trước đây. -Thy Thy chạy theo

_Hotboy làm sao ấy nhỉ? Đag vui mà! -Trà My

_Đành chịu thôi, tính khí lạ lùng mà... -Hải Yến

_Mấy ng' lạ lùng thì có. -Tôi nói _Tự nhiên cái nổi hứng đem mây đem gió bao quanh tui à ..

_Hôhô, đùa thôi mà bn!

Tùng...tùng...tùng

_Wei ... vào lớp rồi, giải tán thôi.

_Goodbye mọi ng' nhé! -Rey

_Chào anh!!! -Bọn họ đồng thanh

....

Vào ngồi trong lớp được một chút rồi tôi chợt nhớ đến hành động lạ thường của hắn lúc nãy. Nghĩ thế tôi quay qua bên phải cũng thấy vẻ mặt hắn y chang như vậy. “Sao thế nhỉ?” tôi thầm nghĩ ...

_EM!!! Đứng dậy đọc cho tôi đoạn tiếp theo! [ui! chết cha nàng nhà ta rồi, gặp phải ‘devil teacher’ này thì có trời mới cứu nổi]

Tôi giật mình đứng dậy :

_Dạ thưa cô em -Tôi vừa kéo dài lời nói vừa đưa mắt cầu cứu vs đồng bào.

Nhưng ai cũng đành bó tay vs ánh mắt sắc bén của bà cô [Hu, số của nàng khổ rồi ai biểu nhắm chàng nhieu quá chi!!! hô hô]

Một phút trôi qua ... rồi hai phút ... tôi cứ ngập ngừng, ra vẻ sợ sệt ...

‘Rầm’ :Cây thước vàng đập lên mặt bàn tội nghiệp khiến nó muốn gãy làm đôi

_CỒ! Được lắm dám ngồi ngấm mây, ngấm trời, ngấm gió, ngấm biển, ngấm hoa, ngấm cỏ aaaaaa!!!! [chào quơ, bà cô này ko biết gì hết mà xả cho 1 dây dài ơ là dài vậy mà!?!]

_Dạ ... dạ ... em ...

“Trời ơi! Tui muốn đập chết hắn quá, tự nhiên có hành động lạ thường làm gì khiến tôi phải căn óc suy luận” [Săx ... săx nàng nhà ta quá đáng à, ko phải nói là vô lí chứ. Tự nhiên trách oan cho chàng!!!!]

‘Rầm’ tiếng thứ hai đập xuống mặt bàn, chắc lần này nó ‘tử vong’ luôn quá trời! Nhưng đây ko phải là tiếng thước nữa mà là tiếng đập bàn của ai đó!!

_Ồn ào quá! Ko định phá giấc ngủ của tui chứ! -Chàng

_Á à, thì ra em ngủ gục nữa sao? Lớp này nhiều nhân tài quá nhỉ? -Cô

_Vâng, em là nhân tài thì ai cũng biết cả khỏi cần cô nhắc lại. -Chàng

_Cái gì? Cậu ăn nói vs giáo viên thế sao? -Bà cô trở mặt

_Cô à, nói chuyện xác thực chút đi. Cô nhìn kĩ lại dùm em, nói chuyện vs cô có ăn cái gì đâu?

[Hả, chàng nhà ta ko hiểu thật hay cố tình ko hiểu vậy?]

_Cậu ... -Bà cô giận tím mặt nhưng ko nói được gì thêm vì ít nhiều gia đình cậu ta có uy quyền rất lớn lại có cổ phần trong cái trường này .. [chậ...chậ, tội nghiệp ‘devil teacher’ iu dấu của tui quá]

_Cô nói xong rồi chứ, xong rồi thì đi đi! -Chàng

_Cậu ... dám đối giáo viên ra khỏi lớp sao? -Cô

_Em đuổi cô hồi nào ??? Dạ hết tiết thì phải đi ra chứ. Chuông reo rồi đấy!

_Đúng đó cô chuông reo rồi .. - Cả lớp thêm vào

Bà cô quơ tít độ bèn ngậm đắng mà đi. Lần đầu tiên có học sinh dám đối đầu vs bà ...

Clap clap clap clap

_Hotboy của tụi mình giỏi lắm -Hoài Phương

_Đúng một công đôi việc. Vừa cứu được Nhật Hạ lại cho ‘devil teacher’ nếm thử mùi chua. Hahaha -Bảo Nam

Mọi ng’ cứ tăng bốc hấn. Nhưng lần này thực sự cũng cảm ơn hắn nhiều!!! Định nói lời cảm ơn nhưng lại ngượng...

“ Nhưng nghĩ lại cũng do bà cô phá giấc ngủ của hần mà! Đâu phải vì cứu mình mà hần hi sinh đâu. Đúng đúng mình chỉ tiện ké lợi chút xíu thôi!!”

Cùng lúc một nụ cười nhẹ hiện lên trên môi ai đó!

Nàng đâu biết rằng chàng giả vờ lấy cớ như thế để giải vây cho nàng chứ?//?

Tôi tí từng chọn đồ đi tới Water Park. Nhưng vừa bước ra cửa thì gặp hần vừa đi đâu về. Chúng tôi giữ im lặng một lúc tôi bèn lên tiếng phá vỡ bầu ko khí ấy:

_Chào!

_ “.....” -Chàng giữ im lặng

Thấy vậy tôi bực mình, chẳng lẽ nói vs tôi một tiếng thì hần mất tiền sao?/ Tôi bỏ đi luôn, nhưng chỉ đến bước thứ ba thì :

_Cậu đi chơi vs tên gì đó sao??? -Chàng hỏi

“Tên gì đó! Cái tên này đúng là khinh thường ng‘ khác mà//”

_Ồm! -Tôi trả lời đại

_Ko đi có được ko ? - Chàng nói nhỏ [úi chao! Tình cảm gớm]

_Hả?? Cậu nói to lên xem. -Tôi nghe mang máng nhưng ko chắc chắn

_À, tôi ... tôi. Tôi nói rất tiếc là hôm nay cậu phải huỷ cuộc hẹn rồi. -Chàng bối rối nói

_Cậu nói sao? Huỷ cuộc hẹn à! Rey nhờ cậu chuyển lời sao?

_ko!

_Thế thần kinh cậu có vấn đề à? [Nàng ko biết rồi! Chàng đang ... ấy, vì nàng đi vs ai khác mà]

_Tôi mới đi khám hôm qua ổng nói thần kinh tôi hoàn toàn bình thường! -Chàng

_Thế chắc có lẽ ông bác sĩ đó cũng nằm cùng phòng vs cậu luôn rồi!

_Đâu có tôi nhớ ổng nằm tầng trên còn tôi tầng dưới mà. -Chàng cười hiểm

_Tôi ko rảnh ở đây lời thôi! -Nói rồi tôi bước tiếp

_Đứng lại. Cậu phải ở nhà dọn dẹp cho tôi đây là lệnh của chủ nhân đó!

Tôi quá quá lại lỗ tai

_Ở nhà! Dọn dẹp! Á???

_Đúng -Chàng thần nhiên

_Tôi sẽ làm vậy! Trừ phi cậu đứng trước mặt tôi uống một liều thuốc chuột và lúc ấy tôi sẽ mở lòng từ bi làm theo lời cậu một lần!! [Ấy! Nàng có ác mồm ác miệng quá ko vậy? ặc nhìn kia!]

Mặt chàng tối sầm lại tưởng đâu cơn giông tố sẽ quét sạch cái chung cư này chứ!

_Thuốc chuột đâu, đưa đây! -Chàng

_WHAT????? ... -Tôi ko hiểu nổi hần nói cái gì nữa. Đành quay lưng đi và ko quên bỏ lại hai chữ : __Bệnh hoạn

Nhưng ... Tôi vừa bước đến thang máy bên cạnh thì ng‘ bỗng dừng mất trớn. Thân thể tôi muốn ngã ra sau. Bất ngờ quá tôi ko phản ứng kịp cũng chẳng biết xảy ra chuyện gì chỉ biết đất cha, đất mẹ đang mở rộng cánh tay chào đón tôi thôi. Bất giác tôi hét lên:

_A.A..A!!!!

Lạ thật hình như tôi có khả năng siêu phàm hay sao ấy! Té mạnh như vậy mà chẳng thấy đau, còn thấy đất mẹ rất mềm mại và ấm áp nữa chứ! Bất cười vs suy nghĩ của mình nhưng tôi cảm thấy ở eo mình hình như có cái gì đó đang siết chặt.

Nhìn xuống, nhìn sau tôi giật mình!

“Tại sao, tại sao? Hắn lại nằm dưới đất và tôi .. tôi đang nằm ... lên ... ng‘ hắn chứ???”

Mặt tôi đỏ ửng như lá cờ tổ quốc lúc nào ko biết! Chie biết đơ ng‘ ra và nhìn hắn chăm chăm. Trong cái tư thế đó!

Rồi tôi nói một câu bợ ngẩn:

_Đồ già dê, đồ biến thái! Cậu làm cái trò gì thế hả???

_Câu này tôi phải hỏi mới đúng? Nhưng làm ơn cậu đứng dậy dùm được ko?? Tôi ko muốn cái lưng bị vẹo đâu ..

Nhanh như sóc tôi bật dậy! Mặt càng đỏ hơn nữa. Nhưng nhanh chóng tìm thủ phạm đã khiến cho tôi rơi vào hoàn cảnh này

_A! Ai ác nhân ác đức, vô kỉ luật, vô văn hóa lại vút dỏ chuối vậy trời???

Hắn từ từ đứng dậy :

_Đúng! Khiến tôi bị vạ lây ôm một bao tải nặng trình trịch! Lại còn bị ch-ửi là [Ôi! Mất mặt khi nói ra quá!!!]

Hiếu ý hắn ám chỉ ai. Tôi bước đến trước mặt hắn

_Tôi có mượn cậu đỡ ko hả??? Lại còn nói tôi nặng à?

_Thế nếu tôi ko đỡ bây giờ chắc cô nhìn thấy trên đầu mình sao vs trăng dày đặc đó! Ko cảm ơn một tiếng lại còn trách móc à???

14. Chương 14

_Tôi ...! “Nghĩ lại thì hắn nói cũng có lí! Thôi bèn mang ơn hắn một lần vậy!”

_Ko cần nghĩ nữa! Muốn đền ơn thì hãy chấp thuận yêu cầu của tôi đi!!!

_Cái gì? Cái tên này sao cậu muốn phá đám tôi thế nhĩ? -Tôi ko kìm chế nổi

_Ko ngờ cậu phũ bạc công ơn của ng‘ cứu mình như thế! Tôi cứ tưởng là cậu ...

_Thôi được rồi đừng có “ca bài ca con cá’ nữa!!!

Reng....reng...reng

_Alô! Rey à, em xin lỗi vì em có chuyện đột xuất nên chắc bữa nay ko được đâu!

_À! Ko có gì đâu? Em xin lỗi nhé, em ...

_Vâng! Bye anh nhé.

Lúc này đây một nụ cười có hai ẩn ý mà chàng nhà ta nở ra. Một ý là đã giữ được nàng ở lại, còn ý kia là nỗi khổ tâm khi nàng vui vẻ à thân thiết mới đúng vs ai khác!!!

—

_Tôi chẳng hiểu nhà sạch thế này mà cậu bắt tôi dọn là dọn cái gì nữa???

_Đi ăn tối ko? -Chàng phớt lờ câu hỏi của nàng

_Ui! Trời sắp mưa to rồi ...

_Tôi hỏi nghiêm túc đó. -Chàng nghiêm mặt khiến nàng tắt nụ cười đều

_Ăn gì?

_Ăn món mà cậu thích...

_THật sao? -Mắt tôi lấp lánh khiến hấn bật cười nhẹ

_ỪK!

Lần đầu tiên tôi thấy ko ghét hấn chút nào! Và cũng là lần đầu tiên tôi thấy hấn hơi thân thiện như vậy ... Nhưng tôi tự nhiên thấy vui lắm. Chẳng hiểu tại sao??? [Cả nhà ui! Nàng nhà ta vui vì sắp được ăn hay là vì chàng ... nhỉ??]

_Ồh! Ăn thịt hổ rừng, canh thịt điều, cá Mao vàng chiên và ... [cả nhà đây là mấy món em tự bịa ý, hihi ý nói là nó rất quý đó]

Nhật Hạ chưa nói hết Hoàng Phi đã há hốc đợi cô ấy nói xong chắc chàng bật ngửa quá!

_Cậu ... cậu ko định ăn những thứ đó chứ ...ừ??

_Chứ tôi đâu có bị điên mà ngồi nói phong lông như vậy! -Tôi cười thầm trong bụng

_Cậu ... Tôi đâu có đủ khả năng tìm mấy thứ đó! -Chàng

_Vậy thì thôi, thế mà cũng đòi mời tôi đi ăn tối sao???

_Tôi ... -Chàng ghen hòng

_Hahahahaa, nói vui thôi chứ tôi thích ăn piza hải sản và đùi gà rán!

Chàng thở phào _ Thế mà tôi tưởng cô là ng' rừng chứ!! Đi thôi

_Nhưng ...

_Nhưng nhị gì? -Nói xong hấn nắm tay tôi kéo đi

“Cái tên này thả tay tôi ra đi, làm gì mà nắm chặt giữ” Nghĩ vậy chứ nàng nhà ta cũng thấy vui trog sâu thăm trái tim đó chứ!!!

Tôi càng bất ngờ khi hấn lôi tôi đến chiếc xe SCJGA màu đen bóng loáng [mọi ng' xe này em tự bịa ra có gì đừng trách, em thì mù tịt trog giới xe cộ]

_Này, tôi nhớ chúng ta đi ăn mà chứ đâu phải đi ngắm xe của ng' ta!

_Cậu điên à! Thì đang chuẩn bị đi ăn nè!

_Cậu điên thì có, đi ăn sao lại rời chỗ xe này ...

Tôi chưa nói dứt lời hấn đã lấy chìa khoá và mở cửa xe :

_Vào ngồi đi! -Chàng nói

_Là ... là sao??? -Tôi ngẩn tò te nhìn hấn

_Thì tôi bảo cậu lên xe chứ sao?

_Nhưng ... nhưng mà ...

Hấn nắm tay tôi lên ghế ngồi và đón sầm cửa lại và hấn cũng nổ máy

_Chuyện này là sao vậy? -Tôi vẫn chưa hết ngạc nhiên

_Sao là sao ai biết là sao? Cậu nói cho tôi biết sao rồi tôi về hỏi Mon xem làm sao lúc đó tôi mới biết sao và trả lời cho cậu biết làm sao chứ!!!!

Lúc này mặt tôi đỏ hơn nữa

_Hahaha, cậu chậm tiêu quá nhỉ. Thì đây là xe của tôi nên mới lái chở cậu đi nè!

_CÁI GÌ? Xe của cậu á? -Mắt tôi tròn như ko thể tròn được nữa

_ỪK!!! Xe này tôi mua tháng trước nhưng ko thích lái đi học đành để đi chơi vậy!

_Cậu ...

_Tôi làm sao???

_À ko có gì! Đi nhanh đi tôi đói bụng quá!

_Cậu lúc nào cũng ăn vs uống nhỉ?

_Thì sao nào? Cậu ko nghe ng' ta nói còn sông là còn ăn à!

_“.....”

Trog xe bỗng chốc im lặng! Tôi cũng chẳng biết nói gì bên quay ra cửa sổ ngắm cảnh màn đêm buông xuống...

Nàng mãi mê ngắm cảnh mà ko để ý một lát chàng lại lên nhìn nàng!!! Và chàng ko hiểu tại sao mình lại có những hành động lạ thường như vậy!

_Đến nơi tôi bước xuống đi vào quán! Và ko ít ng' nhìn tôi và hấn vs cặp mắt trầm trồ!!!

Ngồi vào bàn gọi món xong tôi hỏi :

_Chắc hẳn nhà cậu giàu lắm nhỉ?

_“.....”

Nhưng chỉ nhận ở hấn sự im lặng khiến tôi khó chịu

_Này cậu khinh ng' quá đáng đấy .. Tôi ..

_Cậu ko cần biết đâu, nếu biết cậu sẽ giật mình đó vả lại tôi ko muốn cậu nghĩ là tôi khoe khoan! [Chúc gì mà lớn vậy ta??? Mọi ng' đoán được ko???]

_Oẹ ... oẹ ... Sao nay khiêm tốn vậy, nói đi ko sao đâu thường ngày cậu cũng khoe khoan lắm nên giờ có thêm 1 lần tôi cũng ko trách ...

_A! Thức ăn ra rồi kìa, ko ăn tôi giành đó nha!! -Chàng nhanh chóng đổi đề tài

_Ai cho chứ! Để xem ai giành được!!

Trog suốt bữa ăn hai ng' họ rất vui vẻ, ko cãi cọ như ngày thường nữa. Và đột nhiên trong lòng của mỗi ng' lại dâng lên một cảm giác khó tả [Một ghê! Iu rồi đó 2 ng']

_Cậu ăn chậm thôi được ko? Nói vậy chứ tôi ko giành đâu!

_Tôi đâu có sợ bị giành chỉ là quen ăn nhanh thôi. -Wou! Lí do thích hợp đó

Bụng đã no nê, 2 ng' ra về ...

Quả thực hôm nay nàng ko đến Water Park là 1 quyết định đúng đắn nhỉ!!!

Vì đã nhận ra một con ng' khác của chàng so vs mọi ngày...

Về đến nhà thì thấy Thy Thy đứng trước căn hộ nhà Hoàng Phi, cô hỏi về bực:

_Hai ng' đi đâu về cùng nhau sao?

_Ăn tối! -Chàng trả lời mà ko thấy sắc mặt Thy Thy đang thay đổi

Nhận thấy vậy tôi nhanh chóng chữa cháy :

_Cậu đừng hiểu lầm chúng tôi gập nhau trong quán ăn đó, nên quá gian nhòe tên Sao ... à ko Hoàng Phi đưa về!!

Vừa nói tôi ra ám hiệu cho hắn

Mặc dầu chẳng hiểu cái mô tê gì nhưng hắn vẫn gật đầu

_Ừk!

Tưởng qua nhưng Thy Thy lại đứng trước mặt tôi:

_Cậu ko có chân hay sao mà lại nhờ bạn trai tôi đưa về dùm! Có nghèo khổ thì tôi sẽ vận động mọi ng' mua ột chiếc xe đạp chứ??? -Giọng cô ta đanh thép

15. Chương 15

Tôi sửng ng' vì lời nói của Thy Thy

_Cậu ... tôi Bạn trai ...

Ko hiểu sao nghr cô ta nói tới từ 'bạn tai của tôi' lòng tôi lại hói như thế!

_Ngày Thy Thy, đừng ăn nói ngổ ngược như vậy! -Chàng

_Tớ nói sự thật mà! -Cô ta lại lên giọng

_Cậu thôi đi! -Chàng bắt đầu khó chịu [Đúng đó, chàng nhà mình oi! Ko được cho ai ăn hiếp nàng chứ!]

Tôi xuống giọng nhường nhịn vì tôi nghĩ ko nên gây sự lúc này

_À! Tôi nghe Phi kể lại cậu là Ôshin của cậu ấy hả? Thế thì cũng ko thể trách ... À tôi còn nghe mọi ng' trong trường nói vì thích Phi nên cậu tự nguyện làm ôshin sao??? Có dày mặt quá ko vậy???

"Hắn kể cho cô ta nghe sao??? Có cần bôi nhọ mình vậy ko??? Mình có lí do chính đáng nên mới làm như vậy mà!!! Nghe giọng cô ta vậy đủ biết là một tiểu thư nhà giàu rồi"

_THY THY! Cậu -Chàng chưa nói dứt câu

_Thôi chúng ta về nhà đi Mom và Dad cậu kêu tớ qua gọi cậu về ăn tối nè!

Chàng chưa kịp phản kháng gì đã bị Thy Thy nắm chặt tay kéo đi.

Vì là bn thân nhất nên Hoàng Phi rất mến Thy Thy xem cô như em gái nên chiều cô ta hết mức. Chàng bèn ngậm lòng quay lại nhìn nàng đứng đó. Vì chàng biết nếu ra mặt bảo vệ Nhật Hạ thì Thy Thy sẽ gây bất lợi cho cô ấy. Tính Thy Thy rất ương ngạnh nên chàng bèn lạng miệng.

"Hoàng Phi khỏi cần nói ra tớ cũng biết cậu thích con nhỏ đó rồi phải ko??? Ngay từ buổi giải lao hôm bữa tớ đã biết rõ, cậu ko qua mặt được tớ đâu. Tớ ko muốn đối xử như vậy vs nhỏ đó nhưng do cậu tớ phải bắt đắ dĩ thôi! Tớ sẽ ko nhường cậu cho bất cứ một ai cả, trừ phi tớ chết! Cậu phải là của tớ và mãi mãi chỉ là của tớ. Cậu ko nên tiếp tục ân cần vs nhỏ đó nữa nếu ko tớ làm gì chính tớ cũng ko kiểm soát được hành động của mình đâu!" -Vừa kéo tay Hoàng Phi , Thy Thy lại nở nụ cười chua xót.

Còn lại mình nàng đứng đó mắt đã cay cay [nói vậy chứ nàng nhà ta mỗi khi bịnức chế thì rất dễ rơi lệ. Huhu Thy Thy đáng chết mà]

"Mình sao lại khóc chứ! Nững lời cô ta nói cứ coi như là ng' tâm thần nói đi! Nhưng tại sao nước mắt lại rơi lòng lại nhói như thế. Thực sự mình ko hiểu nổi mình nữa mà, ko được mình phải chấn chỉnh lại bản thân thôi!!!!"

Tôi lếch thếch bước vào nhà, mặt hiện rõ nỗi u buồn!!!! [Tội nàng nhà tui quá]

=====

Nhà chàng :

Đang ngồi trong bàn ăn

“Ko biết cô ta có sao ko??? Thy Thy quá đáng lắm nhưng mình lại ko làm được gì? Bực thật, nhìn vẻ mặt cô ta như lúc này lòng mình ko sao ko nhảy nhót đau nhói! Châu ...” Mặt chàng thờ thẩn

_Phi nhi!! Phi nhi

_À vâng thưa Dad!

_Con có chuyện gì à?

_Ko ạ! Chỉ là con hơi mệt, xin phép con ra ngoài vườn chút xíu!

“Ko phải cậu đang khó chịu vì hành động của tớ vs con nhỏ đó lúc này sao? Ko được rồi, tớ phải bắt tay vào chuyện thôi. Tại sao cậu cứ tỏ thái độ như vậy, khiến tớ rất cảm phiền cậu biết ko? Tớ đã yêu cậu suốt 10 năm nay tại sao cậu ko để ý chứ? Chỉ coi tớ như em gai nhỏ nhoi. Tớ sẽ ko làm mất cậu lần nữa đâu! Hoàng Phi”

_À xin phép 2 bác con ra cùng Hoàng Phi

_Ừ, 2 cái đứa này lúc nào cũng quần lấy nhau [nè, nói đằng quãng do Thy Thy quần đấy chứ!!!]

Hoàng Phi luôn lạnh nhạt vs Dad của cậu ta, cả nhà muốn biết sao hông?

Cho kể lại chuyện quá khứ xíu nha nói đi nói lại cũng do Thy Thy cả :

Hồi đó chàng nhà ta cũng thích một ng', thích đến nỗi ko dùng từ gì để tả được. Chàng, Thy Thy và cô gái đó là bn thân của nhau. Nhưng thân phận lại ko xứng vs nhau, Hoàng Phi và Thy Thy là 2 gia đình danh giá và đầy quyền thế chỉ có cô gái ấy là một trẻ mồ côi luôn bị Dad của chàng nhà ta coi thường ... Khi mà Hoàng Phi tuyên bố cậu ấy rất yêu cô gái đó thì nỗi căm giận của Thy Thy lại dâng trào khắp ng'. Lòng ích kỷ của Thy Thy tuy chỉ vì tình yêu nhưng rất tàn nhẫn. Cô ta đã nói những lời châm chọc về cô gái đó cho Dad của Hoàng Phi nói một cách ko ra gì cả khiến Dad của chàng nhà ta phản đối chuyện của 2 bọn họ một cách kịch liệt. Hoàng Phi và cô gái đó sống trog đau khổ một cách tột cùng mà ko hề biết cô bạn thân nhất họ tin tưởng nhất đã phản bội họ ... chỉ vì tình yêu đơn phương. Và cô gái đó bỗng ko từ mà biệt, cô ấy đã đi mãi mãi về một phương xa xôi ở tận chân trời góc bể mà ko ai biết. Và cũng từ đó Hoàng Phi đội một lớp vỏ lạnh lùng, đáng sợ như vậy đấy. Thy Thy cũng ân hận chút ít nên đã theo gia đình sang Anh sinh sống vs lí do là cô ta thấy có lỗi khi ko giữ cô gái ấy lại được ... [giả tạo 100%]

Trở về hiện tại thôi!!!!!!

Bầu trời đầy sao, chút hương thơm của hoa ngọc lan phản phát vào mặt chàng, gió lượn lướt ánh trăng tròn xoe phà bóng xuống bờ hồ, trên xích đu Hoàng Phi ngồi đu đưa nghĩ ngợi. Thật ko thể tả nổi vẻ đẹp cậu ta như thế nào!!! [hơi, đẹp ko thể tưởng tượng. Mọi ng' cứ hình dung nhá!]

_Cậu làm sao vậy??? -Thy Thy mở lời trước

_Ko có gì, tự nhiên thấy buồn thôi.

_Sao vậy, do chuyện lúc này sao? -Cô ta đưa ánh mắt nghi ngờ, đầy sát khí

_Ko, mà cũng ko biết tại sao?

_Cậu biết tớ về đây vì lí do gì ko??

_Suy nghĩ của cậu có trời mới biết! -Chàng nhướn miệng

_Là vì cậu đó! Hoàng Phi ngốc! -Thy Thy e thẹn nói ra [bà chị này thì e thẹn nỗi gì?]

_Là vì cậu đó! Hoàng Phi ngốc! -Thy Thy e thẹn nói ra [bà chị này thì e thẹn nỗi gì?]

Chàng nhà ta ngẩn ng'

_Sa ... sao??? Vì .. vì ...

_Trời ơi! Vì cậu đó! -Thy Thy rất tự nhiên nói ra

_Herherr, cậu lại đùa nữa rồi! Sao vì tớ chứ, chẳng lẽ cậu định trả thù tớ chuyện gì sao?

_ Ừmk, tớ sẽ ko nói đâu ... cậu phải tự biết chứ ... nếu ko tớ giận à!!!

Trời đất! Có phải chàng nhà ta ngốc đến độ vậy ko trời??? Ngay cả ý của Thy Thy bày ra rõ như ban ngày như vậy mà ko biết ...

Nói rồi Thy Thy đứng dậy đi vào trong nhà để lại cho chàng nhà ta vẻ mặt đơ như cây cơ ...

Oh my pretty pretty boy I love you

Like I never ever loved no one before you

Pretty pretty boy of mine

Just tell me you love me too

Bụp, cái đồng hồ ngừng hẳn.

Tôi lơ lơ bước xuống giường.

VSCN xong tôi xách cặp đi học ... Nghĩ đến chuyện hôm qua tôi ko muốn gọi hấn đi học nên đành đi luôn.

Đến lớp tôi chẳng thấy hấn đến “ Chẳng lẽ hấn ngủ quên rồi sao? ” [Biết dzậy sao ko gọi chàng mà ngồi suy nghĩ chứ!!!]

Đột nhiên tôi nghe Bảo Nam réo lên :

_Nhìn kìa đồng bào ơi! Tui hồng tin vào mắt mình nữa. Có phải hotboy của chúng ta kia ko? Sao lại cùng Thy Thy đi học kìa. Hai ng' lại trông rất tình tứ nữa ... Ôi! Hiện tượng kì lạ!!! [Hôhò, vì chàng nhà ta lâu giờ có thân thiết vs nhỏ nào đâu từ 10 năm trước, nên đừng thấy lạ nhak]

Mọi ng' nhìn ra ngoài vs ánh mắt ngưỡng mộ, ganh tị.

Lòng tôi sao khó chịu vậy chứ! Một chút gì đó thất vọng nữa ... Sao vậy? Tại sao vậy???

Hai ng' đó đột nhiên đi vào lớp tôi luôn, kì thật Thy Thy học lớp bên cạnh mà!!!

_Chào mọi ng' buổi sáng! - Thy Thy giọng ngọt như mật vầy tay chào lớp tôi

_Chào tiểu thư xinh đẹp - Một số đưa con trai cặp mắt trái tim thốt lên

Riêng hấn đưa quỳên bộ mặt đi tan xuống chỗ ngồi!

Và cũng ko quên nhìn sang nàng một xiu nữa!!! kaka

Thy Thy bỗng xuất hiện trước mặt tôi :

_Nhật Hạ, phiền cậu chút được ko ???

_Ồh, chuyện gì? -Tôi bất giác trả lời

_Cậu có thể đứng dzậy ình vào ngồi nói chuyện này vs Phi chút được ko?

“Có phải đag cố ý chọc mình hông? Rõ ràng đi vào đường bên kia có thể nói gì đó vs hấn cũng được mà”

Ồh, chuyện gì? -Tôi bất giác trả lời

_Cậu có thể đứng dzậy ình vào ngồi nói chuyện này vs Phi chút được ko?

“Có phải đag cố ý chọc mình hông? Rõ ràng đi vào đường bên kia có thể nói gì đó vs hấn cũng được mà! Sao lại qua bên mình chứ? Thiệt là ... bực mình ghê!!!”

Nghĩ thì nghĩ vậy tôi c~ đứng dzậy cho Thy Thy đi vào. Nhìn cô ta ghé sát vào tai hần nói nói cười cười gì ấy và đặt chai nước 'Revive' lên bàn:

_You! Uống nước đi chứ lúc này ăn sáng xong cậu đã uống nước đâu nhĩ!

Nói rồi cô ta đi về lớp ở lại đằng sau là hàng ngàn cặp mắt trái tim và đồng thời cũng bao ánh mắt ganh tị !

Háo hức quá, Bảo Nam reo lên :

_Này, Hoàng Phi hai ng' ... hả???? Wou!!! Mình ngưỡng mộ quá à ... Trai tài gái sắc ngaz!

'Rầm' ôi cái bàn tội nghiệp lại oan ức lãnh những cú đập của hần nữa rồi ...

_Cậu thử nói một tiếng nữa đi. Xem sau này cậu còn nói được nữa ko? - Chân mày hần nhú lại, cặp mắt nhìn Bảo Nam trông đến đáng sợ, trời thì nóng nhưng làm ng' ta phải toát mồ hôi lạnh...

Bảo Nam nhìn hần run run miệng nín bật lại!

_Này! Quá đáng rồi đấy nhá, ng' ta chỉ dõn có chút xíu thôi mà cậu làm như trời long đất lở vậy hử?

Eo ui! Ko biết động cơ nào mà khiến cho cô nàng nhà mình dững cảm vậy ta? Trog tình cảnh này mà còn dám lên tiếng mới nể chứ!!

Ánh mắt chàng lúc này bỗng chột đổi đối phương, nhìn thẳng vào nàng!!!

Ý! Hình như lúc này tôi cũng hơi íu vĩa thì phải! Nhưng cũng mau lấy lại phong độ 'hào hùng' hiu lúc này. Tôi trợn mắt thật to nhìn hần lại ... [Có qua phải có lại mới xứng chứ lị!]

Hôm nay cả lớp được một phen rụng tim. Nhỏ Phương luống cuống hất nhẹ tay tôi :

_Con nhỏ này, đin hả? Cậu có biết chuyện gì sắp xảy ra hông dzậy?? Chờ ơi, mau khuất đầu nhin đi ...

_Hứ, tở đây mà phải sợ ư? Cùng lắm là cười mây lên thăm NGọc Hoàng, Thái Thượng Lão Quân chút xíu, chứ có gì đâu mà to tác ...

Ặc ... ặc ... Mọi ng' đều ghen hòng vì câu nói của nàng.

Hần tiến lại gần và xách cổ áo tôi lên. Dù có vùng vẫy thế nào tôi cũng ko thoát được:

_Hahaahaahhaa!! Thú vị đây, NGUYỄN NHẬT HẠ cậu là ng' đầu tiên cũng là cuối cùng dám đối đầu vs tôi đấy ..

Má ơi! Nhìn ánh mắt hần mà xương sống tôi cứng đơ.. Tưởng sắp về châu trời thiệt, ai dè hần thả tôi xuống đi nhanh về phía cửa và ko quên bỏ lại một câu :

_Giết thì nhanh quá! Phải hành hạ từ từ mới thấy vui chứ nhĩ ...

Đội hần đi khuất bóng ai nấy trog lớp mới vội đu cây lấy hồn về xác ..

_Con này, đin hả!! Dám thách thức kiên nhẫn vs Hoàng Phi à? Má ơi là má iu dẫu, cậu mới học nên ko biết tính cậu ta thế nào đâu? Tự nhiên rước họa vào thân chi dzậy, bộ rảnh lắm hông có chuyện gì làm haaaa?

16. Chương 16

Nghĩ lại lời của mấy đứa trong lớp tôi cũng thấy hơi lo lo. Nhưng đã lỡ làm 'Hero' rồi giờ mà ra vẻ sợ thì rất chi là nhục. Huhu bít dzậy lúc sáng nín lại thì giờ ko mất công suy nghĩ rồi!

I remember years ago

Someone told me I should take

Caution when it es to love

I did, I did

Yu!! LẦm tôi giật cả mình thì ra là chuông điện thoại, chẳng biết má nào đổi nữa???

_Alô

_Ủmk, có chi hok

_Bệnh à?

_Thôi được rồi ông tướng, cậu càng ngày càng giống cái tên ...

_À, à, ko có mình nói lộn!

_OK!!

...Rup...tút...tút....

Tingtong....tingtong....

_Hello! Jaly ..

_Chào bn hiền!

_Chắc tớ khỏi chào, do báo trước rồi mà!!

_ỦA??? Sao 3 ng' tới cùng nhau vậy, hẹn trước à//??

_KO! - Đồngn thanh

_Tình cờ gặp trước chung cư á! -Hoài Phương

_Ê nỳ, ko định cho khác lấy thăm nền làm ghế ngồi chứ? - Nhật Vũ

_Nếu muốn thì cứ tự nhiên! Hôhô - Tôi đùa

“ Nhỏ này vô tư thật! Giờ này mà còn đùa!” -Tiểu Phương nghĩ

=====

_Nghe nói cậu gây chuyện vs Hotboy trường ‘BLACKSUN’ à! [trường này là trường nàg học đó cả nhà]
-Nhật Vũ

_Đâu có đâu! Tại tớ cứu nhân độ thế mà. -Tôi

_Thân mình còn lo chưa xong mà đòi cứu vs chả độ!!! -Hoài Phương

_Đây gọi là hành động nghĩa hiệp đó má! Ko lo nguy hiểm của bản thân sẵn sàng hi sinh cho dân chúng íz!
-Tôi

_Thôi dùm cái mấy ng', tới đây để hỏi chuyện chó đâu phải tới để đấu mồm!! -Rey

Nghe lời Rey chúng tôi vào vấn đề

_Jaly, em bị khủng hả? -Rey

_Gì chứ? Anh thì có! -Tôi

_Chứ sao đag ko đi gây chuyện vs ng' ta hử?

_Thì em ... em ... -Tôi

Tôi ấp úng còn hai cái đứa kia thì ôm bụng cười ko ra hơi..

_Nhưng mà mọi ng' yên tâm, chuyện đâu còn có đấy. Em thấy có gì lớn lao đâu, cái tên ‘sao chổi’ đó chắc ko tính toán vs em đâu .. Chuyện bé xé ra to làm gì chứ!! Đúng hk? -Tôi

_Đúng! Nhưng ko chính xác .. -Hoài Phương

_ỦA? Là sao? -Tôi tròn mắt

_Cậu chưa thấy cơn thịnh nộ của Hoàng Phi đâu, cậu ta mà nổi điên thì đến trời cũng im lặng đó ... -Hoài Phương

_Nói rất đúng, mình đây còn thấy ớn lạnh trước cậu ta nữa là.. -Nhật Vũ

_Đúng là nhát như thỏ. Nhỏ Phương là con gái thì ko nói đi còn cậu, Nhật Vũ có thấy là cậu hơi làm mất mặt cánh nam nhi hok? Thất vọng về cậu quá đi à ... Châx..châx.. -Tôi

_Nhật Vũ và Tiểu Phương nói đúng đó Jaly, em nên thôi đi tránh hậu hoạ. Dù anh chưa biết cái cậu Hoàng Phi gì đó đáng sợ như thế nào nhưng nghe qua một lời bàn tán thì ... Nhug ko anh sẽ bảo vệ em mà!

Mắt tôi sáng lấp lánh trước lời nói của Rey!

_Anh à, anh có khiếu làm mấy cô gái siêu lòng nhỉ, hèn gì em nghe ai đó nói anh ‘đào hoa, phong lưu’!
-Hoài Phương

Rey im luôn khi nghe nhỏ Phương nắm gáy mặt có đôi chút bực tức

CỒn tôi và Nhật Vũ cười ra tiếng

Cùng lúc đó một cô gái đứng dưới chung cư nhà cô nàng

_Alô! Tổ mới thấy Nhật Vũ vào nhà của nhỏ gì đó tên Hạ ý!

<.....>

_Ừk! Tổ chỉ vô tình nhìn thấy thôi

<.....>

_OK!~ Pái pai

Xoảng .. Xoảng .. Xoảng

Những mảnh thủy tinh nằm dày dưới sàn nhà!!

_Con nhỏ đó! Lúc nào cũng ra vẻ chống đối mình... Tưởng tôi ko dám làm gì cậu sao?? Cậu có biết tôi ... Bực mình thật!!!!!!!

Mặt chàng lạnh như tiền, ánh mắt hằn lên nổi tức giận ...

Và mỗi lần như vậy, những cái li cứ ko nói lời từ mà biệt vs cuộc đời. Vách tường ko có gì mà bị đau!

Sáng dzậy, tâm trạng thật phấn khởi vì hôm nay là chủ nhật! Sẽ còn biết bao công việc đợi mình giải quyết ta??...

Cô nàng cứ vui tươi mà ko biết hôm nay Nhật Vũ sẽ

_Ôla! Nhỏ này còn ngủ hả? -tôi

_Má ơi! Mô phật

_Oe ... oe Bớt dùm, buồn nôn quá đi! Rảnh hok, qua nhà bạn hiền chơi nhak!!

_Thôi, chọc quài nhaz!!!!

_Để mình tự đi qua cũng được...

_Bai!!!

...

Tôi đến tại công viên ‘SWEET’ :

Trên ghế đá gần con thác nhỏ nhân tạo. Dưới ánh trăng tròn sáng vàng vạc, gió đu đưa mát lạnh khung cảnh thật nên thơ và lãng mạn như nó hoàn toàn trái ngược vs 2 khuôn mặt ngồi đó

_Tôi qua cậu đi đâu vậy? -Mỹ Tuyết

_À tớ đến nhà ... -Nhật Vũ khựng lại giữa chừng vì nhớ đến lời dặn dò của Nhật Hạ vì để tránh bị hiểu lầm.

_Tớ đi đánh bia vs mấy thằng bạn

_Thật chứ??? - Mỹ Tuyết cười khở

_Chẳng lẽ cậu ko tin tớ à? -Nhật Vũ

_Ko, tớ rất muốn tin. -Mỹ Tuyết nói tiếp

_Ừhm! -Nhật Vũ

_Nhưng niềm tin ko cho tớ tin cậu. -Mỹ Tuyết

_Cậu ní gì nghe lạ vậy. Tớ ko sao hiểu được! -Nhật Vũ

_Chúng ta chia tay đi! -Mỹ Tuyết

_Cậu ... Nói .. gì?? -Nhật Vũ nghe mà muốn lộn ghế

_Tôi ko muốn nhắc lại lần hai. - Mỹ Tuyết cương quyết

_Mỹ Tuyết à? Cậu sao vậy??? Hãy nói vs tớ là cậu đang đùa đi!!

_Đùa ư? Lâu nay chính cậu là ng'đùa cợt vs tình cảm của tôi mà!!! -Mỹ Tuyết lại cười

_Đùa cợt tình cảm????????? Hahahaha, cậu đang diễn kịch hả Tuyết nhi .. _Nhật Vũ vờ hỏi

_Diễn kịch? Tôi nghĩ khả năng diễn xuất là cậu đáng làm sư phụ tôi đấy...

Nhật Vũ cười dài trong tiếng khóc lòng

_Tớ chẳng hiểu cậu đang nói gì? Tại sao lại chia tay vs tớ, cậu ... ko phải ... cậu đã hết iu tớ rồi sao? -Nhật Vũ

_ 'Hừ', cậu cũng có tư cách nói đến chữ 'iu' sao??? Đồ tồi. Cậu hãy nhớ rằng đã tổn thương tôi, 1 vết thương sâu lắm!!! Và tôi hận cậu suốt đời

Nói rồi Mỹ Tuyết đứng dzậy bước đi, và 2 hàng nước mắt đã lăn dài trên gò má mịn màng trắng nõn của cô ấy!!!

Để lại Nhật Vũ dở khóc dở cười!!!!

=====

Sáng hôm sau khi vừa tới trường tôi đã nghe nhều lời bàn ra tán vào...

Vào lớp tôi hỏi nhỏ Phương thì nhỏ buồn mặt kể :

_Nghe bên lớp 11D3 đồn là Nhật Vũ và Mỹ Tuyết đã chia tay rồi!! Huhu, tớ nghe mà xót cả dạ ..

Tôi nghe xong mà lặng cả ng'. Hiểu tính NHẬT VŨ, tôi rất lo lắng cho cậu ta!!!

Tan học tôi chạy một lèo qua nhà Vũ:

_Mẹ nuôi, Vũ đâu ạ???

_Mẹ ko biết có chuyện gì mà nó cứ ngồi lì trong phòng.. ko ăn ko uống suốt từ hôm qua tới giờ!!! -Mẹ Nhật Vũ

_Sao ạ???

_2 đứa có chuyện gì à???

_Ko, ko!!! Để con kể sau cho ạ!!

Nói rồi tôi chạy vèo lên lầu đập cửa phòng Nhật Vũ nhưng chẳng thấy động tĩnh gì!

_Nhật Vũ mở cửa đi! Tớ có chuyện muốn nói này!!

_Nhật Vũ...Nhật Vũ....

Kêu hoài cậu ta mới trả lời được một câu

_Để tớ yên!!! Cậu về đi.. - Nhật Vũ hét lên

_Nè, còn coi tớ là bạn nữa thì mở cửa ra, có chuyện gì thì phải nói mới có cách giải quyết chứ! Có chuyện gì tớ cũng chia sẻ cùng cậu mà giờ cậu như vậy đó!!

Nói một chập cửa phòng cậu ta mới he hé mở ra

Nhân cơ hội tôi xông thẳng vào

Thấy Nhật Vũ như đag khóc mặt mày ủ rũ. Gương mặt 3bi này giờ ai mà thấy chắc chóng gọng quá!!!!

17. Chương 17

_Có chuyện gì giữa cậu vs Mỹ Tuyết vậy??? Sao dưng dưng 2 ng' lại chia tay? Mà có thật ko?

Trời đất bộ dạng của Nhật Vũ như thế mà hỏi còn thiệt hông? Nàng có ngốc tới nỗi đó hông chời???

_Tớ ko biết!!! -Nhật Vũ

_Ko biết là ko biết thế nào??? -Tôi _Thôi kết lại mọi chuyện diễn ra như thế nào cái đã. Rồi nghĩ cách sau!!!

Mặt Nhật Vũ thờ thẩn

_@!&%\$@\$#~~&^\$

_SAO????????? -Tôi há hốc

“Má ơi! Tớ đó chẳng phải Nhật Vũ cùng 2 ng' kia ở nhà mình sao? Ai ác mồm ác miệng đem kể vs Mỹ Tuyết vậy, làm cô ta hiểu lầm thiệt rồi, lại còn chia tay vs Vũ nữa chứ ... Sao mình thấy có lỗi giữ ta??? Rắc rối, phiền phức quá đi!!!!!!”

Quay qua thấy vẻ mặt của Nhật Vũ chẳng khác gì ng' chết mới sống dzậy! Chạnh lòng tôi bèn hỏi :

_Nhà vợ iu của cậu ở đâu??? -Tôi

_Chi???

_Nói.. -Tôi

_289 Candy [hôô, địa chỉ nhà đó mọi ng', đừng hiểu lầm cái #]

_OK! Đợi đấy - Tôi nheo mắt rồi xách cặp chạy vù đến nhà nhỏ Tuyết

Tingdong...tingdong

Tôi nhấn chuông cái nhà bự thiệt bự mà trong cái tờ giấy ghi địa chỉ

_Chào cô! Cô là ai? -Một bà lão hỏi

_Da! Thưa bà cho cháu hỏi đây có phải nhà Mỹ Tuyết ko ạ???

_Đúng rồi! Cô có chuyện gì tìm Tuyết nhi à?

_Cháu là bạn của Nỹ Tuyết, phiền bà cho cháu vào nói cái này có được ko ạ???

_Ừk, cô vào đi! Phòng nó ở lầu 3

_Vâng! Nghe tới lầu 3 sao chân tôi cứ ngại ngại nhi???

Cốc cốc cốc

Cánh cửa mở ra

Oai, lại một khuôn mặt y chang Nhật Vũ xuất hiện. Haha đồng đôi đồng lứa có khác!

_Ch..chào cậu!!! -Tôi dơ tay

_Cậu đến đây làm gì? Nhà tôi ko hoan nghênh- Nói xong cậu ta đóng cửa cái phập

Hix thế là ngày đầu tiên đi cầu hoà cho bạn đã thất bại

“2 cái ng‘ này, có lòng tốt mà cứ bị phủ ơn quài!!!”

Tôi ko chán nản, vì bạn phải cố chịu đựng!!!

Ngày thứ 2 tôi lại đến đó tiếp. Và chẳng khác gì hôm qua lại bị đuổi về..

Ngày thứ 3...4...5...6 cũng y chang

Và ngày thứ 7 tôi đến thì bị từ chối cho vào nhà luôn!!!

Ôi, khổ thế ko biết... Thế này thì làm sao ăn nói vs Nhật Vũ đây?

Liếc qua liếc lại thì thấy chỗ phòng Mỹ Tuyết có cái cây! Nghĩ một hồi tôi quyết định leo lên đó...

Một khoảng khắc khó khăn tôi cũng vượt qua được..

Hêhê, thế là bước đầu an toàn.. Vào được phòng Mỹ Tuyết

Giật bản mình trước bộ mặt của cô ta

_Cậu làm cái quái gì thế??? -Mỹ Tuyết tức giận

_Mình ... mình ... chỉ là ... -Tôi hơ tay hơ chân

_Cậu biến đi, đừng để tôi nổi cáu. -Mỹ Tuyết

_Ế! Chịu hết nổi rồi nhaz! 2 ng‘ định lần nữa đến khi nào đây?

_Sao? Cậu mong tôi và Nhật Vũ sớm chấm dứt để cậu nhảy vào à? -Mắt cô ta trợn nhìn tôi thấy sợ

_Tôi tức thiệt đó!!! Bỏ công đến đây để cậu sỉ vả!!! ...

_Tôi đâu có muốn cậu tới -MT

_Tôi ... Thôi ko cãi nữa, tôi đến để giải thích

_Nhật Vũ kêu cậu tới sao? Vô ích về đi. -MT

Bị áp bức quá máu tôi cũng sôi lên

“Đúng là giọng điệu của hoa khôi! Tức chết đi được, thôi đành nhịn vậy”

Tôi cười hiểm, vì nghĩ ra một kế hay

_Tôi đã có lòng mà cậu ko nhận thì thôi vậy... Nhật Vũ mà có bị cướp vào tay nhỏ khác thì đừng trách sao tui hồng báo trước ghen!!! Cũng khó trách cậu ta dễ thương thế cơ mà!!!

Sắc mặt Mỹ Tuyết thay đổi

Tôi cười thâm trong bụng

_Cậu ko tin thì thôi! Mà nói trước tui và chồng iu của cậu chỉ là bạn thân thôi! Đừng hiểu lầm.. Hey chuyện này phải từ bỏ ý định làm hoà giữa cậu và cậu ta rồi!!!

Tôi rảo bước chậm chậm đi về

Cuối cùng cá cũng cắn câu

_Khoan đã!!! -MT

_Chuyện gì nữa? Tôi về đây -Tôi vờ

_Cậu nói thật chứ? -MT

_Thật gì?

_Cậu và Nhật Vũ đó -MT

_ỪA lúc này có ai đó hồng thềm tin mà ta!!!

_Tôi ... -MT

Nhân lúc tôi nhảy vào luôn

_Cậu có muốn nghe hok thì bảo! Thời gian quý lắm đó.. -Tôi

_Ừm! Nghe -MT

_@#\$%^!%#@#\$% -tôi

_Sao??? -MT

_Cậu ko mau chóng làm hoà thì đừng trách ng' khác phổng tay trên nhen!!! -Tôi

_Nhưng mà -MT

_Cậu ko bít mở lời sao chứ gì??? -Tôi

Mỹ Tuyết mở tròn mắt. Trông đến đáng iu

_Sao cậu biết???

_Hỏi thừa, yên tâm đi Nhật Vũ lúc nào cũng đang chờ cậu đấy!!!!

_Hai ng' 'love' nhau thế mà sao nói chia tay là làm liền được, hoho! Thôi mình hok làm mất thời gian của cậu nữa nhanh chóng đi làm hoà đi.

_Nhưng ... -MT

_Lại gì nữa???? -Tôi nhăn mặt

_Chẳng phải cậu thích Nhật Vũ sao??? -MT

“Hahaha, dễ thương thật!”

_Ừm thì thích!!! -Tôi

_Cậu?????? -MT

_Nhưng ko phải là iu!!! -Tôi

_Mỹ Tuyết mắt đầy ? _Là sao????

Tôi dần bước ra cửa và quay lại nói nhỏ

_Thích và iu là 2 khái niệm hoàn toàn khác nhau! Ng' ta có thể thấy vui khi đi cùng ng' mà ta thích. Nhưng mang lại cảm giác thực sự bình yên chỉ có ng' mình iu mà thôi!!!!!!

Trên đường về nhà tôi thầm bái phục mình!!!!

“Hahaha, đúng là mình có khác, diễn xuất y như thật! Cái câu cuối mình nói sao giống ng' từng trải vậy ta??? Thôi kệ, dù sao cũng phải đợi tin của Nhật Vũ mới được..”

Tới nhà ..:

_AH! Rey anh tới đây chi ạ??? -Tôi

_Tới tìm em chứ chẳng lẽ tới đây lên sân thượng nhảy lầu! -Rey

_Hêê, dzậy tìm em có chuyện hả?? -Tôi

_Tất nhiên!! -Rey _Anh ... muốn hỏi ... em ... một ... điều!!!

_Ồ! Vậy dzô nhà nói nhaz!!

_Ko cần đâu! Ở ngoài này được rồi ... -Mặt Rey bỗng đo đỏ khiến cô nàng thấy lạ

_Em ... thấy anh hôm nay kì kì à!!! -Tôi cười hiểm

_Kì gì mà kì!!!!

_Herherr, thôi anh muốn nói gì đây??? -Tôi tò mò

_Anh ... anh ... -Ray ngập ngừng

‘Bộp’

Tôi đập vai Rey

_Ê! Thế àm bảo ko lạ à, anh sao cứ ấp a ấp úng dzậy???

_Anh Hối nghiêm túc nhék. Em ko được cười và phải trả lời thật lòng! OK???

_Được rồi. Nghe có vẻ nghiêm trọng nhỉ? -Tôi cười

_Jaly!!! Em th ... thích ... anh chứ!!! -Rey

_Thích chứ!!! Là bạn bè thân thiết mà. - Nàng ngây thơ trả lời

_Ko!!! Ý anh ko phải như vậy ...

_Chứ ý anh là ý gì???

_Anh muốn hỏi ... em ... em... ĐỒNG Ý LÀM BẠN GÁI ANH CHỨ???

Yah!!!! Tôi cứng ng‘ trước câu hỏi của Rey - Thời gian như ngừng trôi - Và hòng tôi nghẹn lại! Mặt đỏ ửng lên như gấc ...

_Anh ... anh ... nói ... hơhơ ...đủ ...ùà .. à...

_Em nghĩ trông anh giống đang đùa lắm sao?? -Rey nghiêm mặt

_Em ... em ... -Thực lòng mà nói tôi cũng ko biết trả lời làm sao, mặt tôi đỏ như con tôm hùm bị luộc chín vậy.

_Em ko cần trả lời anh lúc này, anh sẽ cho em thời gian suy nghĩ. OK?

_Và ... vâng!!!

Nói rồi Rey ghé sát vào và đặt một cái kiss nhẹ lên gò má tôi

Kèm theo một câu nói khiến tôi ko thể đứng vững “ I ... Love... U ”

Rey quay bước đi còn mình tôi đứng như tượng đồng ko nhúc nhích nổi ... tôi chợt tỉnh mộng khi điện thoại reo

_Ô ... la á lộn Alô!

_Ai vậy???

_Áh!! Lộn ... Chị tám í quên chị hai!!! Em sorry ngen ... Tại .. tại .. em đang ... Ah đúng rồi em đang ngủ nên hồng để ỉz///

_Đâu!! Em vẫn bình thường như ngày nào mà ... Chị điện cho em có việc gì sao? -HÚ vĩa tôi nhanh chóng đổi đề tài

.....

Nàng bước vào nhà .. MÀ ko hay biết

Chàng đang đứng sát vách tường bên cạnh

Và đã chứng kiến hết mọi chuyện ...

Bàn tay chàng nắm chặt đến nỗi nghe ‘rộp’ ... ‘rộp’

Khuôn mặt đóng thành tảng băng dày

Đôi mắt hằn lên vẻ ghen tức

Nếu nhìn chàng vào lúc này nếu ai bị yếu tim chắc sẽ lăn đùng ra xỉu mất!!

Nhưng đã ai nhìn kĩ tận sâu trog đôi mắt mờ ảo đáng sợ ấy lại có một nỗi buồn gì đó thật khó tả, hướng về một nơi xa xôi ... đag có ...

*Trở về trog nhà nàng thoi :

_Chị và anh sống khoẻ hok? Công ti của 2 ng‘ thế nào rồi?

_Ừm! Em thì chị hồng cần lo đâu lúc nào cũng vui tươi nhí nhảnh hết. Hôhô

_Mà ... chị à?? Em ... có chuyện muốn ... hỏi ...

_Em ... m

_KO! Chẳng là em có một nhỏ bn, có chuyện khó giải quyết, nó hỏi em mà em cũng chẳng biết làm thế nào nên muốn hỏi ý kiến chị thử!

_Em ... Thì là nhỏ bn em vương vấn vs mấy cái chuyện tình cảm íz mà. Lúc đầu nó thích một thằng bn thanh mai trúc mã nhưg dần nhận ra đó ko phải là tình iu mà chỉ là sự ngưỡng mộ. Và đến một ngày có một anh bn khác cũng rất thân, họ như ng‘ một nhà và đặc biệt anh bn đó luôn quan tâm an ủi mọi lúc nó cần ... anh ta đã tỏ tình vs nó và muốn nó làm bn gái .. nhưng thực chất hồi giờ nó chưa bao giờ từng nghĩ đến chuyện này cả! Nhỏ bn của em ko biết nên làm sao cho đúng hết!!!

_Chị có cánh gì ko??

_Trời!!! - Tôi xém ngã ngửa

_Câu gì thế??? -Tôi mừng rỡ

< “hãy=”” làm=”” theo=”” tiếng=”” gọi=”” của=”” trái=”” tim=””>

_Là sao?? Em hok hiểu -Tôi ngu ngơ hỏi

< em=”” cứ=”” nói=”” vậy=”” đi=”” ắt=”” cô=”” bn=”” của=”” em=”” sẽ=”” dần=”” dần=”” hiểu=”” ra=”” mà!!!=””>

_Thế ạ?? -Tôi xụ mặt

_Vâng ... Goodnight!!!

Bên đầu dây kia :

“ Đứa em gái ngọc này!!! Iu rồi sao??? Hìhì, đúng là mình quẫn nó ko được nữa rồi, vậy phải để nó tự quyết định thoi!!!”

18. Chương 18

Tối đó :

“Mình ... bị gì dzậy ta!!! Từ lúc đó đến giờ tim cứ đập như trống nhanh đến mức khó thở ...

Nhưng mà Rey ... anh ấy ... Hukhukhuk làm sao bây giờ? Tim mình nó đâu có biết nói mà chị bảo là theo tiếng gọi của nó chứ!! Tình trạng này mà kéo dài chắc mình chết sớm vì đau tim quá!!! Đồng ý hay ko đồng ý đây? KHó nghĩ quá, nhưng thực tế mà nói là mình cũng có chút xiù lòng trước Rey ... Lần đầu tiên mình thấy anh ta tỏ tình vs 1 ng‘ khác mà ra vẻ lấp bắp như vậy đây!!! Thoi cứ để mai tính sau ... và quyết định của mình là ...”

Sáng mai:

Tôi lật đật chạy sang nhà Hoàng Phi kêu hắn dậy đi học nhưng lạ thay chẳng có ai trong nhà cả. Tôi đành đi đến lớp trước vậy ..

_Aaaaaaaaah!!!

_Bệnh hả?

_Câu này tớ hỏi mới đúng!

_Sao????

_Nhật Hạ mắt cậu sao thâm quầng hết thế??? Ai đánh hả?

‘Bốp’

_UI!! Nhỏ này sao đánh tui!! -HP

_Đánh cho chừa cái tật đoán bậy đoán bạ chứ sao? -Tôi

_Vậy cậu giải thích sao đây? -HP

_Đơn giản vì hôm qua ko ngủ được! -Tôi

_À há! KO ngủ được sao? Kaka nhớ anh nào rồi, khai mau! -HP lém lỉnh nắm đuôi của nàng làm mặt nàng bồng đỏ lên

_Con ... con .. này!!! Ai nói vậy hử? Tớ đây thì nhớ anh nào, tào lao bí đao!!! Muốn ăn đấm nữa hả?? -Tôi

_Thôi, thôi!!! Cho tớ sorry ... Hihi! -Nói thì nói nhưng nhỏ vẫn cười gian thấy bà

“ Hey ... Nhỏ Phương là em gái của Rey nếu hỏi nhỏ thì ko có tác dụng rồi, chắc chắn nhỏ sẽ khuyến khích mình nên chấp nhận tình cảm của Rey cho coi!!!”

Đúng là từ hôm qua tới giờ tôi ko tập trung vào việc gì được!

Nhìn nàng thần thờ mà lòng chàng hơi nhói!!! Thật ra chàng cũng ko nhận thức được mình đang làm gì? Đang suy nghĩ cái gì? Tại sao lại để ỉz đến những chuyện liên quan đến nàng chứ? Rõ ràng chàng vẫn còn nặng tình vs cô gái ấy mà!

Mắt chàng đờm buồn lại là ánh mắt sâu thẳm đang hướng về một nơi nào đó!

Tùng...tùng...tùng...

_Này!

_Này!!!

_À ừ hả?? -Tôi giật mình

_Cậu bị gì vậy? Hôm nay thất thần thế nào ỉz!! -HP

_Có gì đâu, tại cậu đa nghi quá thôi!! -Vừa nói dứt lời ...

_Nhật HẠ em ăn sáng chưa? Xuống canteen cùng ăn nhé!

Mọi ánh mắt lại đổ dồn vào tôi! Đây ả ỉzzz... Rey mới về trường mà đã lọt vào Tóp 4 của bộ Hotboy trường BLACKSUN rồi ... Nên tôi cũng chẳng thấy gì lạ.

Chỉ lạ bởi mấy mục khác cứ réo âm ỉ cả lên làm như tìm được kho báu hok bằng!!! Điếc cả tai.

_Em ... chưa ăn!

_Thế thì đi ăn thôi nào!

Chưa kịp nói gì Rey đã kéo tay tôi đi nhưng bị nhỏ Phương giật lại

_Anh!!! Anh thiên vị quá nhak.. Ở đây cũng có nhiều ng' chưa ăn mà sao anh mời chỉ mỗi Nhật Hạ ... Tình cảm gồm nhĩ?

_Nèk, nhỏ này nói nhảm quá á! -Gò má tôi ửng hồng nhưng cũng vui vui

_À! Sorry nhak, vậy thì anh mời mọi ng' đi luôn! OK -Rey nháy mắt, gương mặt của anh lúc này làm cho bao nhiêu nhỏ trúng gió nhỉ dù trời đang nóng hừng hực

_Vậy có mời tôi hok đây! -Giọng nói này là ...

_Ồ! Thy Thy đây tất nhiên phải mời rồi. -Rey vui vẻ đùa

Ko đợi lâu Thy Thy liền khoác tay hân :

_Vậy thì 'LET GO!'

Xuống tới canteen gặp Nhật Vũ thế là cả bọn ngồi chung bàn luôn.

Cả 3 hotboy đều tụ tập ở đây thì làm sao có thể ko náo nhiệt cho được!

Hải Yến bắt chuyện trước:

_Lâu rồi ko đi Kara, tối nay đồng bào thấy sao?

_Một í kiến chuẩn hok cần chỉnh! -Bảo Nam đắp vào

_Mình thì OK. -Trà My

_Vậy thì thống nhất nghen! Tối nay 7h tập trung trước 'NIGHT CLUB'. -Hoài Phương

_Vậy tối nay anh qua đón 'vợ iu' nhak! -Rey

Lời Rey thốt ra làm ai cũng phải quay lại nhìn bọn tôi chăm chăm.

_ 'Vợ iu' ????????? Hai ng' ... anh hai ... cậu!!! -HP

_Cái gì????????? -Nhật Vũ rút luôn cả ổ bánh mì đang gặm

Tôi đỏ chín cả mặt! Ko biết nói gì nữa ...

_Ko ... ko ... mọi ng' ...

Rey giải vây

_Sao mấy ng' làm vợ iu của tui ngượng ngùng vậy?

Tức khắc mọi ánh mắt đều chuyển đối tượng:

_Thế là đám chúng ta lại có 1 đôi nữa rồi! -Hải Đăng

_THật khiến ng' ta ganh tị mà!!! -TRà My

_Anh! 2 ng' thiệt hả???

_Ko! -Rey trả lời tỉnh bơ

_HAAAAAAAAAAAAẢ??? -CẢ bàn đua nhau rút xuống ghế

_Anh đang diễn kịch hả Rey? —> Mọi ng' đồng thanh

Nhân cơ hội ngàn vàng Thy Thy được dịp thêm vào:

_NHìn 2 ng' thế này làm sao có thể che giấu! Anh Rey chắc tỏ tình rồi hén! Vậy Nhật Hạ đồng í luôn rồi à?

_ĐÚng là tiểu thư Thy Thy có khác, đoán việc như thần nhưng chỉ có điều là NHẬT HẠ chưa trả lời thôi. -Rey

_Ồ! Vậy Nhật Hạ sắp làm chị dâu tui rồi... -HP

_NHẬT HẠ còn đợi gì nữa? Đồng ý đi, 2 ng' quả thực rất đẹp đôi nàk -Thy Thy

_Đúng đó, đúng đó! -Mọi ng' trog bàn thêm bớt

'Rầm' cái bàn muốn gãy làm đôi... Lầm này lại là thật bất ngờ ... ko phải chàng mà là nàng ... ấy!

_Mấy ng' thôi hết đi!!! Chuyện của tui để tui tự giải quyết!

Nàng hình như cảm thấy áp lực đến bức chế ko chịu nổi hay sao íz! Hey ... cũng khó trách!!!

Nói xong tôi chạy ra ngoài để lại ánh mắt khó hiểu cùng ngạc nhiên của mọi ng'

Tại khuôn viên sau trường:

_Một thiệt!!!!!! Mình hok biết làm sao cho đúng đây? Vừa muốn chấp nhận tình cảm của Rey nhưng có một chút gì đó vướng bận .. Oai rồi quá, làm sao đây? Cái tên Rey đáng chết này tự dưng đi phô trương chi dzậy hok biết ... Làm mình đau đầu quá, suy nghĩ thế nào cũng ko thông!//!

_Cậu có bớt lải nhải đi ko?

Tôi quay phắt ng' lại. Giật mình vì tên 'sao chổi' đó đứng tựa vào gốc cây từ khi nào!

_Cậu ... cậu ...

_Tôi làm sao? -HP

_Cậu ... nghe lén tôi đấy à???

_Ăn nói cẩn thận nhák!

_Hứ, đối vs cậu tôi ko cần phải cẩn thận đâu! Đồ nghe lén

_Cậu đin à? Đag ko chạy đến đây nói những lời nhảm nhí, tôi dù ko muốn nghe nhưng nó vẫn cứ chui vào tai thôi!!

_Ko phải cậu theo tôi ra đây sao?

_Câu này tôi hỏi mới phải?

_Hứ, đáng lẽ khi tôi nói thì phải biết điều mà bịt tai lại chứ!! -Nàng bí đường đành nói 1 câu lảng nhách

_Vậy tại sao cậu ko cúi mặt xuống nói chỉ đủ để cậu và kiến nghe thôi!! -HP

_Tôi ... !!! ĐÚNG là xui xẻo mà// Cái đồ chết tiệt .. -Tôi

_ “”

Bỗng bầu ko khí trầm xuống đến mức lạ thường.. Khiến tôi phải thấy khó chịu ... Hắn thì cứ tựa vào gốc cây nhìn vào nơi nào đó. Mái tóc mượt mà phản phát trong gió, cộng vs khuôn mặt tựa thiên thần ấy nữa! Thật là, đẹp ko tả nổi ... Làm tôi ngáy ngất!!!

_Cậu thích Rey à? -HP bỗng thốt ra một câu thật nhỏ, giống như một phản xạ vậy! Mắt thì ko nhìn thẳng vào nàng

Yah! Tôi giật mình, đúng là đin rồ vs những suy nghĩ và hành động của tôi lúc nãy mà ... Chỉ nghe thấp thóm hần hồi gì đó

_Sao ... ??? Cậu hỏi gì? -Tôi nghe nhưng ko rõ bèn hỏi lại

Chợt nhận ra sự bất thường của mình chàng rút lại lời nói lúc nãy

_Ko, ko nói gì cả!!! - HP quay mặt đi để che vẻ lạ thường

_Cậu đúng là mắc bệnh 'tự kỉ' mà!!! -Tôi

_Mặc tôi! Có ảnh hưởng gì đến họ hàng ba mẹ anh chị cậu ko? -HP

_Ế! Tôi chỉ nói có một câu thôi, làm gì mà ghê dzữ. Một nửa dịu dàng nhỏ nhẹ của Rey cậu cũng ko bằng.

“Chết cha! Tự nhiên lòi Rey dzô đây! ẤY, mình đin rồi ...”

Mặt chàng bỗng tối sầm lại khiến nàng thấy mà hoảng

_Cậu ... biến đi, đừng để tôi thấy nữa. Cứ về mà tận hưởng vẻ dịu dàng của bạn trai cậu đó!

Dù hơi mất bình tĩnh trước điệu bộ của chàng nhưng nàng vẫn lấy lại phong độ ‘nữ dũng sĩ’

_Đương nhiên là thế rồi! Cậu khỏi cần nhắc!

Ặc ... ặc ... má ơi! Nàng nhà ta đang nói gì vậy chứ???

_Vậy thì biến đi! -Ánh mắt chàng lúc này như một con dao bén có thể giết ai bất cứ lúc nào mặc dù hok cần vũ khí!

_Chỉ còn hơn một tuần nữa là thỏa thuận Oshin của tôi và cậu sẽ kết thúc! Và từ hôm nay đến ngày đó sẽ có nhiều trò hay đây! -HP

Lời của chàng xem ra rất nhẹ nhàng nhưng đầy vẻ đe dọa! Khiến nàng cảm thấy bất an và nguy hiểm sắp tới!

Hoàng Phi rảo bước đi! Ánh mắt lúc này thật băng giá, nỗi buồn dâng lấp khiến tim chàng ứ nghẹn ...

_ “ MÌNH ... ko ... lẽ mình đã ... sao??? Nhưng cô ta ... Hừ, mình sẽ cho cô ta biết thế nào là bị hành hạ ... Đợi đây! Tôi sẽ khiến cô hối hận ...”

Một nụ cười chua chát từ bờ môi chàng!

Rốt cuộc là vì có gì à chàng nhà ta lại như vậy? Suy nghĩ của cậu ta ko ai đoán được và chàng sẽ làm gì nàng đây! Má ơi, nhìn cậu ta lúc này cho vàng tui cũng hok dám tới gần nữa à!!

~0~0~0~0~0

~Tôi hơi rùn mình vì lời nói của hấn ta! Thật, tôi cũng hok hiểu ý hấn nói là gì nữa?

_Chị dâu tương lai! Sao lúc này đi đâu vậy? Làm em chồng lo muốn chết à!! -HP trên

_Cậu thôi đi, tớ hok dzõn nhák...

_CHị dâu oy! Chị dâu sao thế? Bộ giận anh em hả?

Tôi liếc nhỏ một cái bén ngọt! Nhỏ phải nín một lúc mới mở miệng

_Huk, sorry bn hiền! Dzõn xiu mà làm ghê dza? Đừng giận nhen! -Mặt nhỏ phụng phịu, mắt lấp la lấp lánh ... Đáng iu hok thể tả

_Thoi, được rồi má! -Tôi

_Hêhê, tha rồi hén. Mà tớ cũng muốn cậu quen anh tớ íz, 2 ng‘ rất đẹp đôi! NHưng tớ vẫn luôn tôn trọng quyết định của bn hiền nàk.

_Ừk! Thanks nhen. -Tôi

Tan học vừa mới bước ra cổng trường đã chạm mặt Rey:

_Anh đưa em dzề ha!!!

_Hok! Em tự dzề. -Tôi vờ giận

_Thoi mà! Đừng giận nhak, anh chỉ muốn đùa chút thoi mà..

Bắt gặp ánh mắt cầu xin của Rey, ông nội tui cũng hok tránh được. Phải nói 2 anh em nhà này y chang nhau.

Tôi cười cười rồi bước đi trước và Rey cũng theo sau. Đi một lúc Rey chợt nắm tay tôi. Bất ngờ quá tôi cứng ng‘ định rút ra thì Rey càng siết chặt :

_5 phút thoi! Nhak -Rey nháy mắt

Tôi cũng ko biết phản ứng sao đành gật đầu

_Tại sao lúc sáng anh lại trên em trước mặt mọi ng‘ dzậy?

_Anh đâu có trên! Anh nói thật mà, nếu em hok thích thì sao hồi sáng ko thanh minh đyk?

_Em

_Vậy em cũng có ý chấp nhận anh rồi!!! CỜn gì??

_Đó là anh tự nghĩ vậy mà!!!

_Cũng có thể thế! Anh sẽ chờ mà, nếu em phản đối thì để mai anh giải thích vs bn em nhé!

_Oh ... Thôi ... Khỏi!!!

_Sao??? -Rey ngạc nhiên

_Ủmk, thì em ... em ... Để em suy nghĩ ...

Lúc này tui có thể nhìn thấy gương mặt hạnh phúc của Rey, huk đẹp vô cùng khiến trái tim nàng khê run động!!!

Họ vui vẻ nắm tay nhau đi trên đường, quả thực làm ng' ta ghen tị đó. Những cô gái đi đường đều phải oánh lại nhìn!

Đến nhà Nhật Hạ, Rey chia tay cô trong nuối tiếc ...

_Em vào nhà đây, anh đi cẩn thận!

Vừa xoay ng' đi vào thì Rey đã kéo ngược nàng trở lại. Và phút chốc nàng đã ở trong lòng Rey

Bất giác tôi liền đẩy Rey ra

_Anh ... kì ... quá!!! EM đi đây. -Nói xong tôi đem gương mặt đỏ như lửa vào nhà

Rey ở lại nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của nàng mà mỉm cười hạnh phúc

“ Em sẽ mãi thuộc về anh! Cô nhóc ạ!”

Vừa bước mà tim tôi vừa đập mạnh! Bất chợt đang suy nghĩ vẩn vơ tôi đâm phải một ng'

_A! CỐ MẮT KO VẬY? -Tôi

_Ko có!

“Ê! Giọng nói này nghe quen quen ta..”

Tôi ngược mặt lên. Thì ra lại là tên sao chổi đó

_Sao lúc nào tôi cũng xui xẻo gặp cậu vậy nhỉ?

_Vậy sao? -HP lạnh lùng đáp

_Sao trắng gì? Ko xin lỗi hả?

_Việc gì tôi phải xin lỗi loại ng' như cậu. -HP

_Hạng ng' như tôi làm sao? -Tôi gằn giọng

_Tự hiểu, tôi nói ra chỉ để bần lời nói thôi!

_Cái gì?? -Tôi bắt đầu ko kiềm chế được sự chế giễu của hân

_Tai có vấn đề à? Tôi chỉ nói lại 1 lần ko có lần thứ 2

_Cậu ... đồ đin! Bệnh hoạn ... Trời cũng đâu có nóng lắm mà đầu cậu sao ầm thế?

Mặt chàng biến sắc

_Câm mồm đi! -HP quát làm nàng giật cả mình

_Tôi ko có thời gian lời thôi vs cậu, nghĩ lại cậu là oshin mà có thất lễ vs chủ quá ko. Để xem bay giờ tôi dạy lại cậu như thế nào! -HP

_Ba mẹ tôi ko dạy thì thôi hok đến lượt cậu đâu!! -Nàng

_Chính vì ba mẹ cậu hok dạy nên giờ tôi mới mở lòng thương ng' dạy thay nèk. -HP

_Đin! -Nàng

_ĐỪng tôi đin nên mới đứng đây nói chuyện vs cậu này! -HP

_HỨ -Nàng 'hứ' tức

_Bây giờ tôi muốn cậu làm việc ...

_Việc gì??? -Nàng

_Hhaha, việc này thú vị lắm đây!

Nhìn bộ dạng khinh bỉ của hần tôi biết sẽ hok tốt lành gì rồi

_Nấu cơm, dọn nhà, hay làm gì??? -Tôi

_Mấy việc đó có chẳng là nhẹ nhàng cho cậu quá ko??? -HP

_CHư.. -Chưa để nàng nói hết câu chàng nhà ta nói tiếp

_Hok cần gấp gấp đâu! Tôi muốn cậu

19. Chương 19

‘Bốp’

Oa! Tiếng gì thế nhỉ? Nghe ...

Hoàng Phi mất đà thụt lùi! Khoé miệng ứa ra một ít máu ...

Còn nàng!!! Hu, khuôn mặt nàng lúc này giờ hậm hực hực hực mà tui vs chàng đâu có để ỉz. Má oi, nhìn hok phải nói chứ khuôn mặt dễ xương, vô tư giờ biến thành ‘devil’ mất rồi...

Ánh mắt nàng nhìn mà run cả ng'

_Đồ chó chết! Nói chuyện vs tôi thì bắn lời nói của cậu à? Chứ này giờ cậu ko nói chứ chẳng lẽ đag sửa? Tôi ko được ba mẹ dạy dỗ như ít ra cũng có phẩm chất tốt hơn loại ng' có ba mẹ dạy dỗ như cậu đấy! Hạng ng' như tôi thì làm sao? Vô lại, bi ối hay dè tiện. Mà cậu nghe cho rõ cho dù tôi có dè tiện, vô lại như thế nào thì cậu vẫn chưa có đủ tư cách để nói tôi! Lúc đầu tôi định nhin nhưg ngày cậu càng quá đáng, tôi ko ngờ cậu là ng' vô liêm sỉ đến vậy! Thử như cậu chỉ sống vs dè thôi hiểu chưa???? -Nàng

Lần đầu tiên Hoàng Phi thấy bị sỉ nhục như thế! Con giận lên đến đỉnh cao, mặt chàng đỏ ngầu ánh mắt như giết ng'. Tay nắm thành nắm đấm đứng dậy tiến về phía Nhật Hạ vừa đưa tay lên định cho nàng một núi sao thì bỗng khựng lại.

Hai hàng nước mắt quệt dài trên gò má hồng ửng khiến Hoàng Phi sững ng'. Chàng bèn bỏ tay xuống

_Chết tiệt!!!

‘Rầm’

Huk, bức tường đang lay chuyển kìa bà con!

Và tay chàng ta ... Oa đau lòng quá ... Tay chàng nhà ta đã rỉ máu!

Chàng quay lưng đi trog nỗi u buồn khôn siết! -Bị nàng **** thê thảm vậy mà!

Nhưng lại đầy sát khí

“Her, thật nực cười! Cô ta ... Phiền phức! Dám tát mình và động chạm đến mình ... Coi bộ cô ta muốn làm anh hùng sao? Chết tiệt, sao lúc này mình ko cho cô ta một cú đấm hả cơn giận đang xâm chiếm toàn bộ cơ

thể mình chứ? Được cô muốn chơi tôi sẽ chiều! Bây giờ trò chơi mới bắt đầu ... Cái tát lúc nãy xem như là trả nợ vì mình hơi quá đáng. Còn bây giờ thì ... Sắp có kịch xem!” -Nụ cười chàng sao mà lạnh thế, trời đang nóng mà tui rùng cả mình.

Còn nàng đứng bơ vơ một mình! Vừa cảm tức lại vừa đau lòng!

“Đồ đáng chết! Cậu đúng là khắc tinh của tôi. Tôi làm gì còn ba mẹ để dạy chứ! Chỉ một cái tát thì vẫn chưa làm tôi nguôi giận đâu, những lời mà cậu đã sỉ vả Nguyễn Nhật Hạ này thế sẽ ko bao giờ quên, tôi sẽ khắc ghi từng chữ một!!!”

Khuôn mặt giận giữ, hần oán hận của nàng làm xung quanh im bật, đến cả tiếng côn trùng bay cũng có thể nghe được. Chỉ có điều ... nước mắt lại ko ngừng tuôn rơi!

Phải chăng nàng đau ...

Sáng hôm sau

Tôi vừa bước ra khỏi cửa thì chạm mặt hần! Nổi tức giận trog tôi lại dâng trào. Nhưng đây vẫn chưa phải lúc. Tôi im lặng bước đi và hần cũng như tôi!

Bước đến sân trường tôi cảm thấy hơi bất an vì từ nãy tới giờ hần toàn đi theo sau lưng tôi và đột nhiên bước thật nhanh để đi song song vs tôi.

_Muốn gì đây! -Tui

_Tôi muốn rất nhiều thứ sợ cậu hok đáp ứng nổi thôi! -Hần cười gian một cách hok thể gian hơn

_ ‘HỪ’ Đồ tâm thần -Tôi **** nhỏ

Quái, gì thế này!

_Đin à! Bỏ ra koi. -Hoàng Phi bỗng nắm lấy tay Nhật Hạ. Nàng càng vùng vẫy thì chàng càng siết chặt

_Tôi hok có đin, chỉ là muốn ... -Hần nói nửa chừng thì ngay tức khắc bọn kiến kia lại trao cho tôi ánh mắt sói hoang

_Gì thế này? Sao Hoàng Phi lại nắm tay nhỏ kia? -hs 1

_Hẹn hò sao? -hs 2 điên tiết

_Hok thể thể được! Hotboy trường ta đẹp zai vậy mà đi cặp vs con nhỏ xấu như ma le đó à? - hs3

_Đúng đấy! Tao phản đối -hs4

Rồi ... @\$@%@%&*^!@\$%^ ...

Máu tui lên tới não! MẶT đỏ bừng bừng, giờ mới hiểu được cái ý đồ xấu xa của hần. Chẳng là muốn cái bọn kiến ẻo lả kia ganh ghét vs tui và sẽ ... -Cả nhà hiểu tiếp theo bon đó sẽ làm gì chứ? Chắc 100% là ai cũng biết nhĩ???

Giần một cái thật mạnh tui mới rút được tay ra. Liếc hần bằng nửa con mắt :

_Bỉ ổi

_Sao lại **** tui vậy? Tui đây đường đường rất quan minh chính đại. Phong độ thế này mà gọi là bỉ ổi sao? -Hần cố nói thật to để mấy mụ kia nghe thấy

Hừ! Lừa ở đâu cứ phả vào tui thấy ghê ...

_Đúng rồi! Cậu là ng’ ‘PHONG ĐỘ’ nhất, tôi công nhận điều này. -Tui nhấn mạnh chữ phong độ

Dù hơi ngạc nhiên trước cách cư xử của tui nhưng hần vẫn đắc ý.

_Có cần tui giải thích rõ cậu phong độ thế nào hok? -Tui

_Tôi đây là ng’ thông minh vượt trội chẳng lẽ cái từ cón con này cũng hok hiểu! Thoai mà kệ, cậu đã thích làm giáo sư thì tui đây cũng hok nên ngăn cản làm gì! -Hần vênh vao

_Hi! Phong độ được ng' ta hũ theo 2 nghĩa. Đối vs cậu tui dùng nghĩa thứ 2! Nghe cho rõ này. 'Phong là gió - Độ là trống' gộp lại "GIÓ TRỐNG" là gì nhĩ????

Hắn đổi sắc

_LÀ gì? -Chàng

_Ai đã tự vỗ ngực xưng ta đây thông minh vượt trội? Đến cái nỳ mà cũng hok bít sao? Ôi, thế thì về lớp một học lại đyk! -Tui khoái trí cười ha hả và đi vào lớp

HẮN ở lại vẫn hok hũ cái mô tê chi cả!

Trog giừo học và đến khi ra về Hoang Phi vẫn căn óc ra suy nghĩ!

"Cô ta nói cái gì vậy chời? Gió trống là gì nhĩ?

Gió trống Nếu ngược lại thì giống ch..."

Anh chàng đu cây cở 5phút mới leo xuống! Mặt vẫn còn đơ ra vì mình ngu quá!!! [haha, vậy lúc nãy ai kiu là thông minh vậy chời!!]

Và từ ... từ khuôn mặt trắng hồng dần chuyển sang đỏ gấc và cúi cùn là tím tái!

"Cô ... được ... lắm!!!!!!!!!"

Chàng tức đến hồng nói nổi

Tay nắm chặt run run, môi bặm chặt.

_Chơi tui! Kết cục sẽ hok bao giờ tốt đẹp cả

Còn nàng vui vẻ tung tăng trên đường về nhà.

'Bim...bim'

"Ai bị khùng vậy chời, mình đi trên vỉa hè mừk sao bầm còi inh ỏi thế!"

Đang quay lại nhìn kẻ khùng kia thì :

_Ồ ồ! Anh Rey. -Tui

_Hi! Thấy xe mới của anh thế nào? -Rey

Lúc này tui mới để ý

_Ồ há. Anh đổi xe liên tù tì nhĩ? -Tui nhìn vs ánh mắt ngưỡng mộ

_Hi hi! -Rey cười tí mắt _Lên xe đi!

_Em á?

_Chứ ai? Em bị gì dzấy?

_Hêhê! Chở em về à? Hổm nay tốt bụng thế. Thanks trước nhak!

Tui dzui dzẻ nhảy lên xe vs một tâm trạng thiết tốt.

Trog xe luôn rôm rả vì tiếng cười hả hê của bọn tui nhưng nhìn ra ngoài thì tời chợt hét lên:

_Anh bắt cóc em ấy à? Đường này có phải đường về nhà em đâu!

_Ôi zời! em bị bắt cóc mà vẫn thản nhiên vại? -Rey đùa

_Hahaa! LÀM việc gì cũng phải bình tĩnh chứ, giờ em phải suy nghĩ làm sao để trừng phạt kẻ bắt cóc mình đây. -Tôi nhìn Rey một cái nhìn nhẹ nhàng nhưng khiến anh lạnh ng'

_Vại giờ anh c~ phải nghĩ cách để mua chuộc ng' mún trừng phạt mình rồu!

_Tưởng gì? CHứ ai mua chuộc em thì dễ lắm, vì em lun sẵn sàng để ng' ta mua chuộc mừk

Rey hok nhin nôi cười! Nhìn khuôn mặt của anh lúc này mới đáng iu làm sao!!!

_Mà giờ anh bắt em đi đâu dzậy?

_Suyt! Bí mật.

_Làm gì thần bí thế? Nói em nghe xem!

_Từ từ rồu nó sẽ rồu! Em cứ ngồi im mà chờ đi. Anh nói bây giờ thì sao còn gọi là bí mật nữa.

Thấy Rey kín miệng như vại tui đành ngồi chờ thoai!

Kít. Chiếc xe dừng lại trước một ngôi nhà ở ngoại ô thành.

_Tới nơi rồu! Xuống thôi. -Rey

_Chỗ này á? -Tui

_Ừk!

Thắc mắc lắm nhưng tui cũng bước xuống.

Một bà cụ trạc 60t đang đứng ngoài cổng. Khuôn mặt hiền từ đang nở nụ cười nhân hậu!

Rey liền chạy ào tới ôm chầm lấy bà cụ đó

_Nội à! Con nhớ nội quá ... -Rey nũng nịu

Lần đầu thấy anh ấy như vậy khiến tui phải bịt miệng nín cười

_Thằng này. Lớn to đầu rồu mà còn không nhăn nữa à? -Bà cụ vuốt tóc Rey đùa

_Con chào bà! -Tui bước tới lễ phép chào

_Cháu là ... -Bà nội Rey ngạc nhiên

_Bạn gái cháu đây bà! -Rey nhanh nhẩu đáp

_Bạn gái sao? Thằng này có bn gái hồi nào sao hok cho bà bít! -Bà vừa bắt ngờ xen một chút vui mừng

_Hi hi!!! Chẳng phải giờ cháu cho bà bít roài sao???

Rey và bà anh ấy nói chuyện dzui dzẻ còn tui thì lộ nguyên bộ mặt mắc cỡ.

_Thôi 2 đứa vào nhà đi!

_Vâng! -Đòng thanh đáp

_2 đứa ngồi chơi bà ra vườn hái ít táo à ăn! - BÀ Rey

_Wou!!! Hương dzị táo ngọt, thích quá bà ạ. -Rey lại làm nũng

Đợi bà Rey ra vườn tui liền hỏi

_Nỳ! Sao về nhà bà anh mà hok nói hử????

_Hi hi!!!

_Đã vậy còn bảo em là bn gái nữa chứ! Anh gan nhỉ? -Tui gằn giọng

Đột nhin mặt Rey chìm xuống

_Ước muốn của bà anh là được thấy cháu dâu tương lai đấy! Mà từ hồi đó tới giờ anh đâu có quen ai đang quàng đâu!!! Vì vậy anh mới ... Nếu em hok thích thì anh sẽ giải thích lại vs bà.

Nhìn vẻ mặt hơi rầu và ánh mắt mờ sương của Rey mà tui hồng đành lòng

Hey!!! Thoai thoai đi, đã nói rồu giờ dính chính lại gì nữa.!. -- _Anh ngồi đây đi em ra giúp bà nhák.

-Tui đứng dzậy đi ra vườn

Khuôn mặt Rey bỗng nở nụ cười hạnh phúc

“Ngốc à! Em đáng iu quá đấy, càng ngày anh càng nhận ra cuộc sống của anh mà thú em thì thật nhàm chán. Cho nên dù bằng cách nào, chờ đợi bao lâu anh cũng chấp nhận vì ng‘ anh iu nhất trên đời nỳk chỉ có mỗi em thôi!”

==>>>Quay lại vs nàng nào

“Ôu! Vườn nhà bà Rey rộng thật, đủ thứ trái cây. Hà hà thích thật, nếu được mình sẽ đem luôn cái vườn này về nhà quá.”

Vừa đi tui vừa tiện tay hái mí quả ổi sát bên ăn thử. Đúng là ổi vườn, ngon hồng thể tả nổi. Vừa giòn vừa ngọt, lại thêm màu đỏ mọng nữa chứ, ước gì có chén muối cay cay ở đây thì tuyệt nhĩ.

_Sao hok ở trog nhà chơi ra ngoài đây làm gì cho nóng vậy cháu!

Tui quay ng‘ lại thì ra là bà nội.

_À, con ra đây coi có giúp bà gì được hok thoai ạ?

_Thế sao? Lịu có làm được hok? -Bà đùa

_Tất nhìn là được chứ ạ!!! -Tui

_Vậy lại đây, giúp bà hái mấy trái mận nỳ. Nó chín roài để cũng hồng ai ăn. -Bà

Tui tò mò

_Sao bà trồng nhieu cây thế ạ?

_Ồk! Những cây này toàn một tay ông nó và thằng Rey trồng lúc nhỏ ýk. -Bà cụ dăm chiêu nhớ lại _Mà cháu là bn gái của Rey thật sao?

_À ... Cháu ... Zà vâng .. ! -Tui trả lời ngượng ngập

_Thế thì mừng quá roài! Bà cứ tưởng cái thằng này chỉ bít ăn chơi thoai chứ!

_Hok có đâu bà. Anh Rey rất chu đáo vả lại rất thông minh đó chứ!

_Ừk! Vại từ nay chúng ta như ng‘ một nhà roài, có gì cháu để ýk thằng Rey giúp bà nhék.

“Ng‘ một nhàk hả? Chào quơ, sao sớm dzậy chời!!!”

_À ... À! Cháu bít roài

_Nhìn vại chắc cháu chưa hũu nó bi nhieu nhĩ???

_LÀ sao hỏ bà? -Tui tròn mắt

_Từ nhỏ bố nó đã mất sớm! Hai anh em nó sống vs mẹ. Rey nhìn bề ngoài nó rất kiên cường và mạnh mẽ nhưg thực ra bên trog nó rất mềm íu! -Mặt bà chìm xuống

_Sao Dad Rey lại mất vại bà? -Tui thắc mắc

_Kể ra đó là một quá khứ buồn của nhà Rey!!! Cháu mún nge hok?

_Nếu bà hồng ngại thì kể cháu nge vs!!!

BÀ Rey cười buồn

_BÀ sinh ra một đứa con trai rất vô trách nhiệm! Bà thấy có lỗi vs 3 mẹ con của nó lắm

_Sao thía hỏ nà???

_Ừk ... Thì khoảng 7 năm trước, cả nhà bà sống hạnh phúc lắm! Lúc ấy ba tui nhỏ làm ăn lên như diều gặp gió mà ko ai hũu tại sao nhưg cũng đồng thời là lúc nó dần thân vào con đường sai trái. Nó có ng‘ phụ nữ khác ở ngoài. Sáng đến tối đi làm và chuyển ra sống vs ả kia, và đến một ngày bà và cả nhà mới biết do nó buôn bán ma túy nên mới nhanh chóng giàu như vậy. Cuộc đời cũng có lúc lên voi xuống chó chứ! Gieo quả nào thì ắt sẽ gặt quả nấy. Cuối cùng nó trắng tay, lại thêm nghiện và ả kia cũng lo chuồn tuốt. Đến lúc này hối hận thì cũng hok còn kịp, cách đối xử tệ bạc đối vs vợ con nó trước kia thì hok ai chấp nhận được.

Dồn đến bước đường cùng, công an thì truy bắt nó khắp nơi, mẹ tui nhỏ chạnh lòng định giúp nhưng hok kịp nữa. Nó đã chết vì sốc thuốc ... Có hận nhưng ai lại hok thương cha mẹ, Rey và Hoài Phương là ng' đau khổ nhất. VÀ để quên hết quá khứ đau buồn Rey đã đi học ở Thụy Điển. Còn Hoài Phương lại thương mẹ nên nó quyết định ở lại. Đúng là ở hiền gặp lành, trời thương nên đã giúp mẹ con nó ... Mẹ tui nhỏ đã trở thành một tay có tiếng trong giới kinh doanh sau 5 năm bôn ba vất vả. Bà cũng thấy tội lỗi được nhẹ bớt ... Cầu mong đừng có trắc trở gì đến vs gia đình nó nữa! -Bà Rey kể mà ánh mắt đục ngầu sâu thẳm mún ứa lệ

“Hok ngờ gia đình Rey lại như thế! Mình cứ tưởng anh ấy sống hạnh phúc lắm cơ chứ. Thảo nào mỗi lúc an ủi anh ấy lại hữu rõ tâm trạng mình như thế !!!”

Tui và bà dăm chiu một lúc

_Thoai! Vào nhà đi! Ở ngoài này nắng lắm... Con gái thành phố hồng sợ đen sao???

_Ày yah!!! Cháu đen sần gồu, sợ làm gì hả bà???

Ngồi vào ghế, tui lấy con dao thái định gọt trái cây thì:

_Em có bóc gọt hok dzạ??? -Rey

_Nỳ! Anh khinh em quá ngen! -Tui liếc Rey

_Chỉ là anh đang nhắc em thoai mà.

_Nhắc nhở gì? Em mà hok cầm dao được sao mà nấu ăn hử? Nói mừk hồng để ý gì hết à!

_Ừk há! Quên. -Rey cười đều

Chẳng thèm để ý! Tui gọt trái cây

Hai ng' trẻ đang hí ha hí hửng nói quá nói lại mà hok để ý đến bà Rey đang nở nụ cười hài lòng. Từ đó đến giờ, sau cái ngày Rey đi học thì đây là lần đầu tiên bà thấy Rey cười nói thoải mái như vậy!!! Và nàng là ng' bà đã chăm làm cháu dâu! -Oa... hok được ... Nàng là của chàng nhà mình mà, nhĩ?

Đang mẩn mê tui chợt cắt phải tay mình!!

_Ui! -Tui đột la lên

Huhu, cắt trúng tay gồu. Máu đang chảy kia..

Rey đứng bật dzậy

_Nỳk! Sao em bắt cần vậy? Cắt trúng tay gồu kà? -Rey hốt hoảng nắm lấy tay tui, anh hút máu thừa _Bà, bà ơi lấy hộ cháu thuốc sát trùng vs băng cá nhân!

_Ừk, ừk bà lấy lìn. -Bà Rey cũng lo hok kém

_Rey! Cắt có chút xíu anh làm như cháy nhà vậy?? -Tui trấn an

_Thế này mà bảo chút xíu! Ngồi im anh băng cho! -Rey quát nhẹ

CHời đất! Rốt cuộc tui hồng bóc ai bị đứt tay lun á...

Mặt Rey lộ rõ vẻ lo lắng! Anh chau mày, miệng thì hok ngừng nói. Khiến tui và bà nhứt cả đầu:

_Cháu sướng thật! Bị đứt tay chỉ một chút mà Rey nó làm như đứt nguyên cả bàn tay. Chưa chắc gì bà bị nó đã lo lắng vậy đâu. -Bà Rey cười đùa

_Bà!!! ... Cháu ... -Tui đỏ mặt

_Bà ui! Nếu bà bị thì cháu đưa thẳng đến bệnh viện lun chứ!!! Hìhì

_Cái thẳng ...

20. Chương 20

3 ng' chúng tui ngồi nói chuyện vui vẻ đột nhìn Rey hét toán lên

_Chời! Muộn gồu, sao thời gian trôi nhanh quá vại???

_Chiện gì ...

Chưa nói xog Rey đã kéo tay tui đi

_Bà ui cháu đi đêy xúu ngen!!! -Rey ngoảnh đầu lại

Cũng đúng tui! Bà Rey chẳng hũ cái cóc gì cả đành đưa mắt nhìn theo

_Nỳk ... Từ.. ừ đã e..m ch..ạy hồng nổi nữa ..âu! -Tui thở hổn hển

_Từ gì mà từ!!! Ko mau mau hoàng hôn mà bun là hết mất ... -Rey ba chăm ở đó

_Hết cái gì thế..ê???

_Suyt!!! Secret./. -Rey nheo mắt. Oa nhìn mà tui mún ngã ngửa, sao ánh mắt anh ta lại thu hút đến thế. Phải nói đẹp hơn cả thiên thần

Rey kéo tui chạy như bay về một cánh đồng! À hok, phải nói là một vườn hoa Tulip xen lẫn hoa Bạch Niên giữa một khung trời nắng hồng lúc hoàng hôn sắp bun

_May thiệt! Vẫn còn kịp. -Rey ra vẻ mừng rỡ

_Anh làm gì vại! Lôi em tới đêy làm gì?

_Đợi chút! ...

_A! -Rey lấy hai tay bịt mắt tui lại

_Đến lúc anh sẽ bỏ tay ra, đợi 30 giây nữa thoai nhák! -Rey _30,29,28,27 ...

Yuh! Rey làm tui hồi hộp thật! Hồng péc có gì mà ánh thần bí giữ ta???

Nhưng lúc này tui lại cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay anh! Nói thực mỗi lúc ở bên Rey tui thấy rất an toàn và bình yên .. Lòng thanh thản đến mức kì lạ!!! -Huk, Rey làm t/g cũng đứng ngồi hok yên rồi này! Cái gì vậy ta????? *_*

_3,2,1 ... -Rey dần bỏ tay ra

_Wou!!! Đẹp quá ... Như mơ vại.

Trước mắt tui là một khung cảnh giữa hoa và bướm.

Bướm bướm ở đâu mà nhiều thiệt. Muôn màu muôn sắc, cứ chao lượn trên những bông hoa tulip đen ngắ tím!!! Bạch Niên thì cứ lấp lánh màu vàng nhạt, trời đổi sắc liên tục từ vàng trướng chuyển sang da cam và cuối cùng là hồng phấn! Gió thổi nhẹ nhẹ, hoa rung rinh, làm tui chỉ thốt lên duy nhất một từ:

_TUYỆT VỜI!!!

Nó kết hợp hài hoà đến mức tui cứ tưởng như là một bức tranh!

Chỉ có ng' đứng ở chính nơi đêy mới hũ được cảm giác lâng lâng nỳk thoai!

Ánh nắng đã đi xuống ... Đàn bướm cũng tan dần chỉ còn lại vài con thấp thoáng!

Tui đứng ngẩn đến say mê! Mọi thứ như đều ngừng trôi! Nó đều dừng lại ở nơi đêy, một cái nơi khiến ai cũng xiêu lòng thả hồn vào thiên nhiên!!!

Từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu tiên tui có thể cảm nhận vẻ đẹp tự nhiên thế nỳk ...

_Em thấy thế nàu??? -Rey đánh thức tui khỏi cơn mê mọng

_À ... Tuyệt trên cả tuyệt vời! Sao anh péc được nơi nỳk thế ... Hà hà, có phải dẫn cô nàu ra đêy hok???

_Em là ng' thứ 2 và cũng là ng' cúi cùng péc được nơi nỳk đó. -Rey cười

_Vại ng' đầu tiên là anh à?

_Chứ ai nữa! Em hok ngốc đến thế chứ?

_Gì? Ngốc á? Anh dám kiu em ngốc sao, mún chết à! Để coi em xử anh sao đây

_Hi, chết thì hok ai mún! Nhưng mún xử anh thì hông dễ đâu nhák. -Nói chưa dứt lời Rey đã ôm chân chạy mất dép

_Anh đứng lại cho em!!! Đứng lại. -Tui quát

Tui rượt Rey chạy dòng dòng. Nếu ai hok péc chắc ng' ta tưởng tui điên quá. Hic!!!

“Cái tên Rey nỳk sao mà chạy nhanh rứa! Oa, chân mình mõi mún chết gồu.”

_Chịu thua à? Hahaha vại mà đòi xử anh sao... -Rey đắc thắng

_hỦ! Hok dám đâu, có gan thì đứng đók đi...

_Bộ ngu sao đứng hử? -Rey

Tức chết đi được!

...

_A! Hoài Phương sao lại xuống đây. -Tôi bỗng quát to

Rey tưởng thật quay lại nhìn. Cơ hội ngàn vàng tui nhanh chân chạy tới định bắt lấy thì đúng lúc anh ấy cũng quay lại.

_Tiểu Phương đã...

_Á ... á!!!

Sax tui chạy quá trớn ngã nhào vào Rey! Anh ấy bắt ngờ quá cũng té nhào ra đất. Hai chúng tui lăn lộn cả mấy vòng mới dừng lại.

Hukhuk! Sao đất mẹ lại thương tui thế hông péc.

Ủa? Mà lăn ngòng ngòng như banh dzậy mà đau sơ sơ à ta? Kì thiệt ớ nhak!

Lúc nãy sợ quá tui nhắm nghiền mắt bây giờ mở từ từ ra mới ‘sock tới óc’.

Tui ... tui ... huk..hic.. tui đag nằm trên ng' Rey!

_Em..em..anh..anh!! -Mặt tui đỏ, đỏ một cách hok thể đỏ hơn

_Em có cần áp úng vại hok? Lừa ng' ta để mình mắc bẫy sao? Đây gọi là gây ông đập lưng ông. Hahahaha!

-Rey đặt tay lên trán cười hả hê

_Anh!!

‘Bốp’ -Tui đập Rey một cái thiệt đau

_Ahh! Em có phải phù thủy hok dza?

Nghe Rey la tui nhìn kĩ, trời đất anh ý bị thương gồu!

_Anh có sao hok! Chết gồu, trán anh chảy máu kà?

_Hi vết thương ngoài da thoai mà! Chiện nhỏ như một con thỏ.

_Anh đúng là hết thuốc chữa!

Mà 2 ng' nỳk kì lạ ghê ngen! Từ thế lúc này vẫn còn y nguyên, má ui lăn mạn thế nhĩ. Nhưng t/g ứ thích à! Huk

Yuh! Giờ mới để íz ngar. Tui vẫn còn nằm trên ng' Rey. Ặc!!!

Nhanh như chớp tui bay ra!

_Xin lỗi! Em..

Mặt Rey cũng đỏ đỏ lên hok kém. Anh quay qua chỗ khác để che bộ mặt ấy.

_Ừk, hok sao! Chúng..ta..về thôi! Sắp tối gồu.

_Ừmh.

Về đến nhà bà Rey tui mệt rã cả ng'

_2 đứa nghịch ngợm gì mà quần áo bẩn hết cả thể. Vả lại còn bị chà xước nữa kà. -Bà lo lắng

_Dạ .. tụi cháu .. -Tui nói hok được, nhớ lại hồi chịu mừk mặt tui nóng ran

_Tụi cháu đi bắt bướm mà nó cứ thoát hoài, mãi chạy theo nên hok cẩn thận bị té thôi ạ!

_Chờ ẹ? Nhỏ nhoi gì nữa mà ... -Bà Rey

"Hey! Mình thiệt khâm phục Rey quá đêy. ĐÚng là tài bịa hơn ng'." -Tui cười thầm

_BÀ! Tụi cháu về nhak, tối gồu. -Rey

_Ồh! Mới chơi có chút xíu mà về gồu. -Bà Rey nói về pùn

_Cháu hứa khi nào rảnh sẽ xuống thăm bà màk!! -Tui an ủi

_Thế thì tốt quá. Đúng là cháu dâu tương lai có khác!!! -Bà Rey cười

_Cháu ... dâu ... -Tui và Rey ngạc nhiên nhắc lại

_Thôi, về đi kẻo tối nỳk. 2 đứa cẩn thận ngen. -Bà Rey đánh trống lảng

_Vâng!!! Cháu chào bà. -Tui vui vẻ

~0~0~0~0~0

~Trên xe tui ngồi nghe phone cho đỡ chán!

_Ế! Sao dứt phone của em. -Tui

_Nghe thì phải chia sẻ vs chớ nhĩ? -Rey

_Bó tay .vn! -Tui

_Hi! Hôm nay vui hok? -Rey

_Hok -Tui trả lời cộc lốc

_Sao? -Rey tròn mắt

_Mà rất vui là đằng khác. -Tui

_Em ... Làm anh cứ tưởng ..

_Hà hà! Hôm nay dzui hết chỗ nói, cảm ơn anh nhìu lắm. -Tui hớn hở

_Ơn vs chả ghĩa. Em khách sao quá đêy! -Rey

I remember years ago

Someone told me I should take

Caution when it es to love

I did, I did

_Alô!!!

_Có liên quan gì đến cậu?

_Quá khen, gan tui lúc nào cũng to hơn cậu à!

_Mơ đi, làm như ông nội tui hả?

_Cậu hok ngại nói tui cũng hok ngại nghe!

_Đin!

...Rụp...

21. Chương 21

Tui bực tức cúp máy

_Ai vậy? -Rey tò mò

_Anh đừng bận tâm, chỉ là ng' đin gọi lộn số! -Tôi

Bít tui hok muốn nói nên Rey cũng im lặng típ tục lái xe.

Một lúc sau

_Anh lái nhanh lên xiu đi! -Tôi

_Sao thế? -Rey

_À, em có để đồ ở ngoài ban công. Phải đem vô chứ để nó hư mất. -Tôi bịa đại

_OK! sẵn tiện cho em xem tài lái xe của anh luôn!

_Nỳk! Anh lúc nào cũng tự cao hết nhĩ?

_Hok đây là sự thật thoai mà!

_Thật khỉ mốc, anh mà là tay lái điêu luyện chắc em thành tay đua hok có đối thủ quá. -Tôi ghẹo Rey

_Lời nói phải đi đôi vs hành động. Thất dây an toàn vào đik! -Rey

_Ok!!!

Let go!!

NÀNG ko hiểu lòng mình tại sao lại kêu Rey chạy nhanh lên. Vì nàng sợ chàng? Hay vì một lí do nào khác?

=====

“Chỉ còn 2 phút nữa thôi! Cậu mà hok có mặt ở đây thì xem tôi xử cậu ra sao? MÀ hình như cậu ta đang đi xe cùng ai thì phải? Rey sao???” -Chàng đưa nguyên về mặt khó chịu “Mình nghĩ gì thế này! Ko, dạo này đầu óc bị gì rồi chắc ngày mai phải đi khám bác sĩ quá!” -Chàng vò đầu bứt tai

I will go away!

I will go away.

And you ...

_Alô!

<.....>

_Chúng dám sao?

<.....>

_Được! Để xem tình hình đã.

<.....>

Lúc đó, ở dưới sân chung cư

_Ko ngờ anh lái rất đỉnh. Bái phục bái phục!!!!

_Hahahahaha -Rey cười khoái chí. _Thôi vào nhà đi

_Yes! Good bye.

_Bye

Rey vừa đi, tui chạy hồng hộc lên nhà. BẮt gặp hấn ở cửa.

_Cậu! 3 phút 28 giây -Hấn chỉ vào mặt tôi

Nhìn xuống đồng hồ tôi tức đin lên

_Hứ! Từ ngoại ô thành về đến đây chỉ mất 5 phút là quá lắm gầu!!!

_Ngoại ô thành??? Cậu đi đâu ra đó vậy? -Hoàng Phi

“CHết! Tự nhiên, hok ai hỏi, mà mình tự khai! A!!! Sao ăn gì ngu dzữ trời.”

_Thì ... tôi ... MÀ mặc tôi cậu hỏi làm gì? -Tôi _Cậu tìm tôi có chuyện gì, nói nhanh đi!

_Chỉ là tôi đói bụng, muốn kêu cậu đi mua Piza ở chỗ hôm bữa thôi! -Hoàng Phi

_Mua Piza??? Giờ này? Cậu là ông nội tôi chắc? -Tôi

_Tôi hok có phước sinh ra Dad cậu đâu, đừng gọi tôi là ông nội! -Hoàng Phi

_Hứ! Tôi hok đi. -Tôi kiên quyết

_Nhưng tôi bắt cậu phải đi. -Hoàng Phi kiên quyết hơn

_Vào nhà nằm mơ đi, rồi tôi mua cho. -Tôi

_Hi! Mơ làm gì? -Hoàng Phi cười khẩy

_Lôi thôi. Tôi ko sợ cậu dọa về chuyện Nhật Vũ nữa đâu, vì tôi đã giải thích rõ ràng vs Mỹ Tuyết rồi. Ko có chuyện chi nữa tôi vào nhà đây!

_Cậu dám bước nữa bước xem.-Hoàng Phi gằn giọng

Tôi chợt khựng lại. Đưa ánh mắt bén ngọt qua nhìn hấn!

_Tôi cần gì phải đe dọa cậu chứ! Nếu cậu ko đi hậu quả tôi ko lường trước được! -Hoàng Phi dùng lời lẽ hết sức nhẹ nhàng nhưng ẩn chứa hàng trăm mũi kim

Tôi khẽ rùn mình vì lời nói của hấn. Hấn nói được sẽ làm được, hạng ng' như hấn trò quái dị thể nào cũng nghĩ ra. Tôi lưỡng lự một lúc

_Đã 10 giờ rồi, các cửa hàng Piza đã đóng cửa cậu bắt tôi đi mua ở đâu? -Tôi

_Tìm chỗ nào có để mua! -Hoàng Phi

_Cái gì? -Tôi há hốc

_Tôi ko nói nhiều! -Nói rồi hấn quay lưng đi

“Cái tên chết tiệt, dám sai mình à? Mà tội gì mình phải đi mua cho hấn chứ, mình đâu có khùng!!!” -Qt..qt..

“Ặc nhưh mình cũng đói quá, trog nhà cũng hết đồ ăn rồi. Huk, giờ phải đi sao???? Kệ, dù sao mua ình sẵn tiện mở lòng mua dùm hấn.”

Thế là cô nàng lê chân đi

....

Trời ơi! Tôi đi tiệm nào cũng đóng cửa, nếu còn thì hết Piza. Phải đi đâu mua đây?

A! Đúng rồi còn một tiệm ăn khuya ở đường BLOOM.

Hà hà! Cuối cùng qua một đoạn đường gian nan mình cũng mua được. Để coi, mua 4 phần mình cho hân 1 phần thôi.

Đag hí hửng nghĩ lung tung

_Cô em đi đâu mà tối thế? Một mình à?

Tôi quay lại, thì ra là mấy cái tên rác rưởi

Chẳng để ý, tôi quay đi một lèo. Bỗng có tên nào kéo tay tôi lại.

_A! Làm gì thế? -Tôi hét lên

_Làm gì đâu? Đại ca tụi anh chỉ muốn rủ em đi chơi thôi mà. -Một tên mặt nham nhở nói

_Xin lỗi. Tôi đây ko rảnh. -Tôi

_Cô em sao khó chịu thế? Đi chơi vs bọn này vui lắm. -Một tên khác

_Vui thì mấy ng' đi mà chơi. -Tôi xả lại dù có hơi sợ

_Nè! Đừng thấy nhịn mà làm tới nhé, anh bảo cô em đi thì cứ ngoan ngoãn mà nghe theo.

_Xì! Buồn nôn -Tôi

_Á! Con này láo nh? Đại ca khỏi phải dùng lời ngọt cứ thẳng tay đi. -Một tên khác hung hãn nói

Bất giác tôi lùi lại phía sau.

Một tên mặt mày cũng được, tay có xăm hình con sói bước đến gần tôi:

_Đây là địa bàn của anh! Em ko thoát được đâu, biết điều thì đi vs anh còn ko thì đừng trách tại sao ko nhắc trước.

_Pì -Tôi phun một nước bọt vào mặt hân _Hứ! Địa bàn của mấy ng' thì lớn lắm sao? Tôi ko sợ. MÀ tôi cũng chẳng rảnh để lằng nhằng vs mấy ng', tránh ra.

'Bốp'

_Aaa! -Sau khi nói xong tôi được lãnh một bạt tai

_Con đin này, mày dám phun cái nước ấy vào mặt đại ca sao? Muốn chết à?

Tôi đin tiết

_Thứ cặn bã như tụi mày thì bà đây làm gì mà ko dám??

'Bốp'

Lại một cái tát thứ hai tôi được nhận

Nhịn hết nổi tôi đành ngậm ngùi bia luôn bì bánh Piza vào mặt cái tên đánh tôi. Haha, do Piza cay quá nên hân la hét lấy tay dụi mắt liên tục.

Mùi vị sắn khoái chưa thấm, tôi đã bị cái tên đầu đàn ép vào tường.

_Xem ra mày ko biết trời cao đất dày nh? Để tao ày xem nhé!

_Buông ... ra đồ Sú.c sinh . -Tôi cố sức vùng vẫy nhưng chẳng ăn nhằm gì vs hân.

Bây giờ chiêu duy nhất để cứu tôi lúc này là ..

Tôi lén đưa chân lên dùng lực thật mạnh đá vào chỗ ... của hân. Sau khi hành xử xog tôi chỉ nghe một tiếng Aaaa! Kéo dài và hân nằm chổng queo ra đất lẩn lộn. Ko kịp nghĩ tôi lo vắt chân lên cổ mà chạy. Chạy bán sống bán chết còn bọn chúng thì theo lệnh đại ca đuổi theo tôi. Huhu, giờ mới thấy việc tập luyện thể thao có ích. Ng' tôi ko còn chút sức lực để chạy

_Ồiiii! - Tôi bị vấp cái gì đó ngã cù ra đất.

Còn bọn chúng thì ngày một đuổi đến gần.

_Để tao xem giờ mày còn chạy đi đâu nữa. -Một tên nói

_Đúng, phải cho nó biết tay vì dám cả gan oánh đại ca. -Một tên khác

“Trời ơi! Chẳng lẽ tôi phải kết thúc tại đây sao???” -Ánh mắt tôi dần mờ lại và tràn đầy tuyệt vọng. Tôi chỉ thấy thấp thoáng những cái bóng của mấy tên khốn đó.

_Tui bây có hèn đến nỗi cả đám đi ăn hiếp một cô gái hok? -Một giọng nói nghe quen lắm

_Mày là thằng nào?

_Tao là ai chẳng lẽ tui bây hok biết? -Ng' đó lại lên tiếng

Tên đại ca ngược mặt lên

_Cangu Mày tới đây làm gì? -Tên đó hơi bất ngờ

_Thấy chuyện bất bình thôi. -Ng' đó lại lên tiếng

_Ko liên quan đến mày, biến đi. -Tên đại ca đó lại nói

_Wolf, tao ko nói nhiều. -Ng' đó nhấn mạnh

Lát sau

_Bây giờ có việc, nên tao đi trước xem như con nhỏ đó hèn. -Nói rồi bọn chúng kéo nhau đi.

Tôi muốn mở mắt để thấy rõ ng' cứu tôi như ko tài nào mở nổi.

_Nhật Hạ, Nhật Hạ! -Ng' đó gọi tên tôi

Tôi ngạc nhiên vô cùng vì tại sao lại biết tên tôi.

_Bảo ... Nam ... cậu ...????

_Thôi, đứng dậy đi. Tớ đưa cậu về. -Bảo Nam ân cần

...

_Cậu đi đâu mà tới vậy? Nguy hiểm lắm đấy, nếu hok có tớ thì giờ này ... -Bảo Nam

_À! Tớ ... Ấy chết, hộp Piza lúc nãy tớ tặng cho tên kia mất rồi. -Tôi nhăn mặt

_Trời đất! Giờ này vẫn còn tâm trạng ăn uống à? -Bảo Nam đơ mặt

_Hề hề! MÀ tớ cảm ơn cậu rất nhiều.

_Ko có gì! -Bảo Nam

_À mà sao lúc nãy tớ nghe tên gì đó kêu cậu là Cangu .. thì phải? -Tôi thắc mắc

_Ko có gì? Chắc tên đó lộn ng' ý, tớ là Bảo Nam mà! -Cậu ta giải thích mà ko ăn khớp lắm làm tôi tò mò hơn

_Tới nhà cậu rồi nè! Vào đi - Bảo Nam

_Cảm ơn cậu nhiều lắm, cẩn thận nhé! -Tôi vui vẻ

~0~0~0~0~0~0

~Tôi uể oải bước lên nhà!

_cẬU đi phiêu du nơi nào giờ mới về hả? -Hoàng Phi tức tối

_Hứ! Cũng do cậu mà tôi xem ... -Tôi nói dỏ

_Piza đâu?? -Hoàng Phi

_Tặng cho ng' ta rồi.

_Đin à? -Hoàng Phi

_Đin mười ngời đây nói chuyện vs cậu. -Nói xong tôi chạy tọt vào nhà đờ phải giải thích.

Để hấn lại vs 1 dấu chấm hỏi

Vào giường nằm thật thoải mái. Nói thực chuyện lúc này giống như tôi đang mơ vậy. Càng nghĩ máu tôi càng lên tới não. CŨng do cái tên đó mà tôi mới gặp chuyện. Thật ko biết phải làm sao để nuốt cục tức này ...

Trời ... Sao phòng này t/g thấy gối hok cánh mà bay chéo chéo vậy nhỉ??? +_+

Sáng hôm sau, ở lớp:

_Nhật Hạ ... Nhật Hạ ... Hôm qua cậu .. hok..sao??? -Nhật Vũ chạy xồng xộc vào lớp tôi

_Cậu nói gì vậy? -Tôi

Cốc

_Á! Cái tên này đau quá. -Nhật Vũ bồng cốc lên đầu tôi một cái.

_Cho cậu chừa luôn cái tật đi khuya! Hôm qua cậu đi đâu mà để ... ? Biết tở lo đến mức nào ko hả?

_Hôm qua ... Cậu biết ... Bảo Nam ... nói??? -Tôi

_Tở cấm cậu tuyệt đối từ nay đừng có ra ngoài vào ban đêm nữa đó. CỐ chuyện gì thì gọi tớ này!! Nhớ đó.

-Nói xong Nhật Vũ đi và kéo theo Bảo Nam

_Chuyện gì à Nhật Vũ nghiêm trọng dzậy??? -Hoài Phương

_Á! Ko có gì đâu ... Tở làm bài tập đây, hôm qua quên làm mất rồi. -Tôi đánh trống lảng

_Nhỏ này thiệt là ... -Hoài Phương

Ngoài Hành lang

_Cangue, cậu chưa để Nhật Hạ biết đó chứ? -Nhật Vũ

_Yên tâm đi! -Bảo Nam

_MÀ hôm qua là bọn Wolf à? -Nhật Vũ

_Ừk! -Bảo Nam

_Được rồi để tớ! -Nói mà ánh mắt Nhật Vũ hấn lên những tia máu

_Vagrant à? Bọn chúng chỉ là tép riu thôi. Tở làm được rồi. -Bảo Nam

_Ko cần! Cậu đừng nhún tay vào. -Nhật Vũ quay đi

Bảo Nam vừa vào tới cửa lớp lại bị Hoàng Phi lôi đi típ. [Anh bn này tốt số gớm nhỉ?]

_Oai! Từ từ đã Hoàng Phi. -Bảo Nam la oai oái

_Chuyện Nhật Vũ lúc này là thế nào? Tại sao cậu ta giận giữ thế? -Hoàng Phi

_À ... Ko có gì đâu. -Bảo Nam chối

_Nói.! -Nhìn ánh mắt hình viên đạn có thể giết chết mình trog giây lát Bảo Nam bèn kể cho Hoàng Phi biết

_Tên đó là Wolf sao?? -Hoàng Phi

_Ừk! Cậu c~ quan tâm mấy chuyện này à? Lạ nhak. -Bảo Nam

Bỗng Hoàng Phi bỏ đi, tay nắm chặt đến nỗi gân xanh gân đỏ gì nổi lên hết.

Hoàng Phi lấy điện thoại ra gọi cho ai đó :

_Pimp! Tìm cho tớ nơi Wolf hay đến

<.....>

_Nói tìm thì tìm đi, hỏi nhiều quá!

<.....>

Rụp..

Ánh mắt giết ng' của chàng lại hiện lên..

Tối đó tại một quán bar có tên là Black and white

Trog một căn phòng rộng rãi.

Một tên đàn em đi vào nói nhỏ bên tai tên Wolf

_Đại ca, có ng' mời anh đến phòng đối diện để bàn việc ạ?

_Ai?? -Tên Wolf

_Bí ẩn lắm ạ?

_Được. Tao ra liền!

Cánh cửa phòng đối diện bật mở ra:

_Mày tìm tao sao? -Wolf

_Đúng! -Một ng' con trai mặc quyn cả bộ đồ đen, nhưng toát lên sự sang trọng. Dáng ng' cao ráo, cậu ta đang quay lưng lại. Nhìn ở sau thôi đã có một ma lực mê hồn. Nhưng giọng nói lại lạnh như tiền.

_Láo toét! Biết tao là ai ko? Mày là chó phương nào đến đây? -Tên Wolf ra quyền

_Tao là chó phương nào tí nữa mày sẽ biết! -Giọng nói ng' này vẫn nhỏ nhẹ

_Thằng này? Mày ăn gan báo hử?

_Mấy cái đó mắc lắm tao ăn ko nổi. Tao tìm mày để hỏi một câu thôi.-Ng' đó

_Tao ko rảnh rồi lời thôi vs mày! -Wolf

Ko để ý lời hử nói ng' đó hỏi típ

_Hôm qua trên đường BLOOM mày đã làm gì?

_Tao làm gì kệ xác tao. LẮM chuyện. -Wolf

_CÓ phải mày đã ức hiếp một cô gái ko? -Ng' đó

_Sao mày biết? Hừ hôm qua do cái tên Cangue của MONSTER đó phá đám ko thì tao đã...

‘Vèo’ ... ‘Bốp’

Tên Wolf chưa nói dứt lời thì nguyên cái ghế gỗ đã thẳng tiến bay vào mặt hử ngồi!

Lúc này trên mặt hử ko chỉ có màu trắng của da mà còn có màu đỏ từ đầu xuống tới cằm. Bất ngờ, hử chúi nhủi về phía trước. Vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra hử định ngược lên nhìn kẻ to gan dám ném ghế vào mặt mình thì

‘Bốp’... ‘Bốp’

Hử lại nhận thêm hai cú đấm như trời giáng làm cổ hử muốn sái ra đằng sau. Choáng váng hử ngã phịch xuống đất. Đầu óc quay ngồng ngồng như muốn bất tỉnh, nhưng vẫn ko quên giữ sĩ diện ình

_Thằng đin này, dám oánh ông mày à! Có gan thì đứng im đó ông sẽ ày biết tay!!!

Ng' đó tiến lại gần hử! Cùng lúc hử đưa ánh mắt viên đạn ngược lên.

Choáng lại càng choáng hơn.

_Mày ... -Hắn chưa nói hết câu đã nín bật. Miệng như có kim may ko thốt lên nổi một lời. Mắt ko còn chút máu, xanh như tàu lá. Chân tay hắn bủn rủn, ngồi cũng ko xog!

Từng lời hắn thốt à ko phải nói là rặn ra lúc này như mang theo 10 tấn gạo vậy:

_E..a..gl..e ..ma..sk!!!

Ng' con trai ấy dấu mặt = cách đeo mặt nạ hình đại bàng. Cái mặt nạ màu đen pha chút vàng bóng loáng, được đeo trên khuôn mặt chắc hẳn là thanh tú ấy khiến cho ng' ta có cảm giác sợ hãi. Nhìn mà phát khiếp!!!

_Giờ mày đã biết tao là chó phương nào rồi chứ? -Ng' đó

_Tô..i!!! -Tên Wolf ko biết tại sao lại nói ko được

Ng' đó tiến lại gần hắn.

‘Rắc’

_Aaaaaaah! -Wolf la toáng muốn nứt luôn bức tường trog căn phòng.

Nhìn lại chỉ thấy chân ng' đó đạp giẫm lên tay hắn

_Chuyện hôm nay mày khôn hồn thì nín lại, ko được nói cho ai biết là tao đến đây! Nếu mày chỉ cần hé ra nửa lời thì e là lưỡi ko còn nằm trog miệng của mày nữa đâu!!! -Ng' đó phán một câu xanh dờn làm cho tên Wolf chỉ biết gật đầu lia lịa. Và cậu ta rời khỏi phòng còn Wolf nằm la liệt quần quai trên đất, trog đến tội nghiệp!!!

Trước cái quán bar ấy đã có một chiếc mô tô đen bóng, đây là chiếc xe duy nhất có trên thế giới [hìhì, nổ xú cho vui!] và đang có một ng' đứng trực sẵn ở đó. Vừa thấy ng' thanh niên bí ẩn đó bước ra

_Eagle! Giải quyết xog rồi sao???

Ng' đó gật đầu

_Pimp! Đi uống vài chén đi.

_Vâng! -Pimp gật đầu nghe theo lệnh chủ nhân.

=====

Sáng hôm sau cũng tại hành lang trước lớp 11A8

_Cangue! Có phải cậu đã nhún tay vô chuyện thằng Wolf hok? -Nhật Vũ hỏi với ánh mắt giận giữ

_Bình tĩnh đi! Cậu đã kêu là để cậu tự giải quyết rồi thì tớ đâu dám nhún tay vào! -Bảo Nam nhanh nhẹn đáp

_Thật ko? -Nhật Vũ

_Ko! CHết liền -Bảo Nam đùa

_Thế thì lạ quá! -Nhật Vũ đăm chiêu

_Xảy ra chuyện gì sao? -Bảo Nam tò mò

_Hôm qua tớ có đến quán bar mà tên Wolf thương hay lui tới. Định dạy cho hắn 1 bài học thì được biết hắn đã nhập viện vì bị ai hành hung. Vả lại còn thương tích rất nghiêm trọng nữa. -Nhật Vũ

_Sao lại thế? Theo tớ biết thì trog giới của chúng ta Wolf cũng khá có tiền đấy, tại sao hắn lại bị như thế nhỉ??? -Bảo Nam

_Ừk, ko ai biết lí do tại sao cả! -Nhật Vũ

_Vagrant, có cần thông báo cho Zou và Pimp hok? -Bảo Nam

_Tất nhiên! Để tớ. -Nhật Vũ

_OK, thôi vào lớp đi đánh trống rồi. -Bảo Nam

22. Chương 22

Trên đường đi học về, tôi lại gặp hắn. Và lần này hắn chặn đường tôi:

_Tránh ra muốn gì đây? -Tôi

_Tôi đã nói rồi thứ tôi muốn nhiều lắm, cậu hok đáp ứng nổi đâu. Sao hỏi quài vậy? -Hoàng Phi

_HỪ! ĐÚNG là chỉ tốn phí lời vs hạng ng' như cậu. -Tôi bất mãn

_Hạng ng' như tôi thì sao? -Hoàng Phi

_Xì! Đừng dài dòng, cậu tìm tôi nhất định có việc. Nói đi.-Tôi

_Xem ra cậu cũng thông minh đấy chứ! Tôi muốn cậu đi đến chỗ này vs tôi. -Hoàng Phi

“Quái lạ! Tên này sao tự nhiên tốt đột xuất vậy trời. HẮN uống nhầm thuốc chắc! Nhưng hắn thì chẳng có gì tốt đẹp. Mình nên từ chối thì hơn”

_Xin lỗi, tôi ko đi vs cậu được rồi. Tôi có hẹn! -Tôi

Bim ... Bim

Hey, nghe tiếng còi xe này thì đủ biết của ai rồi. Nhưng lạ nhỉ? Hay giữa tôi và Rey có thần giao cách cảm, mỗi lúc tôi cần Rey đều có mặt. Hihi, nhưng hên thật vừa đúng lúc!

_Chào cậu! Hoàng Phi. -Rey

_Anh đón em à? -Tôi

_Đương nhiên!-Rey

Rey vừa nói xong tôi nhảy phóc lên xe anh ý và ngoảnh đầu lại

_Xin lỗi. Tôi có hẹn!!!

Nói rồi Rey phóng xe đi.

Hoàng Phi đứng lại môi bặm chặt vào nhau

“Khốn kiếp! Mình định sr cô ta nhưng lại từ chối còn đi vs tên Rey đó nữa!!!”

Chàng vô cùng tức giận, và đầu đó trog lòng lại hơi ghen ghen.

Và nỗi oán tức đó đã khiến chàng nghĩ ra một trò chơi mới.

Khoé miệng chàng nhếch lên một nụ cười hiểm!!!

Tối hôm đó

_Này! -Hoàng Phi

_Gì ...? -Tôi chưa kịp nhìn hắn thì bị tên sao chổi đó nắm tay lôi đi

_Nè ... nè! Bỏ tay tôi ra coi, làm gì á? -Tôi la lối om sòm

_Cậu làm ơn nhỏ mủ lại đi, tôi đâu có bắt cóc cậu! -Hoàng Phi

_Chứ kéo tay tôi đi làm gì? BUÔNG RA! -Tôi

_Tôi chỉ muốn dẫn cậu đi chơi thôi. -HẮN cười tà thấy ớn

_Đi chơi. Chết cha, lỡ sáng mai có động đất hay núi lửa sao ta? -Tôi

_Cậu cứ thoải mái nói mớ tôi đi! -Hoàng Phi vui vẻ cười

TRời ơi trời! Hấn uống lộn thuốc chuột hay sao á? Tốt tới mức làm ng' ta phát sợ. Cũng là phản xạ tự nhiên tôi rút tay ra

_Tôi ko đi đâu! Bạn rồi. -Tôi

Chẳng nói gì hấn siết chặt tay và lôi tôi lên xe.

_Cậu ngồi im đi. Tôi ko có ăn thịt đâu. -Hoàng Phi

Bây giờ dù có tìm cách chạy cũng ko được. Thôi, tôi đành ngồi chờ xem hấn định làm gì?

Chiếc xe chạy thẳng ra khu 8 cách chung cư cả chục cây số. Tôi hơi ngạc nhiên

_Đi ra đây làm gì? -Tôi

Chiếc xe bỗng dừng lại trước một quán rượu

_Vào thôi. -Hoàng Phi

_Vào chỗ này á? -Tôi trợn tròn mắt

_Chứ cậu thích vào đâu. -Hoàng Phi

_Còn là học sinh vào mấy chỗ này làm gì? -Tôi

_Cậu có quê đến mức đó ko vậy? -Hoàng Phi

_Hứ. Tôi quê vậy đó thế dẫn tôi theo làm gì? -Tôi vênh mặt

_Tôi ko muốn cãi nhau vs cậu, vào đi ko thì ngồi ngoài này một mình nhé -Hoàng Phi [Haha ko muốn cãi nhau hay cãi ko lại nhĩ?]

_Ừk, tôi ngồi đây một mình cũng được. -Tôi kiên quyết

_Tuỳ! MÀ nói trước nhá, buổi tối ở chỗ này hạng lưu manh nhiều lắm à. -Hoàng Phi

_Tôi ko dễ lừa đâu. -Tôi

_Ko tin thì thôi! Tôi vào đây. -Hoàng Phi nói rồi quay chân đi

Huk, hấn nói thiệt ko dzậy? Lỡ gặp chuyện như hôm bữa nữa thì mình có hên gặp BẢo Nam ko? Trời ơi, sao nãy ngu dzữ đi theo hấn làm gì. Cái tên chết tiệt.

Nghĩ sao thì nghĩ cô nàng vẫn phải xuống xe và chạy lon ton theo anh chàng.

_ỦA? Sao ko ngồi đó luôn đi -Hoàng Phi

_Xí, kệ tôi. -Tôi

Vào đến cửa thì

_Ôi! Hoàng Phi thiếu gia, lâu lắm rồi mới ghé thăm quán chị đó nhé. -Một bà chị ăn mặc thiếu vải, mặt mũi lòe loẹt son phấn. Và tức khắc bà chị đó chuyển mắt nhìn sang tôi. _Ai vậy? Bạn gái sao? Hôhồ chuyện lạ ngen.

_Nhìn giống bn gái tôi lắm sao? -Hoàng Phi

_Để xem ... Ừk, nhìn vậy chắc ko xứng rồi. Dzậy ai thế? -Bà chị đó

_Ôshin. -Hoàng Phi

_Hèn gì? Chị cứ tưởng nhỏ này vì giեն em quá nên đi theo đuôi chứ. Haha ôshin à?? -Bà chị đó cười đầy vẻ khinh bỉ

_Này! CHị à, ă nói phải nhìn trước nhìn sau chứ. Nhìn tôi giống mấy nhỏ kia cứ bu bu theo hấn miết sao? -Tôi

_Thôi. mời vào, mời vào. -Cái bà đó chẳng thèm để ý gì lời tôi nói. Ahhh! Tức chết mà

Bà đo dẫn vào một bàn dành cho khách VIP.

_Em có thích cô nào ko? Để chị giới thiệu cho! -Bà chị đó

Nhưng chỉ nhận lại được ánh nhìn sát khí và sự im lặng của hắn. Biết lỡ lời bà í bủ lu bù loa

_A! Xin lỗi nhen, chị quên. Đây mang rượu mới nhập qua đây! -Bà chị

_Chị Chiêu! -Hắn gọi

_Sao hả Hoàng Phi thiếu gia. -Bà chị đó

Hắn kêu bà ghé sát vào tai thì thầm to nhỏ gì đó

_Ôi, tưởng gì chuyện nhỏ. Để chị! -Bà chị hớn hở ổng ẻo đi đâu đấy

Một chập sau có một cô gái càng loè loẹt hơn bà chị lúc này nhưng đỡ là ăn mặc cũng hơi kín đáo hơn chút. Cô ta ngồi sát lại gần hắn

_Lâu quá anh mới đến đây đó. Em nhớ lắm à. -Cô ta

Hắn cười khẩy

Bọn họ cứ làm cử chỉ âu yếm. Tôi nhìn mà buồn nôn. Mà hình như tôi là ng' thừa ở đây thì phải? Cái tên đáng ghét thì ra hắn chơi tôi.

_Nhỏ quê mùa đó là ai vậy anh? -Cô ta

_Ôshin. -Hoàng Phi

_Oa! Anh này, nếu cần ôshin thì kêu em giới thiệu cho có cần mượn một nhò xấu xí, quê cực độ vậy ko?? -Cô ta mỉa mai

_Nhìn vậy chứ cô ta cũng được việc lắm. -Hoàng Phi

“Đồ háo sắc. Tưởng hắn ghét con gái thiệt, ngờ đâu cũng chỉ là như mấy tên lưu manh kia thôi. Mà mấy nhò này ổng ẻo nhìn mà muốn ới. Đúng là hợp đôi hợp lứa”

_#\$\$@\$\$^%@&. -Hai ng' đó cứ nhằm vào tôi mà lôi ra đủ thứ chuyện để nhạo bám.

Sức chịu đựng cũng có giới hạn thôi!!!

_Nè 2 ng' nói đủ chưa vậy? Tôi đâu có muốn đi theo cậu chỉ là cậu cứ kéo tôi đi đó chứ. Còn cô, tư cách gì mà nói tôi? Loại như cô về tu 10 kiếp nữa mới có đủ nhân phẩm nói chuyện vs tôi này! -Tôi giận giữ

_Á! Con này, mày to gan nhỉ? -Cô ta đứng dậy giơ tay lên định tát tôi thì bị hắn ngăn lại

_Nè! Tôi ko muốn mất vui. -Hoàng Phi

_Được rồi!.. Ko muốn anh mất vui nên em nhịn. Mà này nhò ôshin kia, mày nên nhớ đây là đại bàn của tụi tao. Mày đừng hống hách, nhìn kĩ thì mày cũng có nét nếu cho thêm lên mặt mày 2 vết sẹo dài nữa chắc đẹp hơn ấy nhỉ? -Cô ta đe dọa

Biết ng' biết ta. Tôi hiểu rõ tình hình nên ko manh động. DỪ sao nhịn vẫn hơn. Tôi đành ngồi im như pho tượng nghe những lời 'vịt cạp'.

I will go away

I will go away

_Alô

<.....>

_Sao? Bây giờ?

<.....>

_Phiền phức.

<.....>

Rụp

Hoàng Phi đứng phắt dậy đi ra ngoài. Tôi cũng phải chạy theo.

_Cậu đi đâu vậy? -Tôi

_Công chuyện. -Hoàng Phi

_CỜn tôi???

_Chẳng lẽ cậu muốn đi theo tôi. -Hoàng Phi

_Ko. Tôi muốn về nhà. -Tôi

_Thì đi đi. -Hoàng Phi

_Đi bằng cái gì? -Tôi

_Hăng cái. -Nói rồi hần nhìn xuống chân tôi

_Cái gì??? -Tôi há hốc

_Nếu ko thì cứ ngồi đợi. Khi nào tôi có hứng thì sẽ đến chỗ cậu. -Nói rồi hần leo lên xe phóng tuốt

Quý thần thiên địa ơi. Con có đắc tội gì vs mấy ngài mà phạt con nặng dữ vậy nè. Huhuhu, gặp chúng cái tên hắc ám ... Hại đời con u tối thế này. Huhu! [hì hì, có nghiêm trọng quá hok?]

Thực ra chàng cũng đâu có muốn. Thực chất là có chuyện mà. Nàng nhà ta chuyến này dở khóc dở cười rồi.

Tôi phải đi bộ về na trời. 10 km, lệch tới nhà ko chết cũng bị thương. A! Gọi cho Nhật Vũ, nhưng cũng ko được lỡ cậu ta hỏi mình đi đâu ra đây thì biết bịa làm sao??? MÀ ko gọi thì về nhà = cách nào. Hu đường nào cũng thế, gọi cho Nhật Vũ vẫn là cách tốt nhất.

Tít ... tít ... tít -Hi, đây là tiếng bấm điện thoại nhak mọi ng'

< hiện="” giờ="” tôi="” đag="” bận,="” có="” gì="” mời="” để="” lại="” lời="” nhắn!!!="” >

Tút...tút

Hả! Ko phải bận vào lúc này chứ??? Sao số tôi xui quá dzậy, sinh ra trúng cái giờ gì cũng ko biết. Lúc này bị hần lôi đi quên đem theo tiền rồi. Hixhix!

Chẳng biết làm thế nào, cô nàng bèn lại ghé đá vệ đường ngồi. - Bà lợi ơi, nàng ko định ngồi chờ chàng đến đó chứ ?

CỪng lúc đó tại một ngôi biệt thự màu đen

Trog căn phòng âm u đầy sát khí ..

LẠI là Eagle Mask. Ng' thanh niên đeo mặt nạ ngồi trên ghế sofa. Pimp và Zou đứng đối diện.

_Eagle! Xin lỗi, chúng tôi ..

Xoảng. -Một cái lọ hoa sát bên bị hất vào tường

_Xin lỗi. Ngoài từ đó ra còn có từ nào khác để nói ko? -Eagle quát lớn

_Chúng tôi sẽ đi tìm hiểu ngay. Nhất định ngày mai sẽ có câu trả lời hài lòng nhất. -Zou lên tiếng

rồi nhanh như cắt hai ng' biến khỏi căn phòng đó.

VÀ Eagle từ từ mở mặt nạ ra, mặt mỗi ngã đầu ra sau ghế nhắm nghiền mắt. Trog bóng đêm lấp ló ánh đèn khuôn mặt anh ta đẹp như tượng nhưg vs vẻ lạnh lùng, ác khí khiến ng' ta cứ tưởng như ác quỷ.

Hình như chợt nhớ ra điều gì, anh ta liền đứng dậy lấy áo khoác và phóng ra xe.

“Chắc cô ta ko còn ở đó đâu. Dại gì ngồi đó đợi mình chứ!”

Nghĩ vậy nhưng chàng vẫn lái xe đến quán rượu. Nhìn dáo dác một vòng, ánh mắt ản lên nỗi thất vọng.

“ Hừ, mình nghĩ gì thế này. Cô ta cũng đâu có ngốc tin vào lời nói hờ của mình chứ!”

Đag quay đầu xe định đi về thì chàng bất chợt dừng lại

“Ai trông giống cô ta thế nhỉ?”

Ko biết tại sao chàng lại bước xuống xe và tiến lại gần chỗ cô gái ấy. Chàng càng bất ngờ khi ng‘ đó ko phải giống mà đích thực là nàng. Nàng đag chìm vào giấc mơ đẹp! [Thiệt, bó tay ở đây mà cũng ngủ được!] Mặt chàng đơ như cây bơ, định gọi nàng dậy nhưng lại thôi. Do dự một lúc chàng đã nhẹ nhàng bế nàng lên xe và đương nhiên là nàng chẳng biết gì cả! Trog xe giờ đây rất im lặng, vì cái loa ngủ mất rồi mà.

Đột nhiên chàng quay sang nhìn nàng, ánh mắt lúc này thật khác nó ko còn lạnh giá đáng sợ nữa mà là rất ấm áp. Chẳng biết động cơ nào khiến chàng đưa tay vuốt nhẹ mái tóc óng mượt, khe khẽ chạm vào làn da trắng mịn trên mặt nàng. Và chàng đã đặt bờ môi quyến rũ của mình lên trán nàng. Một nụ hôn nhẹ!!!! Chàng bắt giác khẽ nói

_ Chỉ còn 2 ngày. Tôi có nên suy nghĩ kĩ càng và nói cho cậu ko???

I will go away

I will go away

_Lại gì nữa?

<.....>

_Thật sao?

<.....>

_10 phút nữa tôi đến.

<.....>

Như bay chàng phóng xe về chung cư. Đến nơi

_Cậu định ngủ trên xe tôi luôn à? -Hoàng Phi lấy nàng dậy

_Ư ... ưm ... -Tôi nheo mắt

_Tối nhà rồi. -Hoàng Phi

Tôi quay qua ngạc nhiên

_Cậu ... Sao tôi ở ...

_Cậu có ngốc đến nỗi ở đó chờ tôi ko vậy? Nếu tôi ko đến thì sao? Ngủ đó luôn chắc. -Hoàng Phi

_Tôi ... -Tôi vẫn còn lơ mơ

_Thôi, vào nhà đi. -Hoàng Phi

Chẳng kịp hỏi gì thêm, tôi vừa bước xuống cậu ta đã lái xe đi đâu mất tiêu.

“ỦA? HẮN quay lại đón mình hả? Mà mình ... Hình như ngủ quên trên ghế đá thì phải? Hey.. mệt ghê, nghĩ quai ko ra. Hơu..hơu. Mà bây giờ buồn ngủ quá, đánh một giấc trước đã!!”

23. Chương 23

Chẳng biết vì sao, sau khi nghe xong cuộc điện thoại đó. Hoàng Phi như biến thành một ng' khác vậy!!! Mặt cậu ta tối sầm lại, báo hiệu giông tố sắp đến! Ánh mắt sắc bén cứ nhìn chăm về phía trước. Hai tay siết chặt lấy cái vô lăng.

“Tuyệt đối ko thể Demon thất vọng! MONSTER ko thể huỷ hoại trog tay mình. Khốn kiếp”

Chiếc xe của Hoàng Phi cứ lao như tên về phía trước. Và nó cũng dừng lại ở ngôi biệt thự màu đen ấy. -Hic bây giờ chắc hẳn ai cũng biết 100% Eagle là ai rồi chứ?

Pimp và Zou từ trog nhà hoảng hốt chạy ra

_Eagle! Sao lại ko đeo mặt nạ. -Mọi ng' cũng dừng ngạc nhiên. Vì Pimp và Zou là 2 ng' duy nhất biết được mặt thật của Eagle

‘Bốp’ ... ‘Bốp’

Sau cái tiếng ấy, Pimp và Zou đã chúi ng' về bức tường, ngồi bịch xuống đất.

Dù biết rất đau, máu đã ứa ở khoe môi nhưng mặt 2 ng' đó vẫn như một bức tượng, ko chút biểu cảm gì!!

_Thất vọng về 2 ng', đứng dậy đi! Và nói tôi nghe hết mọi chuyện.

Sau một hồi căng thẳng, hic căng hơn dây đàn luôn ấy chứ!!!

_Theo tôi biết thì một tổ chức có tên gọi là HELL đang muốn triệt tiêu tổ chức của chúng ta. -Pimp

_Ai??? -Hoàng Phi

_Nhưng hiện giờ chủ nhân của HELL vẫn đang ẩn! Chúng tôi ko điều tra được. -Zou

MONSTER vang danh ko chỉ bởi thế lực mà còn về vấn đề do thám. Ko có cái gì mà qua khỏi tay họ. Nhưng bây giờ, chỉ điều tra 1 ng' thôi mà ko được chứng tỏ ng' này là một đối thủ đáng gờm, ko dễ chơi. Biết tổ chức đang gặp nguy hiểm, Eagle ko thể khoanh tay đứng nhìn được. Thà chết chứ ko để MONSTER rơi vào tay kẻ khác vì anh ta đã hứa vs một ng'.

_Sự việc vẫn chưa nghiêm trọng. Tôi sẽ đích thân tìm hiểu và xử lí việc này. -Eagle

_Nhưng Eagle, ko thể ... -Pimp và Zou đồng thanh nhưg bị ánh mắt Eagle nuốt hết

_Tôi ko thể Làm một mình. Phải nhờ đến sự giúp đỡ của 2 ng' và các anh em. -Eagle

Pimp và Zou gật đầu chắc chắn.

_Nói tôi nghe những gì mà 2 cậu đã điều tra được. -Eagle

_Hiện giờ ng' quản lí HELL là Lin. Hắn cũng là một tay chơi có tiếng. Bất cứ tổ chức nào ít nhiều đều kính trọng Lin. Và những ân oán gian hồ Lin đều xử rất đẹp. -Zou

_Tiếp. -Eagle

_HELL rất hùng mạnh ko thua gì MONSTER, và ý đồ của chúng thì đã biết rồi. -Pimp

_Một giây cũng ko được chậm trễ. Từ bây giờ việc ai ng' đó nhanh chóng làm. Và 2 cậu mau thông báo cho anh em. -Eagle

_Vâng!!! -Pimp và Zou đồng thanh. -Hơ đúng là anh em song sinh >”

=.=!

Và cũng vào lúc đó tại sân bay

_Lin! Cậu ra đón tôi nhanh.

_Tật nói nhiều vẫn còn nhỉ. Đột này về tôi phải chữa bệnh cho cậu rồi!!

Cúp điện thoại. King rảo bước đi. Miệng vẫn nhếch lên nụ cười hân. Hic mà đặc biệt King giống ng' ngoài hành tinh vậy, hay cậu ta bị bệnh gì ấy. Từ đầu đến chân che kín mít.

“Thù xưa mình sao có thể quên. Eagle à ko phải gọi là anh hai hả? Tôi sẽ khiến anh quỳ trước mặt tôi. Và cả ông Dad iu dẫu của anh nữa chứ. Đánh một lần thì ko thể nguôi giận, tôi phải hành hạ từ từ. MONSTER sẽ biến mất trog nay mai, và ng' thân của anh chắc sẽ ko tránh khỏi đâu!!!” -King vẫn cười đáng iu nhug xung quanh đã chết hết vì nụ cười đó!

TRước cửa sân bay

Bim...Bim

_Cậu có cần hoá trang kỉ vậy ko? Hại tôi tìm muốn lòi mắt. -Lin

King ko nói gì leo lên xe

_Về sao ko báo? -Lin

_Báo làm gì? -King

_O! Vậy chúng ta ko phải bạn bè à? -Lin làm mặt buồn, mắt óng ánh

_Oc! Kinh quá. -King vờ buồn nôn

_Hahaha, mà cậu về chắc chắn có việc. Ok? -Lin

_Ko hổ danh bn lâu năm. -King

_What? -Lin

_Sắp có trò vui! Cứ từ từ mà thưởng thức. -King

_Oa! Đã thế cơ à? -Lin

Rồi chiếc xe phóng tuốt về một ngôi nhà ...

_____ *.* _____

Oh my pretty pretty boy I love you

Like I never ever loved no one before you

Pretty pretty boy of mine

Just tell me you love me too

Bụp. -Cái đồng hồ tội nghiệp lặn quay xuống đất.

Tôi hôn hờ bay xuống giường và tiến lại gần tấm lịch.

_Years! Ngày mai nữa là mình được giải phóng. Ôi, hạnh phúc làm sao!!! - Tôi tí tưng, vì ngày mai là tròn một tháng. Cũng là ngày kết thúc thoả thuận Ôshin. Tên sao chổi kia sẽ ko làm gì được nữa. Hahahaha, tôi khoái chí cười ha hả.

Ra đến cửa thì lại gặp hân. Lần này tôi chủ động :

_Chào cậu! -Tôi

Hoàng Phi bơ phờ

_Ra ngoài xem hôm nay mặt trời mọc đằng Tây à?

_Ko có hiện tượng đó đâu. Hahaha! -Tôi

_Cậu khùng à? -Hoàng Phi

_Cậu có biết mai là ngày gì ko? -Tôi

_Mai là ngày 8/8/2011 -Hoàng Phi

_No no no! Mai là ngày kết thúc ... Và tự do của tôi sẽ được trở về. -Tôi vui vẻ

_LÀ sao? -Hoàng Phi ngu ngơ hỏi. ĐÚng là cậu ta ko nhớ rồi. Cũng phải thôi, bây giờ còn tâm trí đâu mà nhớ mấy chuyện đó chứ!

_Sao là sao ai biết là sao? -Nói vậy, tôi đi học luôn

.....+.+.+.....

Trống đã vào lớp mà tôi chẳng thấy mặt mũi Hoàng Phi đâu. Hồi sáng nhớ là cậu ta có đi học mà ta? Hơ, chắc lại lên sân thượng đánh giấc nữa rồi. ĐÚng là cái tên lười biếng, kiểu này mà tốt nghiệp được mới lạ.

_Bn iu! Hoàng Phi đâu? -Hoài Phương

_Tớ có phải bảo mẫu của cậu ta đâu. Sao mà biết được. -Tôi

_Chẳng phải 2 ng' sống chung nhà, í lộn sống cùng một chung cư ư? -Hoài Phương lại trêu

_Con nhỏ này. Chẳng lẽ sống cùng chung cư là phải hỏi han mấy chuyện đó sao? -Tôi càu nhàu

_Ôi! Thôi, ko hỏi nữa. -Hoài Phương

Hai tiết học đã trôi qua một cách nhàm chán. Vào giờ 'Devil teacher' thì ko dám lơ là rồi. MẶc dù ko muốn học!!! Hic hic

Tùng...tùng...tùng...

_Ồh yè! Ra chơi rồi. -Cả lớp đồng thanh la hét bì đã thoát khỏi giờ tử hình

Hoàng Phi đi đâu thế nhỉ? Thường thường nếu có đi ngủ thì giờ này cậu ta đã có mặt ở lớp rồi. MÀ sao ...???

Ko biết tại sao nhưng tôi thấy hơi lo. Và cuối cùng tôi quyết định đi lên sân thượng xem sao.

Khi bước lên những bậc thang, lòng tôi lại hi vọng rằng sẽ thấy cậu ta đang ngủ trên đó. Nhưng khi mở cửa ra thì chẳng thấy ai. Hi vọng bao nhiêu giờ lại thất vọng bấy nhiêu. Nhìn ngó xung quanh một hồi tôi đành ngậm ngùi đi về lớp. 3 tiết học tiếp theo, mắt tôi thì đưa nhìn chăm chú lên bảng nhưng tâm hồn lại cứ lơ lửng ở nơi nào đó. Tôi cứ băn khoăn hoài ko biết cậu ta đi đâu.

Ái dà! Đin mất thôi. Tự nhiên sao nghĩ tới cậu ta làm gì. Bệnh quá...

Tan học:

Bim...bim...bim...bim....bim

Tôi giật mình quay lại

_Rey???

_Em bị gì thế, anh thối kìa làm ai cũng nhìn hết mà em ko nghe à? -Rey

_Herherr! Sao? CHở em về à? -Tôi

_Ko! Anh có việc phải chuẩn bị. Anh chỉ đến hẹn em ngày mai 7 giờ nhék. -Rey nheo mắt

_Chi vậy? -Tôi

_Secret!!! -Rey

_Hey! Bí mật, bí mật anh lúc nào cũng bí mật. -Tôi ngao ngán

_Ừk! Bye nhé, nhớ ngày mai đấy! -Rey nói rồi phóng xe đi

Tôi đứng lại nhìn, đầu lắc qua lắc lại.

Về đến nhà tôi lại nhìn sang nhà đối diện.

"Ko biết cậu đang ở nhà hay sao ta?"

Nghĩ thế là tôi bước lại gần, đưa tay lên định bấm chuông như lại ngại.

“Yuh! Bấm hay ko bấm đây? Trời, lỗ cậu ta lại sỉ vả thì sao?”

DO dự một lúc tôi cũng nhấn chuông

Tington...tington

Tington...tington

Tington...tington

Quái lạ! Hình như ko có ai ở nhà thì phải? Ui, thế thì cậu ta đi đâu vậy? Mình thấy sao sao á. Vào nhà một lúc, tôi lấy điện thoại ra gọi cho Hoàng Phi. Nói thật tôi cũng ko biết tại sao mình lại làm như vậy. Chẳng hiểu nổi.

Tít..tít..tít..tít..tít

Bỏ tay, liên lạc ko được rồi.

———?_?———

Nàng lo lắng! Vậy còn chàng ở đâu???

_Eagle. Cậu có sao ko? -Pimp lo lắng

_Đừng hồi nhiều. -Eagle mệt mỏi dựa đầu vào ghế. Hic hic cậu ta bị thương ở tay rồi. Kể nào to gan dám oánh Eagle iu quý của t/g vậy???

_Nhưng tay cậu bị thương rồi. Ko khử trùng thì viêm mắt! -Zou

_Tôi tự biết lo. -Eagle nổi giận

LÀM căn phòng ngọt ngào hơn rất nhiều. Pimp và Zou đành đứng lặng mà lòng luôn hỏi tại sao chủ nhân lại bị thương!

_Tôi đã có manh mối. -Eagle lên tiếng phá vỡ sự ngọt ngào đó

Pimp và Zou ánh lên sự vui mừng

_Chủ nhân của HELL là King. Tên này ko phải là đối thủ nữa, tuy còn trẻ nhưng nhiều tổ chức phải kêu cậu ta một tiếng Tiên bối. Cậu ta ở Pháp đã 5 năm, giờ đột nhiên trở về. VÀ ý định triệt tiêu MONSTER thì tôi lại ko hiểu vì sao???

_SAO??? -Pimp và Zou đồng thanh khi nghe Eagle nói, lần đầu tiên họ nghe thấy chủ nhân lên tiếng có sự nể, khen ngợi một ng' ngoài Demon. Họ há hốc

_Bình tĩnh. Dù có 10 tên như King tôi cũng ko sợ, Pimp - Zou 2 ng' còn nhớ trước khi ra đi Demon đã dặn dò gì ko?

_Vâng! Chúng tôi nhớ rất rõ. -Pimp

_Tốt. Tôi hoàn toàn tin tưởng bởi các cậu. -Eagle

_Nhưng bây giờ chắc rằng ko quá sớm để chúng ta lập kế hoạch chứ? -Zou

_Ừk. -Eagle gật đầu, cậu ta quên luôn vết thương trên tay mình

“King, Lin tôi rất mong được thỉnh giáo 2 ng’”

24. Chương 24

Hoàng Phi về đến chung cư vẫn ko quên nhìn qua nhà đối diện

“Ko biết cậu ta có nhà ko? A ngày mai ... ngày mai là hạn cuối cùng của một tháng! Hèn gì, hôm nay cậu ta hớn hở thế.” -Hoàng Phi cười một cách chua xót

Được nằm trên chiếc giường êm như lông công này thì thật ko có gì thoải mái bằng nhỉ? Hoàng Phi móc điện thoại ra thì thấy cuộc gọi của Nhật Hạ..

“Cậu ta gọi mình ư? Chuyện lạ à?”

/Cậu gọi tôi có việc gì ko? -Hoàng Phi gửi tin nhắn

/Ko thấy cậu đi học tôi điện thoại hỏi thử? -Nhật Hạ

/Lo cho tôi à? -Hoàng Phi

/Mơ đi.-Nhật Hạ

—————^_^—————

Vào lúc này tại nhà của Dad, Mom chàng nhà ta. Tại phòng của Thy Thy

_Thiên Ý à? Mai cậu sẽ bay về chứ.

_Ai da! Tớ mong cậu về lắm nè. Để 3 ng' chúng ta lại được như xưa nhỉ?

_Ừk, thôi ngủ sớm đi. Mai gặp được cậu rồi, tớ vui quá. Phi chắc sẽ bất ngờ hơn nha.

_Me too. Hihhihi

“Hoàng Phi à, lần này tớ nhất định sẽ bù đắp lỗi lầm năm xưa của mình. Tớ sẽ ko để chứng ngại nào ngăn cản 2 ng' đâu. Ngay cả nhỏ đó!!!” -Thy Thy

.....

_King à! Tớ đã điều tra ng' cậu nói hết rồi. -Lin

_Tốt lắm. Nói đi. -King

_Eagle là chủ nhân của MONSTER, cậu ta ko bao giờ để lộ mặt chỉ đeo một cái mặt nạ hình đại bàng thôi. Mà ng' ta gọi đó là Eagle Mask, tiếng tâm của cậu ta rất lừng lẫy, tiếc là tớ chưa được thấy. Hai thuật hạ trung thành nhất của Eagle là Pimp và Zou, 2 ng' này là anh em song sinh. Ngoài ra còn một số nổi trội nữa là Vagrant, Cangue, Zen, Pul,... =>> Bọn họ đều học ở trường 'BLACKSUN' . -Lin

_Cậu muốn biết mặt của Eagle ko? -King

_Ồ! Ko phải muốn mà là rất muốn. Sao? Cậu biết à? -Lin

_Đợi xem nha. -King _Kế hoạch tớ đã có, chỉ đợi xem kịch thôi.

_Đúng là King của HELL có khác.-Lin ra bệ khen ngợi

Hơ. Quay lại vs chàng đã chứ

“Lần đầu gặp cậu ta mình đã rất ấn tượng nhưng ko biết biểu lộ làm sao. Vả lại trog thời gian này mỗi khi nhìn thấy cậu ta rằng tim mình lại nhảy múa inh ỏi. Đây là lần đầu tiên mình có cảm giác vs một ng' con gái sau ngày cô ấy đi. Phải chăng mình như thế này là phản bội Ý nhi ??? Do mình mà cô ấy đã ra đi đến tận giờ vẫn ko có tin tức gì! Hi, mình tội quá đấy. Giờ này mà còn nghĩ đến chuyện tình cảm sao? Demon chắc thất vọng lắm đây!!! Nhưng tại sao .. Mình .. mình ko thể kiềm chế. Như thế này là sao chứ???”
-Thực ra, liệu có phải trái tim Hoàng Phi lại đang trở lại ko, nó ko còn băng giá như trước đây nữa. Ngày mai, ngày cuối cùng rồi. Cậu ta có nói ko đây???

Chiều hôm sau:

Oa ... oa! Tôi đến mệt mỏi vs cái đồng hồ nhồi trong nhà. Hic lâu lâu mới tổng vệ sinh, mệt gần chết.

Lau cái tủ, cái ghế, cái bàn, cái cửa sổ. Chà dép, khăn. Giặt đồ, ra, màng. Quét nhà, cửa

Hic, cuối cùng cũng xong. Trời ơi! LÀM cái đồng này mà mất 3 tiếng iu dẫu của tôi. Đồng hồ đã chạy đến con số 7. Tôi hoảng hồn vì nhớ tới lời hẹn của Rey hôm qua =.=! Nhanh như bay, tôi nhảy vào trog phòng chuẩn bị đầu vào đây vs tốc độ đạt đến kỉ lục 2 phút 32 giây. Nhiều khi tôi cũng tự nể mình ghê!!! 5 phút nữa là 7 giờ rồi, hơi chẳng biết Rey dẫn đi đâu nữa đây. A! Đúng rồi, giờ mới nhớ. Ngày kết thúc thoả thuận. Ye ye ye, phải qua nói hần đã chứ! Hahaha, 1 tháng mà như 1 thế kỉ. Ôi, làm mình chờ đợi mỗi mòn! Thế là tôi hí hửng qua nhà Hoàng Phi nhưg xui cái là cậu ta có ở nhà. Tên này, qua giờ cứ như ma ấy, ẩn ẩn hiện hiện. Chẳng biết có chuyện gì vs hần ko ta???

Trog cái xui cũng có cái hên. Vừa bước xuống bãi cỏ sát bên chung cư thì gặp cậu ta đi đâu về.

_Này! Tôi có chuyện muốn nói. -Tôi

Hoàng Phi ngẩng đầu lên

_Nói vs tôi sao?

_Ừmk. -Tôi

_Biết rồi. Hôm nay là ngày cuối cùng của thoả thuận Ôshin đúng ko? -Hoàng Phi

_Cậu nhớ à? Tôi cứ tưởng cậu bận lo việc lớn quá nên quên chuyện này chứ. Hihi, vậy từ nay tôi ko cần nghe lời cậu sai bảo nhé, và cậu cũng ko được bắt nạt tôi quá đáng. Nếu ko tôi cho ăn ... -Tôi

_Ăn gì?? -Hoàng Phi

‘Bốp’

Hic hic, chàng bị một cú ngay cánh tay.

_Ahhhh! -Hoàng Phi la thất thanh

_Gì vậy? Con trai gì yếu thế, tôi chỉ mới đánh có 3 phần công lực mà cậu đã ... Ko được oánh lại tôi nhak, tôi phải trả thù vì trog một tháng qua tôi phải chịu đựng à!!!

Nhìn thấy cậu ta chau mày chau mặt. Hi, vs sức của Hoàng Phi tôi oánh như vậy chỉ đủ phủi bụi mà sao nay lại nghiêm trọng thế. Vẫn là tò mò, tôi nín tay cậu ta cầm lên xem

_HẢ??? Cậu bị thương à, sao ko nói? -Tôi trở mắt

_Nói vs cậu thì được gì? -Hoàng Phi

_Tôi xin lỗi, tôi ... tôi ko cố ý! -Tôi á ngại _MÀ cậu làm gì mà để ty bị thương bằng bó 1 cục thế?

Ko để ý đến câu hỏi của tôi. Cậu ta nhếch lên nụ cười nham hiểm.

_Muốn xin lỗi ư? Đầu chỉ nói lời ko là được. -Hoàng Phi

‘Bốp’, hichic tội nghiệp chàng lãnh một cú nữa rồi.

_Nè, biết đau ko? -Hoàng Phi la oai oái

_Biết chứ. Nhưg cậu cứ lăm nhảm hoài tôi phải oánh cho chừa nà. -Tôi

_Tôi nói thật. Muốn xin lỗi thì phải thoả thuận một điều nữa. Tôi bảo cậu làm ôshin, nhưg lại rất nhân từ chưa àm gì để tôi thấy thú vị cả. -Hoàng Phi

_Hứ, dám nói là muốn tôi làm ôshin nữa sao? -Tôi nổi lửa phừng phừng. _Nằm mơ cũng ko được đâu nhé
Nói rồi tôi quay lưng đi.

Hic nhưg lại bị Hoàng Phi kéo lại. Lực mạnh quá, lúc tôi quay lại thì 2 khuôn mặt đã chạm sát vào nhau. Bất ngờ, ng’ tôi đơ lại ko nhúc nhích được. Phải một hồi sau mới giật mình quay mặt đi. Mặt tôi và mặt cậu ta đỏ như lửa, nhưg cậu ta lại kéo tôi lại

_Tôi muốn thoả thuận vs cậu một hợp đồng mãi mãi. Cậu ko tự phải là ôshin mà là vs tư cách bạn g...

25. Chương 25

I will go away

I will go away

TRời ơi là trời, đến khúc này rồi mà còn có điện thoại. Ko biết kẻ chết tiệt nào phá đám nữa!

_Alô. -Hoàng Phi nói khó chịu [Đúng rồi, phá mất phút giây của ng' ta mà]

< phi,="” cậu="” ko="” nhận="” ra="” tở="” à?="” >

_Cậu ... Cậu ... -Hoàng Phi ú ớ, vẻ mặt đổi sắc

_Đừng, tở .. tở về ngay. -Hoàng Phi, ng' còn ngần ngại câu ta bắt chợt réo lên

Tôi đứng đấy, chẳng hiểu cậu ta nói gì nữa

_Nhật Hạ, xin lỗi. Chuyện quan trọng này tôi sẽ nói vs cậu, nhất định sẽ nói. -Nói rồi Hoàng Phi vội vã phóng lên xe

Hic, cậu ta nói cái gì mà mình ko hiểu gì hết! Gì mà thỏa thuận hợp đồng mãi mãi, ko vs tư cách ôshin, rồi khúc sau lại nói dở vì cú điện thoại. Tò mò quá đi thôi. -Tôi đứng lăm bắm một mình

I remember years ago

Someone told me I should take

Caution when it es to love

I did, I did

_Alô!

_A! Quên, đợi em xíu. Em qua liền.

_Hêê

Tốn thời gian vs tên đó mà mình quên bén đi mất. Tôi chạy hồng học đến chỗ Rey. Và Rey bảo là đi đến nhà anh ấy.

Tại ngôi biệt thự nhà Rey:

Tôi vừa bước vào cửa đã gặp ngay một ng' phụ nữ có khuôn mặt hiền lành, đặc biệt bà ấy rất đẹp. Nhìn thôi đã toát lên sự quý phái. Đoán ngay là Mom của Rey, tôi lễ phép

_Cháu chào cô! -Tôi

_Cháu là Nhật Hạ phải ko? -Cô

_À, dạ vâng! -Tôi hơi ngạc nhiên

_Ừk. Cô nghe Rey và Tiểu Phương kể về cháu mãi. -Cô ấy cười

Ngay lúc đó, nhỏ Phương từ trên lầu chạy thành thịch xuống. Ng' chưa thấy đã thấy tiếng của nhỏ

_Ôi! Bn iu, hihhi đến đây thăm tở à!!! -Hoài Phương

_Này, Nhật Hạ là anh mời đến mà. -Rey phân tích

_Xí. -Hoài Phương đưa cho Rey một cái nhìn bén ngọt

_Thôi, thôi!!! Mấy đứa ngồi chơi, cô đi chuẩn bị bữa tối. -Mom của Rey

Ko để sơ hở, nhỏ Phương kéo tay tôi lôi lên phòng của nhỏ và để lại cho Rey một câu

_Anh! Em mượn chị dâu xịu. -Hoài Phương

Rey chỉ biết đứng đằng sau nhìn theo bóng cô em nghịch ngợm.

Còn tôi, nghe đến từ chị dâu thì máu lại sôi lên

_Cậu mà nói nữa tớ về à!!! -Tôi

_Hihi. Về nhưng có bước ra được cửa nhà tớ ko mới là vấn đề ná. -Hoài Phương

Hic, tôi cứ hòng ...

————>,<>

Ở nhà Hoàng Phi:

Hoàng Phi chạy vội vã và mở cửa nhà ra. Một khuôn mặt của cô gái xinh đẹp, đáng iu hiện ra trước mắt cậu. Ko tin vào sự thật, Hoàng Phi đứng sững ng', cậu cứ ngỡ mình đang mơ. Thy Thy bật cười đến gần vỗ vào mặt cậu một cái.

_Phi, cậu bị gì thế? Thiên Ý về mà ko vui sao? -Thy Thy

Lúc này Hoàng Phi mới tỉnh ng'

_Ý ... Ý ... nhi

_Tên tớ đẹp lắm hử? Sao từ lúc này tới giờ cậu gọi quài đây? -Thiên Ý

_Cậu về rồi sao? Tớ ko mơ đấy chứ. Thy Thy cậu đánh tớ cái nữa coi. -Hoàng Phi quay sang Thy Thy

Còn Thy Thy thì cười ko ngớt

_Ông tướng. Rõ như ban ngày thế này mà gọi là mơ à? -Thy Thy

Ko đợi thêm Hoàng Phi chạy lại ôm chầm Thiên Ý vào lòng. Lần đầu tiên thấy cậu ta xúc động đến lú lẫn thế này đây!! Nói thật, ánh mắt Hoàng Phi vui mừng khôn siết, có thể nói nước mắt cậu ta như sắp ngừng lệ vậy.

_Cậu đi chu du nơi nào mà giờ mới về hả? CỐ biết tớ đau lòng lắm ko? -Hoàng Phi trách móc

Thiên Ý nhìn sang Thy Thy, và sắc mặt Thy Thy lại trùn xuống. Lo sợ Thiên Ý sẽ nói ra tất cả sự việc. Liệu lúc đó Hoàng Phi có tha thứ ình ko???

_Thực sự lúc ấy tớ có việc rất quan trọng mà. Tớ ko cố ý để cậu đau lòng đâu Phi -Thiên Ý vỗ về Hoàng Phi như một đứa trẻ.

Và bọn họ ra vườn ngồi nghe Thiên Ý kể về chuyện từ 10 năm trước

_Tớ ko buồn vì bác trai phản đối cậu vs tớ mà bỏ đi đâu. Chẳng là lúc ấy có một cặp vợ chồng trẻ cũng là bố mẹ nuôi tớ bây giờ. Họ ko thể sinh con nên đến xin một đứa trẻ. VÀ tớ là đứa may mắn được họ nhận nuôi. Và gia đình tớ vì công việc của Dad mà phải di cư sang Anh sống. Anh là nơi tớ và Thy Thy vô tình gặp nhau, cậu ấy vì muốn 3 chúng mình được như ngày nào nên đã rủ tớ về Việt Nam, nhưng vì khoá học tớ đang theo nên đã kêu Thy Thy về trước còn tớ sẽ về sau

_Thế bên Anh cậu sống tốt ko? -Hoàng Phi

_Còn phải hỏi. Dad và Mom của Thiên Ý là chủ của một công ti kiến trúc đó nha. -Thy Thy =>> _Bây giờ trở về, 2 ng' là một đôi hạnh phúc nhất rồi nàk. Hihi

Mặt của Thiên Ý dần ửng lên

_Nhỏ này, chọc quài à. -Thiên Ý

Còn Hoàng Phi có vui ko???

Thật ra cậu là ng' mong Thiên Ý về hơn ai hết. Ng' con gái mà cậu từng iu da diết, nhưng tại sao giờ thấy Thiên Ý về, lòng cậu có vui đấy ... Nhưng lại ko có ý nghĩ sẽ trở lại vs Thiên Ý. Giờ đây, trái tim cậu đang hướng về nơi có ai đó mà! Nếu cậu làm như thế thì sẽ có lỗi vs Thiên Ý nhiều lắm. Đầu óc Hoàng Phi lúc này rối tới bời, cậu ko biết phải làm sao cho đúng. Chỉ bằng cứ để trái tim lên tiếng có phải hay hơn ko?

—————CONT—————

_Lin! Cậu hãy điều tra Thiên Ý và Thy Thy giúp tớ. -King

_Ái dà! Cậu bây giờ còn hứng thú vs con gái nữa à? -Lin

King trừng mắt làm Lin muốn đứng tim

_Haha, sr tớ ko cố ý à! -Lin

_Biết điều đấy! 2 ng' này có vẻ liên quan và rất quan trọng vs Eagle đây, mà điều tra kĩ hơn về Thiên Ý nhá. -King

_Thì ra lại có manh mối mới. Thật báỉ phục cậu đấy King. -Lin nịnh nọt

_Thôi dùm cái. Muốn đánh bại địch thì phải hiểu rõ từ những chuyện nhỏ nhất chứ. -King

_OK. -Lin

Sáng hôm sau ở trường 'BLACKSUN'

_Đồng bào ới! Nghe tin gì chưa??? -Hs1

_Nói, nói đi ... -Hs2,3,4,5,6,7...

_Nghe ná! trường chúng ta mới có 2 nhân vật mới à. 1 nam 1 nữ.

_Con trai tên Đình Kha, còn cô gái là Thiên Ý. Oa nghe đồn Gia Hy đẹp zai lắm.

_Còn Thiên Ý lại rất đáng iu. Đặc biệt có tin đồn Thiên Ý là vị hôn thê của Hotboy Hoàng Phi trường ta nhá!

_Híchic, trường mình toàn những mĩ nhân!

_#\$\$%^*~&()&%##@%\$%\$%^%

~~~~~

Trog lớp tôi cả lớp nháo nhào cả lên. Hic cả trường tụi con gái nhập viện hàng loạt vì 'sock' khi nghe tin Hoàng Phi đã có vị hôn thê.

_Hoàng Phi, dậy mà giấu ghen. Thiên Ý ấy ... -Bảo Nam lại te te cái mồm

_Oh! Thế mà tớ cứ tưởng là Thy Thy chứ? -Hải Yến

_Yuh! Kì này lớp ta có nhiều chuyện đáng chúc mừng ghen. -Hoài Phương

Nhỏ Thiên Ý đứng cạnh tên đó cười tủm tỉm đáng iu. -Mọi ng' đừng ngạc nhiên. Vì Dad của Hoàng Phi có nhờ nhà trường xếp cho họ học chung một lớp mà.

Còn Hoàng Phi chỉ biết ngồi im như hến. Thường ngày nếu ai chọc cậu ta như thế thì giờ đã được gặp Hằng Nga, nhưng bây giờ lại như vậy. CHắc tin đồn có thật rồi! ^__^

Khó chịu, khó chịu, rất khó chịu trong ng'. Tôi ko biết tại sao nhưng thực sự tôi ko muốn nghe mấy lời bàn tán đó. Hứ, cái tên đáng ghét - háo sắc ....!!! - Ủa??? Sao nàng lại ***** chàng vậy. Sao lại khó chịu nhỉ? Hihi -__-

VÀ trong sự nhốn nháo ấy, ai biết rằng đang có một ng' đứng nép ngoài cửa nỏ nụ cười chua xót, đau khổ chứ!

_Bạn là Nhật HẠ phải ko? -Thiên Ý

_Oh! Chào bạn. -Tôi

_Xin lỗi, nhưng mình có thể nhờ bạn một việc ... -Thiên Ý

_Chuyện gì thế? Ý cứ nói đi, nếu giúp được mình sẽ giúp cho. -Tôì

_À, thật ra ... mình muốn nhờ Hạ đổi chỗ đó mà. -Thiên Ý cười

“ Đổi chỗ? Muốn ngồi gần hấn sao!..”

_Hmm, chuyện này Hạ ko giúp được rồi. Xin lỗi nha, do ngồi chỗ này quen nên ko thích chuyển chỗ khác.
-Tôì

_Ra thế! -Thiên Ý

Bỗng cục tẩy của tôì rơi xuống đất. Định cúi xuống lấy lên thì

_Để Ý lấy dùm cho. -Thiên Ý vui vẻ, nhưng khi cúi xuống lấy thì cô ta lại nở một nụ cười hiểm hết sức!!!

Khi đứng dậy lúc Thiên Ý đưa cho tôì cục tẩy thì ko hiểu tại sao nó lại bị rơi qua dây bên kia. Cũng là phản xạ, tôì liền lách qua ng‘ Thiên Ý để lấy đồ ...

_Ahhh!!!! - Thiên Ý bỗng té nhào ra đất trong khi tôì đang mãi mê lấy cục tẩy. Khi nghe cậu ta hét tôì liền quay lại

_Chuyện gì ... ? - Chưa kịp hiểu chuyện tôì đã thấy khuôn mặt hầm hầm sát khí của Hoàng Phi

_Cậu đin à? Sao lại đẩy Thiên Ý? -Hoàng Phi

_Tôì ... -Tôì

Nhỏ Thiên Ý được mấy đứa đở dậy.

_Nhật Hạ, tớ chỉ muốn lấy cục tẩy giúp cậu chứ đâu có làm gì mà cậu đẩy tớ mạnh thế? -Cô ta nhỏ nhẹ

_Đúng đấy, Nhật Hạ cậu sao thế? -Hs1

_Ko phải ganh tị vs Thiên Ý chứ? -Hs2

_@#\$\$%^&

Rồi dần dần mọi ng‘ đều chỉ trích tôì.

_Khoan đã, tớ thấy Nhật Hạ đâu có đẩy Thiên Ý. -Hoài Phương

_Ừm! Cái gì cũng từ từ đã đồng bào. -Bảo Nam

_Thôi đi, cậu là bn thân của Nhật HẠ thì ai ko biết. Bệnh làm gì? -Hs3

_Tôì cảnh cáo cậu, lần sau cứ xử cho đàng hoàng. Ko thì đừng trách. -Hoàng Phi _Có sao ko Ý nhi. -Cậu ta quay qua hỏi Thiên Ý

_Tớ ko sao, cậu đừng trách Nhật Hạ chỉ tại tớ ko cẩn thận thôi. -Thiên Ý ra vẻ cứu vớt tình thế

Biết nói sao mọi ng‘ cũng ko tin. Tôì oan ức lắm, chỉ lấy cục tẩy có dụng chạm gì đến cô ta đâu chứ!!!

_Là tôì đẩy đấy, thì sao??? Muốn mắng muốn **** gì thì cứ trao ra hết đi. -Nói xong tôì chạy vọt ra ngoài

_Nhật hạ ... Nhật Hạ - Tiếng Hoài Phương vọng theo.

CỒn ả Thiên Ý thì cười thầm một cách hài lòng. ==>> Muốn biết tại sao cô ta lại làm như vậy ko? Quay lại tối qua một chút nào!! ^_^

Tại phòng của Thy Thy

_Thiên Ý! Chuyện xưa thật sự tớ có lỗi vs 2 cậu rất nhiều, tớ ... -Thy Thy

_Thôi nào, cái gì qua cũng đã qua rồi. Tớ ko trách cậu, chẳng phải bây giờ chúng ta lại như xưa sao? -Thiên Ý

_Nè, xa cách 10 năm tớ thấy cậu có nhiều đổi mới đó nha. Tính tình ko còn yếu đuối này, ăn nói cũng rất ngọt nữa ná. -Thy Thy

_Con ng' phải thay đổi chứ. Ai đâu như cậu!!! -Thiên Ý

_Chắc rằng cậu vẫn còn tình cảm rất sâu nặng vs Phi chứ? -Thy Thy

_“.....” -Thiên Ý im lặng, mặt ửng hồng

_Thôi, khỏi nói tớ cũng biết! -Thy Thy

_Nhưng bây giờ lại có một điều khác xưa, tớ lo cho 2 ng' lắm.

_Sao? Xảy ra chuyện gì à? -Thiên Ý

_Lớp Phi học có một nhỏ tên Nhật Hạ, theo như suy đoán của tớ Phi đã có chút tình cảm vs cô ta, nếu cậu ko tấn công sớm. E rằng tình cảm của 2 ng' sẽ bị rạn nứt đó. -Thy Thy

_Nghiêm trọng vậy sao? -Thiên Ý lo lắng

_Ừm! Nhưng yên tâm vs thân thể và bề ngoài cậu như thế này + vs những chuyện năm xưa tớ tin cậu sẽ nhanh chóng làm nhỏ đó biến khỏi trái tim của Phi thôi. -Thy Thy

_Nhưng Nhật Hạ có thích Hoàng Phi ko? -Thiên Ý

_CÓ vẻ sắp rồi. -Sau khi nói xog nhìn Thiên Ý mà Thy Thy phát khiếp, ánh mắt giận giữ của Thiên Ý như bao trùm mọi vật xung quanh. Ko phải ít mà cô ta đã hoàn toàn thay đổi so vs năm xưa

_Cậu ... cậu có cách nào chưa? -Thy Thy

_Bằng mọi cách. Bất cứ phải dùng thủ đoạn nào tớ cũng giành lại được Hoàng Phi về. 10 năm trước là do cậu nên tớ và Phi ko đến được vs nhau, nếu như bây giờ cậu muốn bù đắp thì phải giúp tớ một tay!!! -Thiên Ý

_Ừmk. -Thy Thy

Lòng căm phẫn và ích kỉ của Thiên Ý lại trỗi dậy. Cô ta ko cam tâm nhường Phi cho bất cứ ai và kẻ nào dám dụ dỗ Hoàng Phi thì xem như tự bước đến hang cọp. Từ đây những mưu mô xảo quyệt của Thiên Ý sẽ bắt đầu vs suy nghĩ rằng. “ Tôi ko tin ai có thể làm Hoàng Phi xiêu lòng ngoại trừ tôi!!!”

26. Chương 26

Ở khuôn viên sau trường, một bóng ng' ngồi dưới gốc cây trên thảm cỏ xanh mướt. Vs sắc mặt buồn hiu.

“Tên đáng ghét!!! Tại sao khi thấy hấn bệnh cô ta như vậy mình ko chịu nổi. Nó uẩn khuất cái gì thế? Mình ko hiểu nổi mình đang nghĩ gì? ...”

_Cậu làm cái gì thế hả?

Hức, giật mình tôi quay lại. Nhưng khi nhìn thấy mặt ai đó thì tức nói ko nổi. Tôi chỉ im lặng định bỏ đi thì hấn bỗng kéo tay tôi lại

_Tại sao cậu làm như thế?

Tôi chỉ liếc hấn một cái thật bén

_Tôi làm thế thì sao? Đau lòng à? Thế cứ vào mà giỡn giành vị hôn thê của cậu ấy. -Tôi

_Ai bảo Ý nhi là hôn thê của tôi. -Hoàng Phi

_Trời! Nực cười thật, sự thật rõ ràng mà ai bảo chứ? -Tôi

_Cậu cũng tin mấy lời đồn nhảm đó sao? -Hoàng Phi

Thực sự tôi cũng ko muốn tin mà!!! -_-

_Đó ko phải là tin đồn nhảm! Mình là vị hôn thê của Phi thật.

Từ sau gốc cây Thiên Ý ở đâu bỗng đi ra đứng cạnh và ôm chặt lấy cánh tay Hoàng Phi!

_Thiên Ý ... Cậu .. -Hoàng Phi

_Tớ chỉ nói sự thật mà! -Thiên Ý cắt ngang lời Hoàng Phi định nói. _Này, tối nay đi ăn vs tớ nhá ... Lâu lắm rồi chúng ta ko có dịp đây. -Thiên Ý ngọt ngào làm nũng vs Hoàng Phi

Biết là ng' thừa, ko nên tiếp tục đứng đây. Tôi bèn lẳng lặng bước đi ...

Híc, ả Thiên Ý được cơ lòng cô ta vui ko chịu nổi. Còn chàng lại khó chịu vô cùng. Suy xét lại ng' chàng muốn gửi trái tim là nàng cơ mà...

Từ xa xa một bóng ng' lấp ló

“Haha, đường đường là Eagle của MONSTER mà lại thế này ư??? Nhưng cô gái vừa bỏ đi mình thấy rất quen, hình như đã gặp ở đâu rồi . Quen lắm ...”

_____ ^ _ ^ _____

Ko được, bị gì rồi ấy. Sao tôi cứ nghĩ về chuyện lúc sáng hoài... Mà Thiên Ý thực sự là vợ tương lai của cậu ta ư? Hừ, thư như thế mà cũng có cô gái xinh đẹp thích à? - Trời, trời ko phải nàng đang ấy ấy chàng sao???

Lòng cô nàng đang thất lại! Có thể nói là ko đau như cảm giác này thật khó chịu. Và nó có theo chân nàng trong thời gian tới nữa ko? ...

_Hoàng Phi ới! -Thiên Ý

_Sao? -Hoàng Phi

_Tớ và Thy Thy dự định tổ chức một buổi party ở nhà được ko? -Thiên Ý

_Nhân dịp gì vậy? -Hoàng Phi

_Hihi, muốn chào hỏi mọi ng' trong lớp thôi mà. -Thiên Ý [híc sang thế!]

_Có cần phô trương vậy ko? -Hoàng Phi

_Oh! Cậu ko thích thì thôi vậy ... -Thiên Ý vờ buồn

_Ấy! Thôi thì cứ làm như cậu thích. -Hoàng Phi giải hoà trước

_Tớ biết cậu là tốt nhất mà. -Mắt Thiên Ý lấp lánh

Nhưng trong lòng cô ta lại nghĩ ra một trò mới nữa ở buổi Party ..

Và những ngày tiếp theo cứ diễn đi diễn lại như vậy. Thiên Ý vẫn luôn tìm cách khiến Hoàng Phi và đồng bào phải hiểu lầm Nhật Hạ. Cô ta cũng lân la làm quen vs Nhật Vũ, Mỹ Tuyết, Rey, Hoài Phương bằng ấn tượng tốt.

Cho đến thứ bảy tuần đó Thiên Ý mới phát thiệp mời mọi ng' đến dự tiệc chào hỏi của cô ta ở nhà Hoàng Phi. Ai nấy đều háo hức, ko chỉ vì đi dự tiệc mà ai trong họ cũng mong biết được nhà của Hoàng Phi. Vì hồi đó đến giờ, Hoàng Phi đã ở riêng nên chẳng ai biết nhà Dad, Mom của cậu ta ở đâu cả >!

Và điều đặc biệt mà Thiên Ý nghĩ ra đó là cô ta mời theo từng cặp một nam một nữ mà cô ta cho là hợp đôi. Dĩ nhiên theo lời Thy Thy kể thì cô ta ghép Rey vs Nhật Hạ rồi!.. =>> Và điều đó khiến Hoàng Phi ko thoải mái chút nào! ‘_’

Tôi có nên đi ko nhỉ? Nhưng nếu ko đi thì mọi ng' sẽ bàn tán cho coi. Tôi sợ mấy tin đồn nhảm đó lắm!!! Mà đi thì ... Ko thích!!! ++ [Mọi ng' có hiểu chỗ ... đó ko, cô nàng ko thích nhìn thấy cảnh Thiên Ý và Hoàng Phi đây mà.]

Hic hic, qua một đêm trần trọc suy nghĩ. Rốt cuộc tôi cũng phải đi.

Tối hôm đó, Rey tới nhà chờ tôi!

_Ồi zào, hôm nay em 'beatyful' nhỉ! -Rey

_Hey! Anh cứ chọc em hoài. -Tôi

_Ko! Anh nói sự thật thôi! -Rey

_Thế hử! hihi, thanks anh nhá. -Tôi

Theo địa chỉ ghi trog thiệp thì tôi và Rey dừng lại trước một ngôi nhà đồ sộ. TRời, nhìn mà tôi choáng, nói thực có thể ví như lâu đài í!

_Này, có phải nhà này ko vậy ? -Rey cũng ko tin vào mắt hỏi lại tôi

_Biết đâu, trog thiệp ghi địa chỉ này mà! -Tôi

_Sao nó lớn thế này. -Rey

_Oh! Em thấy cứ như mê cung ấy. Em ko tưởng tượng đây là nhà của Hoàng Phi đấy. -Tôi

_Me too!!! -Rey

_Ồ ồ! Nhật Hạ và Rey đến rồi này. -Thiên Ý hét lên

Vừa bước xuống xe tôi đã thấy khuôn mặt nhăn nhó của cậu ta

_2 ng' lãng mạn quá ta! Thật khiến ng' ta ganh tị đó. Ước gì Hoàng Phi cũng thế nhỉ! -Thiên Ý vui vẻ nhưng ẩn ý trog lời nói của cô ta ắt hẳn là có ý đồ.

_Oh! No, chỉ đi chung thôi cũng gọi lãng mạn sao? Thiên Ý tiểu thư. -Biết tôi ko thích kiểu như vậy Rey liền xen vào

_Ừm! Cũng có thể. Hihi ^__^ -Thôi mời 2 ng' vào, mọi ng' cũng đến đủ rồi đấy

Ở ngoài đã vậy, bên trong còn sang trọng hơn vạn lần. CHâx ... châx nhìn một hồi tôi lú lẩn ko biết chỗ nào ra chỗ nào luôn à!

Vào đến là Rey bị lôi qua chỗ khác liền. Còn mỗi mình tôi, hic bèn đi đến tìm một chỗ thích hợp, khuất bóng hơn để ngồi... Tôi chẳng thích bầu ko khí ồn ào, rộn rã xú nào. Tôi chỉ thích sự im lặng thôi!!! - Yuh! Thích im lặng mà cãi nhau vs chàng suốt cơ

Tôi cũng ko phải nhân vật nổi trội nên ko được chú ý nhiều, ngược lại vs những ng' tôi quen!

_Rey đâu? Sao cậu lại ngồi một mình ở đây? - Hoàng Phi

Cậu ta bỗng xuất hiện trước mặt tôi

Wou! Nãy vào ko nhìn kĩ giờ để ý lại mới thấy. Hôm nay cậu ta ... phải nói như một hoàng tử vậy. Mặc bộ đồ vest kết hợp giữa hai màu đen, trắng. Cái quần âu được may khá ôm sát chân, chiếc áo sơ mi có viền kèm theo cái nơ màu đen thắt ở cổ áo. Cái áo khoác ngoài dài đến gần đầu gối. Mái tóc đen óng mượt được chải chút keo khiến nó áp sát vào khuôn mặt lạnh lùng của cậu ta. Thật, trên đời hiếm khi tôi thấy ng' đẹp như thế, ngắm đến ngẩn ng'!!

_ Này...Này! -Hoàng Phi _Cậu bị gì vậy?

_À, ừ ko có! Rey đi đâu rồi. Mà nhà cậu có nơi nào ít náo nhiệt thoáng mát hơn ko?

_Cậu ko thích nơi này à? -Hoàng Phi

_À ko! Chẳng qua tôi thấy hơi ngọt ngào

_Nếu muốn tôi sẽ đi cùng cậu ra ...

_Ồi! Thì ra nãy giờ cậu ở đây. Làm tớ tim gần chết. -Thiên Ý

Lại một lần nữa Hoàng phi chưa kịp nói hết đã bị Thiên Ý ngắt quãng.

_Cậu cũng ở đây hả Nhật Hạ? -Thiên Ý

_Ồh!.. -Tôi

_Hoàng Phi qua đây vs tớ xúu, mấy nhỏ bn cứ đòi gặp cậu hoài. -Thiên Ý nói xog liền lôi Hoàng Phi đi. Dù thấy rất có lỗi nhưng cậu ta ko làm được gì! CỒn nàg ngồi lại, nhìn theo 2 ng' họ vui vẻ trò chuyện vs bạn bè. Trog tâm trí nàng bỗng có suy nghĩ vụt qua rằng “ Rất buồn và thấy ganh tị vs Thiên Ý”. Nhưng suy nghĩ cũng vẫn là suy nghĩ nó chỉ vụt thoáng qua thôi!

_Nhật Hạ, sao ngồi buồn hiu đây! Qua đây chơi đi. -Thy Thy kéo tôi qua chỗ Thiên Ý và mấy ng' bn cô ta. Họ toàn nói chuyện quần áo, mua sắm. Rồi lại nói về Hoàng Phi, tôi nghe đến nhàm.

_Ồh! Cậu uống nước ko? Tớ lấy cho nhé. -Thiên Ý

_Ko cần đâu! Tớ ko khát, cảm ơn. -Tôi

_Uống cho dzui nà! -Ko đợi tôi từ chối Thiên Ý liền đi lấy một cốc nước dâu cho tôi

_Này, uống đi! Nước này ở Việt Nam ko có đâu ngen. -Thiên Ý chìa li nước cho tôi

Và tôi cũng định cầm lấy thì đột nhiên ở đằng sau ai đẩy tôi về phía li nước ... ‘Xoảng’ ...

Kết cục là li nước dâu đổ hết vào váy của Thiên Ý. Cái tiếng xoảng ấy làm ai cũng quay lại nhìn, đặc biệt là nhắm vào tôi!..

_Này, cậu quá đáng lắm rồi nhá Nhật Hạ. Thiên ý có lòng tốt lấy nước cho cậu ko uống thì thôi lại còn hắt nước vào ng' cậu ấy! -Thy Thy lên tiếng

_Tớ ... Ko phải tớ hắt mà. Là ai ở sau đẩy tớ ...

_Cậu đừng biện minh! Chính tớ thấy cậu hắt tay vào cái li mà -Bn của Thiên Ý

_Trời! Tớ ko nghĩ Nhật Hạ lại là ng' như thế đấy! -Hải Yến

_Tớ ko có!!! -Tôi vẫn phản kháng

_%\$#^&%&\$#@

.....

_Xin lỗi Thiên ý đi! -Mọi ng' ai cũng quay lại nhìn lời của Hoàng Phi

Thật thất vọng! Lòng tôi bỗng nhói lên vì câu nói của cậu ta.

_Tôi ko có làm thì việc gì phải xin lỗi. -Tôi

_Nếu thế thì tôi ko nghĩ cậu là ng' thô lỗ đến vậy. -Hoàng Phi

_Thôi đi! Cậu có cần trách móc Nhật Hạ như thế ko? -Rey

_Ai ko biết là cậu thích Nhật Hạ! Nhưng làm sai thì phải xin lỗi chứ? -Thy Thy

_Chuyện tôi thích Nhật Hạ và chuyện này chẳng có liên quan gì đến nhau cả. Tôi chỉ thấy mấy ng' ko cho Nhật Hạ giải thích thôi. -Rey

Thấy tình thế có vẻ xoay chuyển. Ắ Thiên Ý liền đóng kịch. Nước mắt cô ta oà chảy xuống, tiến gần lại phía tôi

_Hic, hic! Tớ đã làm gì ko phải mà cậu lại như vậy? Có gì thì cứ nói thẳng đi, để tớ biết còn sửa chứ.

Nực cười, rõ ràng là biết cô ta giả bộ nhưng tôi ko biết làm cách nào để thốt ra lời đó đây!..

_Hoàng Phi đưa khăn giấy cho Thiên Ý đi! -Thy Thy

Cậu ta vội vàng chạy lại lấy tay lau nước mắt cho Thiên Ý và đưa cho cô ta bịch khăn giấy.

Chớp thời cơ, Thiên Ý liền ôm chầm lấy Hoàng Phi

_Hichic, vẫn chỉ có cậu là tốt nhất thôi!!!

Giây phút ngừng trôi. Mọi ng' đều dương ánh mắt ngưỡng mộ về phía 2 ng' họ ...

Còn tôi ???? Thật khó diễn tả tôi vào lúc này : xấu hổ, oan ức hay đau lòng?

_Nhật Hạ, anh biết em ko có làm. Đừng buồn nữa! -Rey an ủi, để anh đi lấy áo khoác rồi chúng ta đi về nhà.

Và tôi im lặng!

Lúc Rey vừa đi, thì

‘Ào ... ào ...ào’

Toàn thân tôi ướt đầm như con chuột lột. Trên trần nhà bỗng nhiên nước ở đâu chảy ào xuống nơi tôi đang đứng. Tôi ko còn biết chuyện gì đang xảy ra nữa... -Hic, nàg mệt rồi, để t/g kể thay này ^_ ^

Và lại một lần nữa mọi ánh mắt đổ dồn vào Nhật Hạ. Bọn họ chỉ biết lấy tay che mồm lại, ai ai cũng trở mặt nhìn.

_Sao ... sao ... lại thế? -Trà My

_Nhật Hạ ... cậu .. - Bảo Nam

Ko thể đợi lâu! Hoàng Phi bắt giắc cởi áo khoác của mình định đến choàng cho Nhật Hạ thì Rey đã nhanh chóng làm việc đó.

_Em có sao ko? -Rey lo lắng trog khi Nhật Hạ vẫn đứng lặng

_Khốn kiếp! Ai bày ra trò này. -Rey quát lớn làm mọi ng' giật bắn cả ng'

Thy Thy từ trên cầu thang chạy xuống

_Ko ai ở đây làm cả! Chẳng may cô giúp việc lỡ tay làm trượt mất xô nước, Nhật Hạ lại đứng ngay chỗ đấy thế là ...

Ko đợi ai nói thêm gì cả, Rey liền đưa Nhật Hạ ra khỏi nơi này vs thái độ vô cùng tức giận ...

Còn Hoàng Phi, có muốn cũng ko làm gì được! Cậu ta chỉ biết đưa ánh mắt buồn cực độ theo bóng của Nhật Hạ.

“Nếu ng' lúc nãy đưa Nhật Hạ đi là mình thì sẽ ko thấy có lỗi như thế này!!!”

Ả Thiên Ý được dịp cười thâm hả hê cùng vs tổng phạm là Thy Thy.

“ Nếu còn lại gần Hoàng Phi nữa thì mọi chuyện sẽ ko dừng ở đây đâu” -Thiên Ý

27. Chương 27

Pimp chạy xông xộc vào :

_Eagle, King ...

Pimp đưa cho Eagle một cái phong bì và trong là bức thư của King

| Eagle! Đã nghe danh lâu, nhưng chưa dịp thử qua. Tôi muốn thỉnh giáo anh một chút, được chứ? 9h tại SEW , nếu anh ko đến chứng tỏ rằng tin đồn ko đúng sự thật rồi!.. Vs khả năng của anh chắc hẳn đã biết tôi là ai! |

‘Rầm’ -Cái ghế đã bay vào tường nằm, kèm theo bị gãy mất 2 chân >

_Khốn!! -Eagle tức giận tột độ. Nhìn cậu ta lúc này ai ko hoảng và lo bỏ chạy mới lạ!

_Đi chứ, Eagle. -Pimp thụt thè hỏi

Eagle ko nói gì, hùng hổ bước ra ngoài

“ HỪ! Để xem ... King của HELL thế nào mà dám thách thức ta!!!”

Ngay hôm đó các thành viên của MONSTER đã có mặt đầy đủ tại căn cứ của họ. Và hôm nay là ngày đặc biệt nhất. Vì các thành viên chính thức được gặp chủ nhân.

Mặc dù Eagle là chủ nhân của MONSTER nhưng chưa một ai được gặp ngoài Pimp và Zou. Vì cậu ta luôn ẩn mình. Mọi việc của MONSTER đều do Pimp và Zou quản lí, còn những việc quan trọng nhất Eagle mới đích thân làm.

Trog bầu ko khí căng thẳng, ng' thanh niên đeo mặt nạ vẫn ngồi im như tượng như quanh ng' cậu ta toả ra đầy sát khí làm ai ngồi bên cũng lặng câm ko dám nhìn vào cậu ta. Để phá vỡ bầu ko khí ấy Zou đã liềm mình lên tiếng

_Chắc gần đây mọi ng' cũng đã nghe nhiều về HELL rồi chứ? -Zou

_Có! -Vagran lên tiếng

_VÀ chủ nhân của HELL đã gửi thư đến. -Pimp tiếp bước

_SAO??? -Mọi n'g đồng thanh

_Đừng ngạc nhiên. Điều này sớm muộn thì chúng ta cũng gặp. Chẳng qua là có sớm chút thôi -Zou

Ừm! Trog thế giới này thì các tổ chức có một luật lệ. Nếu tổ chức này gửi thư hẹn gặp để thỉnh giáo thì đó xem như là một lời khiêu chiến. Và tổ chức được nhận thư mà ko đáp ứng thì coi như tự nhận thua!!! [Hì, Big tự bịa ra cái nỳ á nha!!!]

Trog buổi gặp mặt này Eagle ko hề nói một lời. Vì một trog các thành viên là bn của cậu. Cậu ta ko muốn để họ biết, nên chỉ có Pimp và Zou cùng thảo luận vs mọi ng' thôi!>

_Như vậy bắt đầu từ đây mọi ng' phải luôn cẩn thận. Đề cao cảnh giác, vì tổ chức có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào! -Pimp

_King chủ nhân của HELL là một tay rất khó chơi. Ngay cả Lin là quản lí mà đã gây rất nhiều trở ngại rồi. Bọn chúng muốn thách thức và triệt tiêu MONSTER ... -Zou chưa kịp nói hết

_Ko được nhất quyết phải bảo vệ MONSTER -Mọi ng'đã đồng thanh la lên

_Tốt lắm! Eagle luôn tin tưởng vào mọi ng'. -Giờ đến lượt Pimp và Zou

Thế là cuộc họp kết thúc vs tinh thần rất phấn khích của tổ chức. > ,

Tối hôm đó tại SEW

Mặt đối mặt =>> King và Eagle ngồi đối diện ... Và cả 2 ng' đều đeo một chiếc mặt nạ. Eagle thì đeo cái mặt nạ đại bàng đen pha chút vàng, còn King lại đeo hình rồng pha trộn nhiều màu. Một cái là Eagle Mask cái còn lại là Dragon Mask!!!

_Có chí khí. Ko hổ danh là chủ nhân của MONSTER lừng danh. -King

_Vòng vo ko phải là điều tôi thích! Vào thẳng vấn đề chính đi.. -Eagle

Clap clap clap -King bỗng vỗ tay khen ngợi

_Hì! -Cậu ta cười lạnh _Chơi thì phải cho vui, chứ đi một mạch còn gì là thú vị??? -King

‘Rầm’ -Eagle đập tay mạnh vào bàn khiến mọi ng' đứng xung quanh hú hồn hú vía [Lưu ý lúc này cái bàn đã sắp ko trụ vững nữa rồi]

_Tôi ko rảnh để ngồi đây lòi thôi. -Eagle

Riêng King vẫn thanh thản

_Những ng' trog đây ra ngoài hết. -King

LẶp tức thuật hạ của cậu ta lẳng lặng bước ra

Chỉ còn lại Pimp và Zou

_Sao? Sợ à? -King mỉa mai

_Ra. -Eagle

Thấy chủ nhân cương quyết thế là Pimp và Zou cũng theo bước mấy ng' kia

_Được rồi cũng ko cần đeo mặt nạ nữa cậu chủ Hoàng Phi. -King nhỏ nhẹ

Hoàng Phi khẽ giật mình

“Chết tiệt sao hần lại biết?”

_Anh đang nghĩ sa tôi lại biết ư? -King nói trúng những gì Eagle đang suy nghĩ ==> _Nếu ngay cả việc đó tôi cũng ko biết thì làm sao nắm trọn MONSTER trong tay.

Nhanh chóng lấy lại bình tĩnh

_Vậy cậu cũng ko cần đeo mặt nạ nữa. Học sinh mới của trường ‘BLACKSUN’ : Đình Kha - Eagle cười khẩy

Và bây giờ lại đến King

_Sao...? Anh biết .. -King nói dỏ

_Cũng như cậu nói nếu như ngay cả việc đó tôi cũng ko biết thì làm sao đánh bại cậu? -Eagle

_Hahahahahaha! Xem ra tôi có chút khinh thường anh rồi. -King

Và hai ng' dần mở cái mặt nạ vương vù kia ra

Hai khuôn mặt thanh tú nhưg lại đáng sợ hết mức!

Eagle lại ko hiểu tại sao King lại luôn choàng chiếc khăn mỏng ở cổ??? [Điều này cũng là bí mật nhá!]

_Cậu muốn thu gọn MONSTER sao? -Eagle

_Đúng! -King

_Tại sao? -Eagle

_Chẳng sao cả? Vì thích, thế thôi. -King

_Hừ. Ko ai làm gì mà ko có mục đích cả. -Eagle

_Hahahaha! Xem ra tôi chẳng giấu anh được điều gì nhỉ? -King

_Vậy thì cậu nên gọi tôi một tiếng Tiền bối chứ? -Eagle

_Tiền bối??? Đợi khi nào anh làm cho tôi thật sự phục anh đã. -King

_Thế sao? -Eagle

_Nhưng ngày đó sẽ ko có! Vì tôi sẽ đích thân làm anh phải thất bại một cách đau đớn nhất. -King

_Nói nghe dễ! Nhưng làm được mới là một vấn đề. -Eagle vẫn bình thản trước lời đe dọa của King

_Tôi là ng' nói được làm được. -King

“.....” -Eagle im lặng

_Sao? Sợ à? -King

“.....” -Eagle vẫn tiếp tục im lặng

King ko kiên nhẫn được nữa vì thái độ của Eagle như đang khinh bỉ cậu ta. ~_

~‘Rầm’ cái bàn lại lênh thêm một cú thứ hai. Nó gãy đôi luôn!!!

Và Eagle vẫn tự nhiên như ở nhà. Cậu ta đứng dậy đeo mặt nạ vào

__Muốn thắng được tôi thì tập lại cái tính kiên nhẫn đi! Còn việc cậu muốn triệt tiêu MONSTER, cũng có thể cậu làm được. Nhưng chỉ là trong mơ hoặc đợi kiếp sau thôi. -Eagle phán một câu rồi bước hẳn ra ngoài.

“Chết tiệt!!!” -King ở lại mặt hầm hầm, ánh mắt hằn lửa như muốn giết ng’. 2 tay nắm chặt nghe rộp rộp.
“ Tôi thề nếu ko làm anh quý xuống trước mặt tôi thì tôi ko phải là ng’”

28. Chương 28

Trog màng đêm tĩnh lặng, ánh trăng thấp thỏm phả vào cửa sổ của một căn phòng. Tiếng lá xào xạc và tiếng lòng của một cô gái đag thần thờ!!! Khuôn mặt vô tư hồn nhiên đã tan biến giờ đây chỉ còn lại vẻ buồn cực độ!!!

Cô ko thể hình dung mọi việc đến mức đó. Quả thực nó nằm ngoài sức tưởng tượng của một con ng’. Vs cái óc nhanh nhẹn, nhạy bén qua hôm nay cô đã sớm nhận ra rằng : Thiên Ý vì một lí do nào đó hoặc lắm tưởng cô thích Hoàng Phi nên đã dùng mọi thủ đoạn để cho Hoàng Phi hiểu lầm và làm cho cô chóng từ bỏ ý định đó! Nhưng thực ra trog lòng cô lúc này cũng rối lăm cô ko còn phân biệt được đâu là tình bạn và đâu là tình iu! Nó khó nhận biết vậy sao???

Và cô cứ nghĩ, nghĩ mãi ... Hàng chục hàng vạn câu hỏi cứ quay quanh tâm trí cô khiến nó muốn vỡ tung ra ..

I remember years ago

Someone told me I should take

Caution when it es to love

I did, I did

Chuông điện thoại bỗng reo lên khiến cô giật cả mình!!!

TRên màn hình điện thoại hiện lên chữ “Sao chổi”

“Hắn ta gọi để quở trách mình nữa sao??? CHẳng lẽ những việc lúc này là chưa đủ?”

Cô nàng phân vân, ko biết nên bắt máy hay ko! Tim cô khẽ đánh một nhịp mạnh, chẳng hiểu sao ngay lúc này cô muốn nghe giọng nói của ai đó vô cùng. Nhưng rồi vừa đặt tay định nghe máy thì lại thôi. Cô rất tức giận vì nghĩ Hoàng Phi đã ko tin cô ...

Ây du!!! Cô chủ ơi, có tin nhắn kia kìa ....!!!!

< ra=“” bài=“” cô=“” bên=“” cạnh=“” chung=“” cư=“” đi!=“” tôi=“” có=“” chuyện=“” cần=“” nói,=“” ko=“” gặp=“” ko=“” về=“”>

Hoàng Phi nhắn tin cho Nhật Hạ, làm lòng cô nàg rối lại thêm rối. CHần chừ mãi cô quyết định sẽ ko đi. Ko gặp ko về? CHắc chỉ là lời nói suôn của chàng thôi. Và cô đã leo lên giường, nằm trần trọc! 5 phút ... 10 phút ... 20 phút ... 25 phút ... Cô vẫn ko sao ngủ được, đến bên cửa sổ vén màn cô thật bất ngờ khi Hoàng Phi vẫn còn ngồi đó. Nghĩ thời gian vẫn còn sớm cô lại thôi và leo lên giường lại. Cô lấy tai phone nghe nhạc đến lúc thiếp đi cũng ko hay! ...

Bỗng giật mình dậy, điều đầu tiên cô làm là lấy đồng hồ xem giờ: 11h 30

Cô chạy ngay đến cửa sổ thì ko thấy chàng đâu, khẽ cười thất vọng. Định quay mặt vào thì cô lại trở mắt. Ko chàng ko đi đâu cả! Vẫn ngồi bên gốc cây trên bãi cỏ, đã 2 tiếng rồi mà chàng vẫn ngồi đó ư? Cô nàng ko tin vào mắt mình, bất giác cô chạy ào xuống :

__Cậu điên à? Đã thấy tôi ko ra thì lo mà vào nhà đi chứ! -Nhật Hạ lo lắng

__Hi, chẳng phải bây giờ cậu ra rồi sao? -Hoàng Phi

_Tôi ... - Nhật Hạ

Hất xì!

_Nè cậu bị cảm rồi à? -Nhật Hạ

_Ko có. -Hoàng Phi

_Thôi, vào nhà đi! -Nhật Hạ

_Ồ! ...

Hoàng Phi bỗng ôm chầm lấy cô

_Tôi xin lỗi .. -Hoàng Phi

_Này, cậu ... cậu .. -Nhật Hạ cố vùng vẫy nhưng chẳng ăn nhằm gì

_Đáng lẽ lúc này tôi .. -Hoàng Phi nói giọng đầy ân hận

Lúc này cô nàng cũng cảm nhận được hơi ấm từ ng' chàng. Ko phản ứng, cô bèn đứng im ...

1phút .. 2phút .. 3phút ..

Hoàng Phi mới chịu thả cô ra

Mặt Nhật Hạ thoáng ửng hồng

_Ôm cậu thật thoải mái! -Hoàng Phi

_Cậu .. Tôi vào nhà đây -Nhật Hạ ngượng ngùng

_Cậu vào nhần tâm để tôi ngoài này lạnh thế à! -Hoàng Phi

_Thế nhà cậu đó! Sao ko vào -Nhật Hạ

_Nhà tôi à? Ko thích vào, tôi thích ở ngoài này vs cậu hơn -Hoàng Phi lém lỉnh

_Tôi ko đùa đâu nhá! -Nhật hạ nghiêm nghị

_Tôi đag nghiêm túc mà. -Hoàng Phi

Nhật Hạ bỗng chốc im lặng, cô chợt nhớ sự việc lúc tối

_Cậu ... Tin tôi chứ? -Nhật Hạ

_Ko tin -Hoàng Phi

Khuôn mặt Nhật Hạ trùn xuống, nhìn rất ư là thất vọng!!!

_Ra thế? Thôi thì cậu muốn nghĩ sao cũng được! -Nhật Hạ

_Lúc ấy tôi ko tin nhưng bây giờ tôi tin cậu -Hoàng Phi

Nhật Hạ chỉ biết đưa bộ mặt ngu ngơ ra nhìn Hoàng Phi

_Hìhì! Thì nếu lúc đó tôi mà ra về tin cậu hay bệnh vực cậu thì mọi chuyện sẽ càng rắc rối hơn sao? -Hoàng Phi

_Hở? LÀ sao? -Nhật Hạ vẫn ko hiểu vấn đề

_Trời!!! Cậu có gốc đến thế ko? Nếu giờ ko hiểu thì sau này sẽ hiểu! -Hoàng Phi

.....

_Được rồi ngày mai bắt đầu hành động đi! -King

_Sớm hơn dự định à? -Lin

Nhưng bắt gặp ánh mắt của King, Lin hiểu mình hơi nhiều lời lên biết điều

_À! Sr mai sẽ tiến hành

_Ừk! -King

_Nhưng biết Eagle là ai trog cái trường BLACKSUN to tổ tướng thế! -Lin thắc mắc

_Ko, giờ chúng ta chỉ mới bắt đầu thôi! Phải chơi một cách nhẹ nhàng chứ! -King

Nhanh chóng hiểu ý nghĩ của King

_Oh! Vậy bắt đầu từ Cangue hay Vagrant? -Lin

_Tuỳ cậu. -King

_Ồ kè! Lần này tớ có chuyện để làm đây, lâu rồi ko gặp đối thủ nặng kí nên tay chân cũng ngứa ngáy. Nhưng còn Pipm và Zou??? -Lin

_2 ng' này cậu vốn dĩ ko phải đối thủ nặng kí vs họ. Để tớ lo! -King

_Ừk. -Lin

_Kế hoạch như cũ, có đổi mới gì ko? -Lin

_A! -King như chợt nhớ ra 1 điều quan trọng ==> _Có đổi mới xú, việc tớ giao cho cậu điều tra thế nào rồi? -King

_CÓ rồi! Thiên Ý là một tiểu thư của một công ti kiến trúc nổi tiếng bên Anh, tính tình khá ương ngạnh. Và năm nay 17 tuổi, hiện cô ta đang sống ở nhà Thị Trưởng Hoàng. Thiên Ý có thích một ng' tên là Hoàng Phi vì lí do nào đó 10 năm trước cô ta đã bỏ đi và giờ mới trở lại. Còn Nhật Hạ, bố mẹ cô ta mất sớm sống vs anh rể và chị hai ở Thụy Điển. Tên khác là Jaly, tính nết rất vô tư nhưng lại cứng đầu! Hiện cô ta đang sống ở chung cư Green và cũng trạc tuổi Thiên Ý...

_Sao? Nhật Hạ sống ở Thụy Điển từ nhỏ à? Vào lúc bao nhiêu tuổi? -King

_À ... Hình như là lúc .. 7,8 tuổi gì thì phải. -Lin

_Thật à?? -King

_Ừk, nói dối cậu làm gì? -Lin

_Ko! Cậu hãy chăm chút Thiên Ý nhiều chút nhák còn Nhật Hạ thì .. từ từ. -King

_Ừk! -Lin nói gọn gàng dù trong lòng rất muốn hỏi tại sao như thế? CÓ phải King đã thích Nhật Hạ?

29. Chương 29

_Áhhhhhhhhhhhhhhhhhh! -Thiên Ý la toáng lên như động đất hay cháy nhà

_Nín đi! Tôi ko có ức hiếp cô mà la như mỗ bễ thế? -Lin

_Chứ bắt tôi tới đây làm gì? -Thiên Ý

_Sao lại gọi là bắt??? Chúng tôi dẫn cô đi chơi mà ... -Lin

_Chơi??? Vs hạng lưu manh các ng' sao? - Thiên Ý trả treo

_Hi! -Lin cười

Trước câu nói của mình Thiên Ý ngỡ sẽ bị cho ăn bánh canh nhưng chỉ nhận được nụ cười Baby của Lin

_Tiểu thư à? Chúng tôi là lưu manh nhưng thủ đoạn cũng ko bằng một ng' danh giá như tiểu thư đâu!!! -Lin nói khéo

Thiên Ý khẽ giật mình

_Gì .. gì chứ?

_Ko phải sao? Những việc cô làm đừng tưởng ko ai biết! Chỉ có bọn ng' ngu dại kia mới bị cô lừa, còn đối vs tôi ... HỮU còn non lắm, tôi như di guốc trong bụng cô vậy. -Lin

Từ giật mình Thiên Ý bỗng chuyển sang rùn mình

_Thực ... thực ra các ng' là ai? -Thiên Ý

_Chúng tôi là chúng tôi chứ là ai? -Lin

_ “....” -Thiên Ý im lặng

Lin bước đến ngồi lên ghế đối diện Thiên Ý

_Xem ra cô cũng rất được! Nếu cho vài vết sẹo lên 2 gò má thì sao nhỉ? -Lin dọa

_Hừ! Hừ sao? Tuy tôi là con gái nhưng mấy cái lời đe dọa như gãi nhột này thì tôi ko sợ. -Thiên Ý

_Hi hi! Cô cũng có chút khí phách đấy nhỉ! Như những nhỏ khác đã quỳ xuống van xin ... Còn cô ... Chắc chắc ... Tôi phải đánh giá lại rồi. -Lin

‘Huýt’, Lin ra lệnh cho đàn em đưa cho cậu ta một con dao lam. Rồi từ từ tiến lại gần Thiên Ý

_Xưa nay tôi ko biết hù ng' khác! Tôi hiền hậu lắm, chỉ nói là làm thôi! -Lin đưa cái dao lam lả lướt trên mặt Thiên Ý - Chú ý này mọi ng' : chỉ là để nhẹ dao lên mặt thôi ngen ko gây thương tích đâu á

Mặt Thiên Ý chảy đầy mồ hôi hột, thực ra cô ta muốn ngắt luôn á! Vì tiểu thư mà ..

_Ko được chạm vào mặt tôi. -Thiên Ý cổ nắc lên mấy lời

_Oh! Sao cô bảo tôi hù mà, thì giờ tôi làm cho cô thấy đây. -Lin cười thâm

_Các ng' thật bỉ ổi. -Thiên Ý

_Nói đến bỉ ổi tôi đây phải gọi cô tiếng sư phụ đấy. -Lin

Thiên Ý đơ họng. Đưa ánh mắt sợ cực độ theo cái tay đang cầm lưỡi dao lam bén ngọt của Lin cứ phà phà trên mặt mình.

_Thực ra vs một cô gái xinh đẹp như thế này tôi cũng ko đành lòng, phải chiêm ngưỡng chứ! Nhưng lệnh đã ban thì làm trái cũng ko được. Hey ... -Lin ra vẻ nuối tiếc nhìn Thiên Ý đăm đếu

‘Bốp’ - Haha anh chàng Lin đã nhận hậu quả một bạt tai vì lỡ nói những điều ko nên nói

_Hừ! Đồ đin, cái thứ rác rưởi như cậu cho đi xách dép tôi cũng ko bằng lòng. -Thiên Ý

_Ào ời! Xách dép cho tiểu thư Thiên Ý là vinh hạnh lớn của tôi đấy. -Lin khoái trí

_Tâm thần -Thiên Ý

Suy nghĩ gì một hồi lâu Lin bỏ dao lam xuống, làm Thiên Ý nhẹ nhõm như cậu ta lại ..

‘Bốp’ -Gián cho Thiên Ý một bạt tai thật mạnh, khiến cho khoé môi xinh xắn của cô ta bầm tím nhũu chút máu đỏ.

_Đây xem như là quà ra mắt nhé! Chừng sau chúng ta sẽ gặp alị dài dài. -Lin

Vs sức khoẻ yếu ớt, cộng thêm cái tính sợ máu. Thiên Ý hét toán về đau đớn và đặc biệt khi nhìn thấy một vết máu nhỏ trên miệng cô ta liền lăn đùng ra xỉu. [hỏhỏ, làm quan trọng hoá vấn đề quá đấy!]

Lin nhìn mà ko khỏi bật cười

_Đúng là cảnh vàng lá ngọc!

Và cậu ta lấy điện thoại ra

_Yup!! King à, ở đây xong rồi!

_Ok!

=====

King hớn hở bấm điện thoại

Tít ... tít ... tít

_Chào Eagle đáng kính!

< hơ!=“” sao=“” cậu=“” biết=“” số=“” tôi.=“”>

_Hỏi thừa quá đấy.

< việc=“” gì?=“”>

_Đúng là ng‘ thông minh

< đừng=“” vòng=“” vo.=“”>

_Oh ... Chỗ XXX có một cô gái tên Thiên Ý đang ..

< gì!=“” mà=“” đã=“” làm=“” gì=“” thiên=“” ý=“”>

_Bình tĩnh đi! Tôi đâu biết, chỉ nhận được tin c..

Chưa nói hết câu Eagle đã dập máy

King cười sảng khoái

_Quả ko sai! Thiên Ý rất quan trọng vs hần, hahaha điểm yếu đây rồi! Nhưng còn ...

=====

Còn Hoàng Phi, cậu ta vội vã phóng như bay đến chỗ XXX, cậu ta lo lắng ko ngớt và cơn tức giận đã dâng trào ... King tao sẽ khiến mày hối hận vì việc làm hôm nay

Vừa đến nơi, Hoàng Phi đã thấy Thiên Ý ngồi dựa vào bức tường, quần áo xộc xệch lại còn bị thương. Cậu ta chạy ào tới thì thấy mảnh giấy đặt trên đùi Thiên Ý

“ Mở đầu thì nên nhẹ nhàng thôi! CÒN pha gây cản hấp dẫn thì phải từ từ!” -Dù hiểu đó là của ai Hoàng Phi vò nát tờ giấy. Việc quan trọng là cậu bé Thiên Ý đi chữa thương. Bây giờ thì ko thể về nhà cậu được, lúc đó Dad, Mom hỏi thì trả lời sao? Cách tốt nhất là cứ về chung cư rồi tính.

Đến nhà công Thiên Ý lên thì Hoàng Phi lại vô tình gặp Nhật Hạ. [Trời, có trùng hợp quá ko?]

Tưởng đâu hiểu lầm lại sắp bùng nổ nhưng

_Thiên Ý sao thế? -Nhật Hạ

_Bị thương chút thôi. -Hoàng Phi

Rồi cả 3 ng‘ vào nhà. Híc, đương nhiên là Hoàng Phi ko biết băng bó nên bắt buộc phải nhờ đến cô nàg!

Nhật Hạ ân cần, nhẹ nhàng bôi thuốc cho Thiên Ý

_Oa! -Thiên Ý

_Có sao ko? -Nhật Hạ

_Cậu sao cậu ...

_Ko có gì là tớ nhờ Nhật Hạ bôi thuốc dùm cậu đó. -Hoàng Phi bưng cốc nước từ bếp đi ra

Ây du! Thấy Hoàng Phi Thiên Ý bỏ nhào tới ôm chặt lấy cậu ta

_Huhuhuhuhu! Tớ sợ lắm Phi à, tớ bị ... -Thiên Ý

_Cậu bị té à? -Hoàng Phi

_Ko, tớ bị một đám ng' hung dữ bắt, bọn chúng còn đánh tớ nữa, Huhu -Thiên Ý nũng nịu

Ko còn cách nào khác, Hoàng Phi phải chiều theo cô ta.

Một cái cảnh thật chướng mắt! Khó chịu ... Nhật Hạ ko muốn thấy

_Tôi có chuyện, tôi về trước đây.

_Cảm ơn cậu -Hoàng Phi

Dễ dàng con nít một hồi, phải bịa ra tùm lum tùm la khiến Hoàng Phi rối phèo. Cuối cùng mệt quá Thiên Ý đã thiếp đi!

Bây giờ ánh mắt hằn lửa của Hoàng Phi muốn thiêu rụi cái đám HELL đó

_Pimp! Tìm cho tớ cái này.

<.....>

_1 tiếng nữa phải có kết quả và bắt hẩn đến SEW

<.....>

1 tiếng sau tại SEW

Hoàng Phi đeo mặt nạ vào và bây giờ cậu ta trở thành Eagle

Một ng' con trai được Zou dẫn vào, hẩn vô cùng bị con khuôn mặt như quỷ làm ng' ta phát khiếp. và đương nhiên Eagle sẽ ko trực tiếp làm việc, cậun ta ngồi trong một căn phòng có máy camera. Và để Pimp và Zou làm việc.

_ Mày là BigBo -Pimp

_Hừ! Danh tiếng tao mày còn ko biết thì tung hoành giang hồ làm gì? -BigBo

_Haha! Lũ chó của HELL thì biết chỉ thêm chập óc -Zou

_Cái gì? -BigBo sừng sộ

_Ôi! Sợ quá đi, anh ấy làm mặt quỷ khiến em muốn rớt tim rồi nè. -Zou

BigBo là một ng' ko có kiên nhẫn bị những lời sỉ nhục như thế hẩn liền lao đến chỗ Zou định dạy cho cậu ta một bài học.

‘Bốp’ -BigBo oánh cho Zou một cái khiến cậu ta văng vào tường

Lau máu, Zou đứng dậy. Chính đồn lại tác phong

_Ko tệ! Ko hổ danh là BigBo của HELL nhưng đối vs tao cú đấm dùng hết công lực của mày ko đủ để làm nhột một cộng lông chân của tao. -Zou sầm mặt lại, hai tay nắm chặt cậu ta lao tới

‘ Bốp .. Bình ... Rầm’

Chao ôi! Tên BigBo chổng quẹo ra đất.

_Cái tên BigBo của mày đổi thành bít tất đi là vừa! Yếu mà bày đặt ra gió à?? -Zou

Rụp thêm một cái nữa

_Dám đụng đến em tao à! Xem như mày chán sống. -Pimp ko kém đập cho BigBo một cái

Còn hẩn nằm ra đất quần quai như con chó dại!!!

Và hai anh em Pimp ra sức hành hạ BigBo

_Về nói vs King chủ nhân bĩ ổi của mày á đừng làm trò thấp hèn đó, để tao đây cũng cảm thấy nhục dùm này. -Zou

_Còn tên Lin Nam nhi mà đi đánh con gái à? Hứ ng' như hấn về sống vs kiến đi. Thật hạ lưu, tao nói cũng bần lời! -Pimp

Tên BigBo đau quá nói ko được chỉ đưa ánh mắt giận dữ nhìn 2 anh em Pimp

_Đừng nhìn tao bằng đôi mắt của chó!Khiến tao đây thấy chướng mắt. -Zou

_King muốn khiêu chiến? MONSTER luôn luôn sẵn lòng chờ đợi. -Pimp

Nói rồi họ cho xác tên BigBo ra ngoài....

Clap clap clap

Eagle từ cầu thang bước xuống

_Quá tuyệt! Hai ng' ko bao giờ khiến tôi thất vọng.

Được Eagle khen Pimpvà Zou vô cùng sung sướng! Họ nguyện làm việc cho Eagle đến khi lìa khỏi cuộc đời này!!!

30. Chương 30

Xoảng...xoảng...xoảng...xoảng

HÀng tá chai rượu ngoại vỡ vụn nằm dưới đất.

Ào ời! Ng' nào mà quý rượu chắc sẽ căm thù King lắm đây! Cậu ta có một sở thích rất ư là kì lạ. Luôn sưu tầm các loại rượu quý trên thế giới như : ..... Và nếu sưu tầm để làm kiêu hay uống thì chuyện rất bình thường. Nhưng điều đặc biệt cậu ta bỏ hàng đồng tiền để mua các chai rượu để đập khi tức giận, mùi rượu nồng nặc như pha những hương lạ làm ai cũng siêu lòng ...

_Vô dụng, một lũ vô dụng! -King vô cùng tức giận

_Tôi ... xin ...lỗi...cậu ...chủ! -Tên BigBo sợ đến nỗi nói cũng ko chuẩn

_Ngoài từ xin lỗi mày còn từ nào khác ko? Tao nghe đến nhảm tai rồi. -King

_Tôi ..

_Tao ko chấp nhận được! Mày định kêu tao rằng làm thế nào để tao bớt giận phải ko? -King

BigBo gật đầu lia lịa

_Đem xác mày về đây tao sẽ nguôi giận chút chút. -King

Lời nói của cậu ta làm cho tên BigBo đứng ko nổi.

‘Bốp ...Bốp’

Ko đợi King ra tay Lin đã làm trước để giảm nhẹ ko khí!

Lúc này bị Pimp và Zou dẫn ột trận còn bây giờ đến lượt Lin. Miệng của hấn sặc máu, ngã ra đất. Nhìn hấn đầu đốn đến cực độ mà ai cũng thấy tội.

_Tao nên suy nghĩ lại ý định chọn mày là thủ lĩnh của G6YY rồi! Chuyện hôm nay là nỗi nhục rất lớn đối vs HELL, ngoài thể xác to lớn ra ,mày có cái gì nữa ko? Đến chó vật mày cũng té, thế mà uống công tao tin tưởng mày. Đợt này tao định giao ày chăm sóc Pimp và Zou nhưng chưa gì bọn chúng đã chuẩn bị sẵn quan tài đợi mày vào rồi. HỪ!!! Trog HELL tao ko cho bất cứ ai vô dụng tồn tại.

Biết thân chết đag lảng vảng quanh mình BigBo cầu xin lay lục King nhưng vô ích. Ánh mắt hấn hấn lên nỗi tuyệt vọng ..

_Lin! Dem hấn ra đập gãy tay chân. Để nửa đời còn lại hấn phải nằm trên giường! -King lạnh lẽo nói

Nói đến đây tay chân BigBo bủn rủn, nói thật hấn nằm cũng ko nổi. Biết thế hấn đánh liều nói một câu

_Cậu chủ! Nếu thế thì cứ cho tôi biến khỏi cuộc đời này đi. Nói gì tôi cũng đã rất trung thành làm việc cho cậu biết bao năm nay, cậu nể tình mà cho tôi được chết đi. -BigBo cầu xin

_Hừ! Chết phải chăng là quá nhẹ nhàng vs mày??? Đừng trách tao tàn nhẫn đây là hậu quả của việc mày làm tao mất mặt... Dù lỡ một phút như mày phải dùng cả cuộc đời để trả giá, chết là hết! Thế thì tao ko thể nuốt cơn giận này! Cho mày nằm giường suốt cuộc đời là tao đã nể tình lắm rồi. Còn ko mày nằm cũng ko được đâu, hay là muốn trở thành ng' thực vật? Tao có rất nhiều cách mày chọn cái nào cũng được!!!
-King vô tình đáp

Xong câu nói của King thì bọn đàn em lôi BigBo ra ngoài hành xử.

_Cậu chủ ... cậu chủ ... tha cho tôi ... cậuu chủ! -BigBo kêu la thảm thiết nhưng chỉ nhận lại ánh nhìn tàn nhẫn, băng giá của King thôi.

Chuyện này ko khiến ai ngạc nhiên cả! Vì nó như cơm bữa trong HELL rồi.

_Bây giờ làm sao? -Lin

_Bắt Vagrant về đây! Tớ sẽ cho hấn biết thế nào là lễ độ, dám làm ô uế ta ư? Mơ đi -King

Lập tức nghe lệnh Lin liền ra tay

5 tiếng sau, tại ngôi biệt thự của HELL

_Bọn mày ko thấy nhục à? Đấu ko lại thì dùng chiêu này sao. Thì ra HELL lòng danh là thế. Hahahaha
-Vagrant ko chút sợ hãi

_Đúng! Chiêu gì tội tao cũng làm hết. Miễn là cho Eagle của tội bây chết cũng ko được yên. -Lin

_Phì! Nực cười. Chim sẻ mà muốn thành phượng hoàng sao? Tội bây mà muốn làm Eagle lay động, e là ngày đó sẽ ko tìm tới vs tội mày đâu. -Vagrant

‘Bốp’

Lin đâm vào mặt Vagrant khiến máu chảy thành dòng

_Tự tin coi chừng tự diệt! Mày tưởng MONSTER tội bây là ngon lắm sao? Hahahahahaha, đau bụng quá. Thật là buồn cười, buồn cười ko chịu nổi. -Lin cười khằng khặc

Vagrant im lặng ko phản kháng. Một điều mà HELL mãi mãi thua MONSTER đó là sự kiên nhẫn. Bất cứ thành viên nào của HELL đều ko có sự kiên nhẫn vad ngay cả King cũng thế!!!

_Mày có chịu viết thư về cầu cứu Eagle ko? -Lin

_Noway! -Vagrant

_Cái gì? -Lin

_Mày ko bị điếc chứ, có cần tao thuê thợ về ngoáy tai ày ko? -Vagrant

‘Bình...Bình...Bình’

Ngay lập tức, cái gậy đánh bóng được bay vào ng' Vagrant. Đau ... thực sự đau lắm đấy, nhưng cậu ta vẫn ko rên một tiếng.

_Để tao xem ng' mày có cứng như sắt ko nhé!-Lin ra lệnh cho đàn em xả tới tấp vào Vagrant. Bọn chúng ra tay rất độc ác, ko chút thương tiếc. Ghế cũng lay phan vào đâu, bất cứ thứ gì bọn chúng dùng được là dùng hết.

5phút...10phút...15phút

Bọn chúng cũng mệt quá nên đành ngừng tay.

Híc, híc! Má ơi, bây giờ tôi ko nhận ra Vagrant nữa rồi. Khắp mình cậu ta đầy máu me, mặt mũi bầm tím. Huhu khuôn mặt đáng iu giờ như vậy đây, chắc xog đợt này phải đi phẫu thuật thẩm mỹ thôi. Nếu biết Mỹ Tuyết chắc ngất mất!!!

_Sao vẫn còn cứng đầu à? Tai àu 10 phút nếu ko viết thư về thì chuẩn bị đi gặp diêm vương đi để biết mặt mũi ông ta như thế nào. -Lin

_M..uố..n t..h..ì cứ việc. 5,10 phút l..à..m gì cho tốn th..ời g..ian! -Vagrat nói ko nổi chỉ rống lên nhưng vẫn đầy nghĩa khí

Nhấn nhện Lin đành bước ra ngoài!

=====

_Eagle...Eagle! Vagrant đã bị King bắt rồi! Nửa ngày trời dù tìm kiếm khắp nơi nhưng ko thấy. -Pimp xồng xộc vừa chạy vừa hét lên

_Cái gì? Thông tin ở đâu? -Eagle

_100% là chính xác. -Pimp

Ánh mắt phùng lửa của Eagle trở dậy.

_Bằng mọi cách phải mang Vagrant bình yên trở về. -Eagle

Và lần này đích thân cậu ta đi làm. Cái đáng để mọi thành viên trog MONSTER kính trọng Eagle đó là sự quan tâm của cậu ta dành cho tất cả mọi ng'. Eagle ko phân biệt giai cấp, vs cậu ta ai cũng như nhau. Và còn đặc biệt Vagrat còn là bn nữa mà!!!

Mọi ng' trog MONSTER ai cũng lo lắng cho Vagrant ... Ko biết cậu ta có bị sao ko?

Nhưng đến khuya, tìm muốn lục tung cả thành phố lên cũng ko thấy. Nhìn ai cũng đuối như cây chuối, thở hồng hộc. Pimp và Zou cũng đành bó tay .vn

_Ở đâu được nhỉ? -Pimp

_Ào ời! Kiểu này phải bắt thang lên hỏi trời thôi. -Zou

Mọi ng' căng óc ra suy ngẫm xem bn mình có thể ở đâu! Nhưng ai nấy đều lắc đầu chịu thua.

_Thôi, hôm nay vất vả rồi. Mọi ng' về nghỉ trước đi, tôi nghĩ King cũng chưa làm gì cậu ta đâu. Cứ để mai tìm tiếp ... -Eagle

Đành là vậy!!! Bọn họ đứng dậy cúi đầu chào chủ nhân rồi ra về trog mệt mỏi ...

_Ko về à? Eagle -Zou

_2 ng' về đi, tối nay tôi ở đây giải khuây -Eagle

_Vâng! -Pimp. Zou đồng thanh

Đợi tất cả mọi ng' khuất bóng, Eagle mới đứng dậy khoác vào bộ áo đen bóng, chỉnh đốn lại mặt nạ và ra lấy xe phóng về một nơi nào đó.

.....

_Mày cứng đầu lắm! Đúng là Eagle của tụi bây biết dạy đàn em. -Lin

_Hừ! .. Ko..như..tụi...bây! -Vagrant ko nói nổi

‘Bốp..Bốp’

_Đừng làm anh hùng nữa! Sắp trầu diêm vương rồi mà ra vẻ chi ệt. -Lin vừa nói vừa đánh vào bụng Vagrant

_Hừ! Chết..cũng phải..chết cho đẹp..chứ! -Vagrant

Clap clap clap

_Rất nghĩa khí! Nói hay lắm -King vỗ tay bước từ sau bức tường ra

Vagrant biết đó alf ai cậu ta đưa ánh mắt sắc bén đầy mũi dao vào King

_Chết cho thanh thản đi anh bạn! Trog đầu cậu bây giờ đừng nghĩ đến việc Eagle sẽ giải thoát cho, vì nơi này tính ra rất dễ tìm thấy nhưng cũng rất khó tìm thấy. -King

_Mày tưởng đầu óc smày thông minh lắm sao? Định đi guốc trog bụng tao à? Eagle giải thoát? Tao ko hề mong đợi đâu? Vì ...

31. Chương 31

_Cậu rất dũng cảm!!!

Sau câu nói đó ai cũng nhìn ra cửa.

King sửng sốt.

Vagrant bất ngờ kèm theo ánh mắt vui mừng.

Còn Lin đơ như cây cơ.

_Ngạc nhiên lắm sao????

_Sao anh ... anh lại biết nơi này? -King

_Thế tôi mới là tiền bối của cậu chứ! -Eagle

Vừa nói Eagle vừa bước lại gần Vagrant! Tất cả bọn đứng trong đó khi Eagle vừa bước qua liền đưa vũ khí ra thủ thế!

Cậu ta ngang nhiên cởi trói cho bn!

_Cậu yên tâm món nợ này tôi sẽ bắt chúng trả gấp 10 lần cho cậu. -Eagle

Vagrant vô cùng bất ngờ vì giọng nói này rất giống Hoàng Phi như cậu ta biết đây ko phải là lúc thắc mắc nên đành im lặng.

‘Vèo...vèo..vèo’

Tức khắc những cái ghế bay vào ng’ của HELL khiến chúng ngã vật ra đất.

‘Bốp’ _Tên này lấy ghế phan cậu

‘Bốp’ _Tên này dùng gậy đánh cậu

‘Bốp’ _Tên này lấy nước bắn tạt vào ng’ cậu

‘Bốp’ _Tên này lấy dây thừng quật vào ng’ cậu

‘Bốp’ _.....

Eagle ra tay nhanh như chớp, cậu ta vừa đánh vừa chỉ tội từng tên.

Chỉ sau 5 phút, cả căn phòng sặc mùi máu, những cái sát nằm la liệt trên đất quần quai đau đớn.

Vs hành động của Eagle khiến cho Lin muốn lòi tròng mắt ra ngoài. Chỉ nghe danh nhưg chưa thấy thật, bây giờ thấy khiến Lin rùn mình.

Và tiếp theo Eagle đưa ánh mắt phùng phùng lửa vào Lin khiến cậu ta giật nảy mình.

_Lin??? Bây giờ tôi chưa muốn thỉnh giáo cậu đợi những dịp sau này nhé! Còn gặp nhau dài dài mà!!!

Lin nuốt nước miếng ừng ực.

Còn King vẫn đứng trơ mình ra

_Hahahahaha! Eagle vẫn đúng là Eagle, giải quyết mọi việc gọn lăm. -King

_Quá khen! Tôi ko dám nhận lời khen từ những ng' thấp hèn như cậu nó làm tôi thấy mình như hạ thấp ng' xuống.

_Sao? -King hỏi lại lần nữa

_Bây giờ tôi tuyên bố, MONSTER và HELL chính thức là địch. Cậu muốn khiêu chiến, tôi đây sẵn lòng chờ cậu. Nhưng phải đánh quan mình chính đại một tí, đừng dùng những thủ đoạn hạ lưu, nếu thế dù cậu có thắng thì trong lòng tôi cậu vẫn mãi ko bằng một con chó. -Eagle

Xong, Eagle đến công Vagrant.

_Chịu đựng xịu, tôi sẽ đưa cậu về trị thương.

Hai ng' đó bước ra khỏi cửa một cách dễ dàng để lại King như ngọn lửa cháy mãnh liệt nhìn theo. Ao ôi tội Lin đứng bên cạnh bị bỏng nặng! ^__^

Ra đến cửa thì thấy Pimp và Zou trực sẵn ở đó

_Sao 2 ng' lại ở đây? -Eagle

_Chúng tôi ko yên tâm nên đã lên đi theo Eagle! Xin thứ lỗi -Pimp

Thế rồi 4 ng' họ lên xe trở về ngôi biệt thự đen

Eagle mời bác sĩ về nhà chữa trị cho Vagrant. Cũng may là sức đề kháng của cậu ta tốt nên ko nghiêm trọng lắm.

_Eagle! Tôi rất cảm kích anh đã cứu tôi! Nhưng anh là ... -Vagrant

_Cậu mệt rồi thì nghỉ đi. -Pimp

_Nếu tôi ko biết được thì ko thể nào nghỉ được. -Vagrant

_Cậu ăn gan báo à? -Zou

_Thôi! -Eagle ra lệnh cho Pimp và Zou im lặng

_Tôi nghĩ cậu cũng đoán ít nhiều rồi đúng ko? Vs trí thông minh của cậu thì sớm muộn cũng biết thôi. Thực ra tôi là .....

TỪ ngạc nhiên đến ngạc nhiên ...

Dù có 10 ngàn năm nữa Nhật Vũ ko ko ngờ tới rằng Eagle mà cậu kính nể bấy lâu tưởng đâu xa lạ nhưng đâm ra lại rất gần vs mình. Eagle là ng' bn, ng' anh em khá thân thiết. Học cũng trường chơi cùng nhóm,... thế mà cậu ko nhận ra. Hoàng Phi chính là Eagle. Thực sự đây là một cú sock rất lớn, Nhật Vũ ko tin vào mắt mình...

_Cậu...cậu...cậu -Nhật Vũ ú ớ

_Ngạc nhiên lắm à? -Pimp

_Thôi đi, haha ko cần bất ngờ đến thế chứ? Vagrant -Zou

_Hoàng... Hoàng ...Phi -Nhật Vũ ko để tâm đến lời của Pimp và Zou vẫn ra sức ngạc nhiên

_Hi! Cậu đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó, khiến tôi thấy khó chịu đó. -Eagle

_Tôi..tôi... -Nhật Vũ

‘Bốp’ -Zou đánh một cái vào lưng của Nhật Vũ khiến cậu ta há mồm há miệng

_Cậu là ng' đầu tiên cũng là ng' cuối cùng ngoại trừ hai anh em tôi biết được Hoàng Phi là Eagle đấy nhớ!!!
-Zou

_Biết điều thì cậu đừng nên tiết lộ bí mật, nếu ko hậu quả tôi ko lường trước được đâu, Lúc đó đừng bảo sao tôi ko nể tình anh em nhé. -Pimp nói nhỏ nhẹ nhưng đầy vẻ đe dọa.

_Tôi là ng' ko kín miệng đến thế sao? -Nhật Vũ

_Ai biết được. -Zou

_Hở??? -Nhật Vũ

_Thôi, xem như tôi tin tưởng cậu nên mới cho cậu biết. ^ ^ -Eagle

_Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã cứu tôi. -Nhật Vũ

Sắc mặt Eagle chốc đổi

_Sao lại cảm ơn??? Chúng ta có phải là anh em ko? Thấy cậu bị bọn khốn đó hành hạ, tôi ko đến cứu đâm ra tôi hèn à? -Eagle

_Ahhh! Nhắc mới nhớ, sao cậu biết chỗ đó thế. -Pimp

_Haha! Hôm bữa ở SEW cậu có thấy đằng sau bức tranh Dragon có vẽ kì lạ ko? -Eagle

_CÓ gì lạ đâu? -Zou

_Hơu, đúng là .... Tôi nghi ở sau đó là một căn phòng bí mật nên sau khi các cậu về tôi quay lại và tìm ra đó. -Eagle

_Wou!!! Nể thiệt -Pimp

.. Rồi cuộc trò chuyện cứ diễn ra vui vẻ, đây là lần đầu tiên tôi thấy ở trong MONSTER có những chuyện thú vị như thế này.. *_*

Sáng hôm sau tại trường 'BLACKSUN'

_Huhuhuhuhu! Đồng bào nghe tin gì chưa??? Hot Boy dễ xương của chúng ta bị thương đó. -Hs1

_Cái gì? Nhật Vũ bị thương á?? -Hs2 há hốc

_Nặng ko? Có bị sao ko? -Hs3

_Híc híc! CŨng ko biết, nghe lớp 11D3 đồn -Hs4

_@%^^&^*&(*

Và ở lớp 11D3

_Cậu bị sao thế? Lại đánh nhau à -Mỹ Tuyết hung hãn

_Ko, tớ đã nói là bị té mà -Nhật Vũ

_Nói láo cũng phải có cơ sở chứ. -Mỹ Tuyết

_Nhưng tớ nói thật mà. -Nhật Vũ

_Gì chứ??? -Mỹ Tuyết mắt kiên nhẫn

_Hạ hoả , hạ hoả!!! -Nhật Vũ luống cuống

_Cậu mà ko nói thì đừng gập tớ nữa nhé! -Mỹ Tuyết chơi chiêu

_Tớ... Tuyết nhi à ... Tớ ... -Nhật Vũ bó chân @@

_Cậu ta ko dám nói cũng phải -Hoàng Phi từ cửa đi vào

“Ồhhhhhhhhhhhhhhhhhh” -Đám con gái mắt loé sáng

_Oa...oa... Lớp ta nay được hotboy ghé thăm -Hs1

_Hạnh phúc quá. -Hs2

_Ui ya! Cái gương đâu rồi, để mình chỉnh sửa lại coi. -Hs3

_@&^*(\$%\$%\$%^&*

Nhật Vũ tròn mắt

Mỹ Tuyết ngạc nhiên hơn

Ko đợi Mỹ Tuyết tra hỏi, Hoàng Phi lên tiếng

_Hôm qua Nhật Vũ đi chơi vs bọn tôi! DO thấy một cô gái bị ức hiếp thê slà máu anh hùng của cậu ta nổi dậy xông vào cứu cô gái ấy, vì bọn chúng đông quá nên khó mà giải vây, cứ đứta này ‘bụp’ qua thì đứta kia ‘bụp’ lại. Rồi phèo cả lên ... Nhưng cuối cùng Nhật Vũ vẫn thắng và đê rlại chút kỉ niệm trên cơ thể ấy mà. Cậu ta ko dám nói vs cậu vì sợ cậu ghen thôi. ^^

_Hả? Ghen?? Nhưng lúc đó các cậu ở đâu mà ko giúp Nhật Vũ -Mỹ Tuyết

_Thì bọn tôi ... ở ... ở ... ahhh ở ngoài cổ vũ cho cậu ta oánh -Hoàng Phi

_Cái gì??? Cổ vũ??? - Mỹ Tuyết

_Àh, ừhhh. Do đông quá chen vào ko nổi bèn ở ngoài trợ giúp = tinh thần thôi. Mà nói xong rồi tôi đi trước đây. -Hoàng Phi trước khi đi để lại cho Nhật Vũ 1 cái nheo mắt khiến bọn con gái ngả gục tại chỗ.

Nhật Vũ lúc này ko biết nên vui hay nên buồn nữa đây. Cậu ta nuốt nước bọt ừng ực đưa mắt nhìn Mỹ Tuyết

CỒn Mỹ Tuyết thì quay lại nhìn Nhật Vũ = ánh mắt tức giận, khuôn mặt làm cho cậu ta muốn toát mồ hôi, rồi Mỹ Tuyết cứ tiến lại gần, ngày càng gần

Hứu...hứu! Anh chàng Nhật Vũ cứ run run trước zk iu, mắt ko hề chớp nhìn thẳng vào Mỹ Tuyết , tim đập mạnh ‘thình thịch’.

Và rồi .....

_Ahhhhhhh! Nhật Vũ của mình thật dũng cảm, hihì tự hào về cậu quá à!!! Một ng‘ cao thượng khiến ai cũng nể phục ... ^ ^ -Mỹ Tuyết có bức xúc quá hơn zà???

Nhật Vũ đơ ng‘, chẳng hiểu chuyện gì đag xảy ra nữa. >”

Ấy du! Thế mà tôi cứ tưởng Mỹ Tuyết sẽ cho Nhật Vũ một trận chứ??? Haiz ... ĐÚng là khó đoán.

Tôi đag đi dọc hành lang, đnag ngắm cảnh sân trường nhộn nhịp ... ^ ^

_Ahhh! -Oái du, tôi bỗng va phải một ng‘ khiến ngã quay ra đất

_ĐI đứng kiểu gì thế hả? Ko thấy đường sao? -Dù chưa biết đó là ai nhưng tôi vẫn tới tấp [Ko mong là thầy hiệu trưởng]

Tôi xoa đầu đứng dậy vừa ngược mặt lene định dạy cho cái tên đnág ghét kia một bài học thì

“Wahh! Đẹp quá đi!!!”

Tôi nhìn ng‘ đó ko chớp mắt. Quả thực cậu ta rất đẹp, như hoàng tử trong mơ của tôi vậy. * _*

_Xin lỗi cậu, tôi ko cố ý -Ng‘ đó lên tiếng

_Àh, ko sao do tôi một phần mà-Tôi [Trời trời, đúng là thấytrai đẹp thì mất hết lí trí, lúc nãy còn định dạy cho han bài học cong bấy giờ thì ... Haizzz >,<>

_Hình như cậu là Nhật Hạ phải ko? -Ng‘ đó

_Ồh!!!! Sao cậu biết -Tôi ngạc nhiên

_Hìhì, vô tình gặp nhau như thế này xem ra có duyên! Có cần phải tìm hiểu rõ tại sao ko? -ng‘ đó

_À..Ừh! -Tôi

_Tôi là Gia Bảo. -Ng' đó

“Gia Bảo??? Hình như nghe quen quen ... Ế chẳng phải cậu ta là học sinh mới đọc mệnh danh là hotboy thứ 4 của trường mình sao???”

_Cậu đang nghĩ gì thế? -Gia Bảo

_À ko!!! Rất vui được làm quen. -Tôi

_Tôi cũng thế. -Gia Bảo

_À, mà hình như cậu nhỏ hơn tôi một tuổi kia mà? Phải xưng hô lễ phép chút chút. -tôi

_Hìhì! Cách xưng hô có quan trọng đâu. -Gia Bảo

_Ào ời! Thế xưng sao cũng được, OK -Tôi

_Ok. -GB

_Ah! Chết, tôi vào lớp trước đây, chưa làm bài tập. -Tôi vội vã _Sau gặp lại hén

_Paiz -Gia Bảo

“ Thế là bước tiếp theo xem như thành công! Xin lỗi cậu, tôi ko muốn liên can đến những ng' xung quanh nhưng chỉ vì bất đắc dĩ thôi!!!” -Gia Bảo đứng im nhìn theo Nhật Hạ vs nụ cười hài lòng. Phải chăng cậu ta đang có âm mưu gì tiếp theo để đấu vs Eagle??? ^^

32. Chương 32

Tại ‘NIGHT CLUB’:

Xập xình xập xình

Những tiếng nhạc ồ ạt! Và đặc biệt hôm nay làm mọi ng' chú ý. Hướng về sân khấu trong hội trường ... Ai ai cũng lên tiếng khen ngợi, cặp mắt loé lóe giống như nhìn thấy núi vàng ...

Trên sân khấu một chàng thanh niên đang ngồi DJ những bản nhạc dance. Nhìn cậu ta toát lên sự quyến rũ, ánh mắt thân thiện nhìn tất cả mọi ng', mặc cái áo trắng phồng bự kèm cái quần thụng và đôi giày BigBang ... Cổ có choàng chiếc khăn mỏng hình xương sọ. ^^ Cậu ta đã làm náo động Club đêm nay và ko ai khác đó chính là Gia Bảo ...

Ở bên dưới

_Wa! Gia Bảo đây, híc cậu ta học lớp 10 trường mình đây. Oa ước gì mình nhỏ hơn một tuổi!!! -Hs1

_Ủmk! Ko có gì tả nổi cậu ta? Đẹp zai, gần gũi, tính tình lại rất đáng iu nè. *_* Huhu, mình mê cậu ta mất rồi. -Hs2

Rồi cứ thế, bọn con gái cứ hét ầm ầm lên chỉ một câu nói

_ WE LOVE GIA BẢO!!! WE LOVE GIA BẢO +_+

Cũng mệt thiệt, trường gì mà toàn Hotboy khiến xã hội loạn lạc. > ,

Sau khi trở tài xog, Gia Bảo cầm mic lên nói hỏn hển (Vì mệt quá mà!!!) ~_

~_Cảm ơn mọi ng'! Hôm nay tôi đến đây chỉ vì một lí do duy nhất ...

Sau câu nói ấy là những ánh mắt ngạc nhiên! Ko biết lí do là gì??? Có vài ng' đã mạnh dạn hỏi ... Và Gia Bảo tiếp tục nói một cách điềm đạm :

_Vì ng' tôi iu!!!!

Ầm ầm ầm! LẦm ơn nhìn xuống dùm cái, gái chết la liệt *_

~_Tôi đã thích ngay cô ấy ngay cái nhìn đầu tiên! Lúc chúng tôi vô tình gặp nhau, đụng độ ở hành lang.
^^ Tôi là một ng' ko có kiên nhẫn để chờ đợi, nên ko thể giữ mãi trong lòng được. Tuy tôi nhỏ hơn cô ấy một tuổi nhưng điều đó có là gì phải ko??? Tình iu đâu có phân biệt tuổi tác!! Nên hôm nay tôi muốn bày tỏ tấm lòng của mình cho cô ấy biết vì cô ấy đang đứng ở dưới. Và tên là .....

Mấy nữ sinh ở dưới mắc bệnh ảo tưởng mất thôi. Nhất là mấy cô nương 11 ai cũng tự làm nhận đó là mình.
@@

Và bỗng nhiên tim Nhật Hạ đập mạnh khiến cô cảm thấy bất an!!!

_Ai thế? Nói đi anh bn -Một ng' lên tiếng

_Đó là ... Nguyễn

Thích thích thích! Có thể nghe rõ những nhịp tim của mấy tiểu thư họ Nguyễn. ^^

_Nguyễn Nhật Hạ. -Gia Bảo nói tiếp

_HAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA?? -Mọi ng' ồn ào , ồ lên

Và ko gian đứng lặng chốc lát ...

Sau đó mọi ánh mắt đổ dồn về phía Nhật Hạ đang đứng. Cô có thể cảm nhận được âm khí rất nặng xung quanh mình. Nhật Hạ cũng bất ngờ ko kém, cô ko tin bèn thốt lên mấy lời

_Herher! Hình như có ... gì nhầm lẫn ở đây thì phải.

Gia Bảo bước xuống, tiến gần lại chỗ Nhật Hạ

_Ko bao giờ lầm được. Nhật Hạ, tôi thích cậu ...

_Cậu đang đùa đấy à? Nhớ là tôi lớn hơn cậu đó -Nhật Hạ

_Đang rất nghiêm túc! Tôi ko đùa dỡn trong chuyện tình cảm đâu. -Gia Bảo

Cũng may hôm nay ko có Rey, chứ ko có ng'phải nhập viện vì sock.

_Cậu đồng ý làm bn gái tôi chứ??? -Gia Bảo

_Tôi ...

Gia Bảo định đưa tay lên cầm lấy tay Nhật Hạ thì

‘Rắc’ -Một bàn tay khác nắm chặt lấy tay Gia Bảo khiến tay cậu ta kêu rộp.

_Giữa chốn động ng' đừng làm những chuyện như vậy. -Hoàng Phi

_Sao lại ko được làm? Tôi đang đi tìm hạnh phúc mà có gì sai sao? MÀ anh là cái gì mà xen vào chuyện của tôi. -Gia Bảo

_ “.....”-Hoàng Phi lặng câm

_Nếu ko trả lời được thì làm ơn tránh ra chỗ khác. -Gia Bảo

Nhanh như chớp Hoàng Phi kéo Nhật Hạ về phía mình

_Tôi ko là gì cả! Nhưng tôi biết ko thể để cô ấy bị cậu dục dỗ. Vì hạng ng' như cậu ko đáng tin.-Hoàng Phi

_\$#!%&#*^##*(&#)- Những tiếng bàn tán xung quanh bắt đầu trở dậy.

_Nè! Cậu bị gì thế? -Nhật Hạ tức giận

_Tôi ko bị gì cả. Cậu mà chấp nhận thì chính cậu mới là ng' có vấn đề đấy. -Hoàng Phi tức giận ko kém đáp lại

-HÚ! Đừng tưởng ai cũng là ng' như cậu.-Nhật Hạ

_Ng' như tôi thì làm sao??? -Hoàng Phi

_Ko biết thật hay giả vờ ko biết. -Nhật Hạ

_Cậu ... -Hoàng Phi _Được lắm, thích thì cứ đồng ý đi, sau này đừng hối hận. -Hoàng Phi mang theo hoá khí xông xộc ra ngoài để lại một đám tro tàn phía sau.

_Tâm thần. -Nhật Hạ rửa nhỏ Hoàng Phi

_Tôi xin lỗi! Vì tôi mà cậu và anh ... -Gia Bảo chưa nói hết câu

_Ko phải lỗi của cậu. Còn chuyện lúc nãy xem như chưa xảy ra đi, tôi và cậu thì ko thể nào. Vì thế tôi chỉ xem việc làm của cậu như một trò đùa của con nít thôi. -Nói xong Nhật Hạ cũng theo gót Hoàng Phi

“Trò đùa của con nít sao??? Haiz ... sao mà nặng lời thế, lòng mình có chút tổn thương đấy. Nhưng ko sao, chịu chút tổn thương để đổi lấy mục đích của mình thì có là gì đúng ko, anh hai?” -Gia Bảo vừa suy nghĩ vừa cười một cách miễn cưỡng

Trong một đám đông như kiến thế này nào ai để ý từ ấy đến giờ có một ng' đứng đấy, sát khí bao quanh cười một cách chua sớt ko? Ánh mắt đầy vẻ caym thù, có thể nói bây giờ nhìn ng' đó như con quỷ đang khát máu. ^^ hôô, so sánh có hơi thái quá chút nhak.

33. Chương 33

Xoảng xoảng xoảng.

Mảnh thủy tinh của những cái li tội nghiệp văng tứ tung. Bức tường đau thương lại phải chịu cảnh ngộ.

Anh em nhà này sao giống nhau thế? Anh hai thì thích đập li trong tức giận còn em thì thích đập những chai rượu quý. Yah ... Sở thích quái dị thiệt. !?!

_Khốn kiếp. Cậu được lắm. -Hoàng Phi tức tối nổi nói ko được luôn. * _*

Pimp và Zou đứng bên ngoài ko dám nhúc nhích và có uống thuốc liều họ cũng ko dám vào trog xem tình hình đâu!!! Nếu vào chẳng khác nào đi kết liễu cuộc đời mình? Đứng ở ngoài thôi mà Zou còn chút run run, Pimp thì quá quen thuộc cảnh tượng này nên ko lấy làm lạ. Hai ng' đứng thờ dài, ko biết cái gì mà làm cho chủ nhân của mình nổi cơn thịnh nộ thế ko biết. -.-!

Đang trong ko khí im lặng Hoàng Phi thỉnh thoảng bước ra với vẻ mặt vô cùng đáng sợ. Zou giật phắt mình, Pimp muốn đứng tim. Sợ thì sợ nhưng Pimp vẫn lên tiếng

_Eagle cậu đi đâu thế? -Pimp ngập ngừng

Hoàng Phi quay ng' lại chiếu thẳng ánh mắt hàn lửa vào 2 anh em, nếu là ng' đau tim thì tốt nhất đừng có vào mấy cái tổ chức đen này, bắt gặp mấy cái tình huống này thì tổn tiền vào bệnh viện. Haizzz ... Tim của Pimp và Zou đập nhanh tới mức ng' ở bên ngoài có thể nghe thấy tiếng, nó muốn nhảy vọt ra ngoài ... Zou đưa ánh mắt sợ sệt nhìn Hoàng Phi, Pimp thì lảng mắt sang chỗ khác. Ko biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Hoàng Phi có chút giận lên Pimp và Zou ko??? Đây là suy nghĩ duy nhất bây giờ của cặp anh em song sinh.

_Đi uống vs tôi đi. -Hoàng Phi lên tiếng

_HẢ??? -Pimp và Zou đồng thanh, trời trời ... cứ tưởng là bị .. chứ ai ngờ!!! Zou đang đứng bằng lực của đôi chân, đang trong tình thế căng thẳng khi nghe Hoàng Phi nói xong thì cậu ta muốn bật ngựa ra sau. Còn Pimp thì sao? Yuh ... Cậu ta đang nhìn thấy chị Hằng Nga trên mặt trăng tròn sáng chói qua khung cửa sổ nhỏ kia!!! =.=

_Gì vậy? Có đi ko? -Hoàng Phi vẫn giữ giọng lạnh lùng

_A! Có. -Pim và Zou chạy ton ton theo

11h30:

Nhật Hạ đang lang thang trên đường về nhà. Trong đầu cô ko ngớt nghĩ về chuyện lúc nãy. Tại sao Hoàng Phi tại tức giận như vậy? Tại sao cái cậu hs mới lại thích mình? Và tại sao những chuyện như thế cứ liên tục xảy ra? Tại sao ...? Hàng ngàn câu hỏi cứ đặt ra trước mắt. Nhật Hạ đắm chiêu suy nghĩ, đến lúc về nhà cũng ko hay. ~_

~Số phận thật trớ trêu, ngay lúc này Nhật Hạ gặp Hoàng Phi cũng đang đi về.

Ko biết phải đối mặt như thế nào. Nhật Hạ là ng' đầu tiên tình nguyện tránh mặt trước. Cô vừa định chạy vào thì bị Hoàng Phi giật ngược lại

_Vui vẻ quá nhỉ?

_ “.....” -Nhật Hạ im lặng

_Hừ, ko thèm nói chuyện luôn sao? Khinh ng' à? -Hoàng Phi

Lúc này thì Nhật Hạ mới nhận ra Hoàng Phi đã say khướt.

_Nói nhiều quá, uống cho lấm vào .. Tốt nhất là vào nhà ngủ đi -Nhật Hạ

_Tôi uống thì liên quan gì đến cậu? Lo à? Ko cần đâu, đi mà lo cho Gia Bảo của cậu kìa -Hoàng Phi

_Cậu cũng rảnh rồi quá ha? Chuyện ko đi nói thành có à? -Nhật Hạ

_Đương nhiên là tôi rảnh rồi mới đi ngăn cản cậu đấy. Tôi có lòng tốt mà ko chịu nghe. -Hoàng Phi

_Lắm lời. nói chuyện vs ng' say thì thà tôi đi tìm hòn đá nói chuyện còn hơn. -Nhật Hạ

_Tôi ko say -Hoàng Phi

_Ừk, ko say. Tôi vào nhà đây, đứng đây chỉ tốn phí thời gian. -Nói xong Nhật Hạ quay vào nhà

_CẬU ... -Hoàng Phi hét lớn

Nhật Hạ tức quá, giữa đêm giữa khuya mà còn làm phiền ng' khác. Cô vốn định quay lại xả cho hần một bài học.

_Nè ... Ah ...Ồh!!!

Chưa kịp xả Hoàng Phi đã ngã đầu vào vai Nhật Hạ

_Cậu ko được làm thế, tôi khó chịu ... khó chịu lắm. -Giọng nói của Hoàng Phi nhỏ dần, nhỏ dần rồi cậu ta thiếp luôn trên vai Nhật Hạ.

_Nè ... nè ... Cậu làm gì thế hả? Tránh ra coi ... -Mặc cho Nhật Hạ la hét Hoàng Phi cũng có biết trời trăng mây gió gì đâu.

Haizz tội nghiệp cô nàng. Nhật Hạ đành thực hiện nhiệm vụ cao cả nhất đó là dìu Hoàng Phi lên nhà.

...

Hou!!! Cuối cùng cũng đã đến nhà rồi. Nhật Hạ mệt mỏi, đuối sức để Hoàng Phi nằm lên ghế sofa.

_Sao chối vẫn là sao chối mà. Hứ cứ gây xui xẻo ỉnh miết. Đợi cậu dậy tôi sẽ cho cậu biết thế nào là lễ độ.
-Nhật Hạ đưa cặp mắt hình viên đạn chiếu thẳng vào Hoàng Phi.

Một chập sau, nụ cười hết ư là hiểm của Nhật Hạ xuất hiện. Hình như cô nàng nghĩ ra một trò gì rất quái dị thì phải. *_*

Nhật Hạ phóng ngay xuống bếp mở tủ lạnh và lấy ngay ra một nải chuối to tổ tằm. Ngồi nhâm nhi hết 10 phút nàng đem ra một đồng vỏ chuối. Kaka ^^ sắp có trò vui rồi nhak!

_La lá là là là! Xem như đây là món quà mừng cậu thức dậy ghen. -Nhật Hạ

Rồi nàng nhẹ nhàng đặt từng vỏ chuối theo lối đường đi. 1 vỏ 2 vỏ 3 vỏ rồi hàng đồng vỏ chuối nằm trên sân nhà. +_+

Thế là xong rồi, xong cuộc đời trong sáng của mình rồi ... Ôi!!! Gìn giữ cả một đời ngây thơ(sắc máu) ... Cái đồ, cái đồ ... - Cô nàng không muốn nghĩ nữa, cô đập đầu liên tục vào gối (Eo ôi, cô nàng muốn tự tử bằng gối đây mà =.=!)

Trong khi đó cũng có một người đứng ngồi không yên

_Bị gì thế không biết? Sao mình với con nhỏ đó ... Ac ac -Hoàng Phi vừa nghĩ tới là vò đầu bứt tai, hình như cậu ta thấy có lỗi thì phải!

Nghĩ sao thì nghĩ! Dù sao cũng phải đi học vì hôm nay là ngày tổng kết cuối năm mà ...

Hai khuôn mặt rất ư là sầu thảm cùng bước vào lớp ...

^o^

_Hé lô bạn hiền! Làm gì mà mặt mày như đưa đám thế? -Hoài Phương

_Chưa đi đưa nhưng sắp rồi ... -Nhật Hạ nói mà mặt bơ phờ

_Hả??? Nói giỡn làm thiệt àh? -Khi nghe Nhật Hạ nói xong Hoài Phương giật mình

_Thôi, không có gì đâu! -Thấy vẻ mặt hoảng hốt của nhỏ bạn Nhật Hạ thấy thương bèn an ủi một câu

_Con nhỏ này ăn trúng gì thế không biết??? -Hoài Phương tự hỏi

=====

_Hôm nay là ngày cuối năm rồi! Cô chúc các em một mùa hè vui vẻ nhé, sang năm 12 rồi đó. Cố học hành cho tốt đừng ăn chơi nữa đấy ... -Cô giáo ngồi giảng đạo đến nửa tiếng rồi mới cho học sinh đi về

Giây phút ấy thật sung sướng nha! ^^

_Oh year! Hè rồi tụi bây ới -hs 1

_Ừm, ừm! I LOVE SUMMER-hs2

_Thế tụi bây có dự định gì không? -hs3

_Có có! Tớ có ý kiến này ... -Bảo Nam

_Nói! -cả lớp

_Du lịch!!! Đi đâu xa xa chơi ngen -Bảo Nam

_Uh! Cũng được đó. - Hoài Phương

_Vé ri gút - Hải Yến

_ \$#!%^&^&^

_Quyết định dzậy hén! Chừng nào nèh??? -Hải Yến

_Ngày mai luôn đi ... Không nên bỏ qua giây phút hạnh phúc nào - Trà My

_Good idie!!!

_Ếh! Dzậy có được rủ thêm người nào ngoài cái đám lông nhông này không???

_Được tuốt, càng đông càng dzui.-Bảo Nam

_Nèh, sao nãy giờ thấy có người im ru dzậy cà? Định không đi hả? -Hoài Phương

Lập tức mọi ánh mắt thân iu đổ về phía 2 người.

_Tớ đi mà! -Nhật hạ nhanh chóng trả lời

_Haizz ... Phiền! Tôi đi, được chưa. -Hoàng Phi

_Year! Ổn rồi ... Thôi bây giờ về chuẩn bị hành lí rồi ngày mai lên đường thôi bà con.

_OK! Let go ... ^^

=====

Cổng trường

_Nhật Hạ... Nhật Hạ ... -Rey

Cô nàng quay lại

_Ồ! Rey, hôm nay không gặp anh àh?

_Ừh! Hôm bữa giờ anh đi Nha Trang để bàn công việc với mẹ.

_Wa!!! Sắp thành ông chủ rồi nghen! \$. \$

_Em lại chọc anh rồi!

_Híhí, ah đúng rồi ngày mai anh đi chơi với đám tụi em nhah!

_Hở? Chơi gì? Ở đâu?

_Em cũng không biết nữa, đi chơi xa ý mà ...

_Nhưng đâu có ai rủ đang không chen vào ngại lắm.

_Ào ời! Đám này mà còn ngại gì? Em không rủ thì nhỏ Phương cũng rủ anh thôi. Đi nhé ^^

_Ừh, thế thì Ok luôn. :-@

_Đợi xíu, anh đi lấy xe rồi chở em về. :-D

_Ồh chu! Tốt bụng đột xuất!

_hìhì! Kệ, tốt thường xuyên làm gì?

.....

Sáng hôm sau tại nhà Bảo Nam

_Nèh! Mấy cô nương, đi du lịch hay đi di dân dzậy? Hành lí gì mà chất đống đống. -Bảo Nam

_Ông dzô duyên quá nhah! Kệ tụi tui đi, có bắt ông xách dùm không? -Trà My

_Ôi, thôi! Không nói nữa. -Bảo Nam giơ tay đào hàng trước

_Ồh! Còn thiếu mấy người phải không???

_Ừh!

_Bọn tớ đây! -Thiên Ý

Cùng lúc Hoàng Phi, Thiên Ý, Thy Thy, Rey và Nhật Hạ cùng bước vào.

_Úi du!!! Đông đủ quá hén ... Có cả “hotgirl”, “hotboy” nữa này!

_Nèh, nèh! Quên tụi này rồi nên không đợi àh? -Nhật Vũ và Mỹ Tuyết đồng thanh

_Hôhò! Không đâu, làm sao đi chơi mà thiếu cặp đôi lãng mạn này thì còn gì vui. -Hoài Phương

_Dzậy là đủ! Đi thôi mọi người.

_Chưa! CÒn thiếu một người mành. -Thiên ý

_Ai??? -Cả bọn đồng thanh

_Là tôi đây. -Từ đầu ngõ Gia Bảo bước vào

Sự xuất hiện của Gia Bảo làm ai cũng ngạc nhiên!

_Thái độ gì vậy? -Gia Bảo

_Àh không chỉ là hơi bất ngờ! -Hải Đăng

_Là tớ rủ Gia Bảo đó -Thy Thy

_Cậu sao? -Hoàng Phi

_Ừ ... Ừh -Thy Thy

_Thôi, đừng làm không khí chìm xuống. Chúng ta sẽ đi Đà Lạt nghen! -Thấy căng thẳng Trà My lên tiếng

_Xứ lạnh! Đầy hoa ấy àh! Hihi thích quá :-)

_Xe tới rồi! Đi thôi

Rồi ai cũng xách hành lí lên xe và chọn ình một chỗ ngồi thật thích hợp. :::^^:::

35. Chương 35

Tất cả ai cũng đều hớn hở như nhau leo lên chiếc xe Buýt ^ _____ ^

Hey! Giờ mới là vấn đề nèh, không biết ngồi chỗ nào hết.

Rey anh ấy sợ xay xe nên đã nhanh chóng bay lên ghế trước của xe ngồi \$ _ \$

Bảo Nam, Trà My, Hải Yến, Hải Đăng - Bốn người học chụm lại một ghế cuối xe!

Nhật Vũ, Mỹ Tuyết ... Cái cặp này thì chọn ngay bên cửa sổ để dễ ngắm cảnh :-)

Thy Thy ngồi ở một góc khuất, nhanh chóng đeo tai phone vào nghe nhạc.

Thiên ý nhanh nhẹn chạy đến ghế sát bên Hoàng Phi nhưng bị cậu ta từ chối thẳng cẳng

_Đi xe tớ không quen ngồi hai người! Cậu qua chỗ Thy Thy đi. -Hoàng Phi

_Híc! Cậu đúng là ... Thôi thì chịu vậy. -Thiên Ý xụ mặt, lê từng bước qua ngồi gần Thy Thy

Ặc! Sao ai cũng khôn ngoan chọn chỗ hết. Chỉ còn Nhật Hạ là đứng ngơ ngẩn

_Sao thế Hạ? Sao không vào chỗ ngồi đi -Nhật Vũ

_Tớ đang tìm đây. -Nói rồi Nhật Hạ dáo dác nhìn xung quanh. Khổ nỗi chỉ còn đứng hai chỗ trống. Nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Nhật Hạ

_Lại đây ngồi đi. -Hoàng Phi chọt lên tiếng

Nghe thế ai cũng ngạc nhiên

_Nèh! Phi, cậu quá đáng nghen! Lúc nãy tớ lại ngồi thì cậu không cho còn bây giờ thì cho con nhỏ đó ngồi hả??? -Thiên Ý giận dữ la oang oang

_Bất đắc dĩ thôi! -Hoàng Phi

_Vậy đổi chỗ đi! Tớ lại ngồi chỗ cậu còn Nhật Hạ ngồi gần Thy Thy này. -Thiên Ý

_Thôi, cậu đừng gây rắc rối nữa Ý nhi. -Hoàng Phi tỏ vẻ khó chịu

_Tớ không cho phép ai ngồi gần cậu cả. -Thiên Ý

“Áh”

Bỗng có một bàn tay kéo Nhật Hạ xuống.

Không ai khác đó chính là ... Gia bảo ...

_Để khỏi phải tranh cãi, cứ ngồi đây đi! -Gia Bảo

Ai cũng đỡ người trước hành động của Gia Bảo.

_Oh! Thể hiện quá ta -Thiên Ý

_Làm gì vậy? -Hoàng Phi nhìn chăm chăm vào mặt Gia Bảo

_Không làm gì cả -Gia Bảo

_Nói gì? -Hoàng Phi

_Không nói gì cả -Gia Bảo

Thấy tình hình căng lắm. Nhật Hạ bèn lên tiếng

_Hơơ! Ngồi đâu cũng được, đừng làm mất không khí thôi mọi người đừng đôi co.- Nói xong cô nàng liền lấy máy Mp3 ra nhét vào tai Gia Bảo

_Hìhì! Cậu nghe đi hén ...

Càng ngạc nhiên hơn trước hành động của Nhật Hạ

_Oh! Kia, đáp lại tình cảm rồi đấy -Thiên Ý cố chăm chọc

_Hừ - Thấy chướng mắt Hoàng Phi chỉ hừ lạnh một tiếng rồi lấy cái mũ lưỡi trai che hết khuôn mặt và ngủ
T _____ T

Haizzz! Không khí nhanh chóng được trả lại sự yên bình.

_Cùng nghe đi! -Gia bảo lấy một bên tai phone nhét vào tai của Nhật Hạ, làm cô nàng thoáng giật mình. Thấy Nhật Hạ định từ chối Gia Bảo “đốp” ngay

_Đừng nói gì cả! Cứ im lặng đi ... “Đôi khi im lặng là cách tốt nhất đấy” -Câu nói của Gia Bảo đầy ẩn ý làm Nhật Hạ cứ ngớ mặt ra

Rồi Gia Bảo cũng theo gót Hoàng Phi ... Cậu ta cũng tựa vào ghế, từ từ nhắm đôi mắt lại.

Lúc này Nhật Hạ mới có cơ hội ngắm Gia Bảo kĩ hơn.

Dưới ánh nắng vàng nhẹ côngnh với khuôn mặt Baby, lấp lánh lấp lánh

“Đẹp thật” -Buộc Nhật Hạ thốt lên trong suy nghĩ

Dù xa nhau em vẫn mãi tin rằng một mai đây anh quay lại.

Vì em tin sâu thẳm trái tim anh còn yêu em.

Lời chia tay ngày xưa cũng không thể làm em quên được anh.

Rồi em đau, em đau gấp trăm lần ...

Nhưng lời bài hát nhanh chóng đưa cô vào giấc ngủ!!!

Không hiểu sao bài hát này làm cho lòng Nhật Hạ vang dội lên một cảm xúc cực kì khó tả.

Cô nàng vừa cảm thấy buồn, thấy lo sợ, thấy tủi thân .... Y_____Y

.....

“Kít”

“Rầm”

_Ui ya! -Nhật hạ lấy tay xoa đầu, rên rên

Hìhì! Thì ra xe thắng gấp làm cô nàng chúi đầu về trước.

_Dậy rồi sao???

_Hửh? -Nhật Hạ ngược đầu lên nhìn Gia Bảo

Nhìn thấy khuôn mặt mơ ngủ của cô nàng khiến Gia Bảo bật cười

_Oạch! Bây giờ tôi ngủ quên àh???

_Uh!

_Hớ ... Ui ... -Nhật Hạ cúi gầm mặt xuống. Cô cảm thấy vô cùng xấu hổ vì cái thói ngủ của mình rất xấu. Híc! Bây giờ thì ...

Nhìn Nhật Hạ vò tai bứt đầu. Gia Bảo chẳng thể nhịn được cười thêm

_Hahahahahahaha. -Gia Bảo cười phá lên làm Nhật Hạ tỉnh ngủ luôn

_Cười gì thế? -Nhật Hạ nhăn mặt

_Không, không! -Nói rồi Gia Bảo đứng lên cầm cái ba lô vác sau vai và cúi xuống gần Nhật Hạ

Cậu dễ thương thật. \$_\$ -Nói xong cậu ta bước xuống xe

Nhật Hạ ngậy người, mặt đỏ bừng. Hồi giờ ngoài Rey và chị hai ra chưa có ai khen cô như thế cả. :”>

Xem ra anh chàng Gia bảo này bạo dạn quá đi

_Hạnh phúc quá nhỉ??? -Hoàng Phi ở phía sau lên tiếng làm Nhật Hạ giật bắn mình

_Cậu ... Cậu ... Ở đây này giờ hả? -Nhật Hạ tỏ ý nghi ngờ

_Thì sao? -Hoàng Phi

_Àh! Không có gì -Nhật Hạ

_Cậu cũng vô tư thật nhỉ? Ngủ trên vai cả người lạ. -Hoàng Phi chau mày

_Gì chứ? Tôi ngủ trên vai ai hồi nào? -Nhật Hạ

_Chứ không phải dựa trên vai thằng ngồi sát bên chẳng lẽ muốn nằm luôn àh? -Hoàng Phi

Thấy bị xúc phạm. Nhật Hạ quát

_Nèh! Đồ sao chối đáng ghét nói cái gì đó hả???

_Nói gì là nói gì? Sự thật rõ ràng là thế mà -Hoàng Phi cũng giận dữ không kém

_Híc ... Tôi ... có ... hả? -Đang hùng hồn bỗng Nhật Hạ chìm hẳn

_HỦ!!! Nghe rõ đây ... Từ giờ khi đi đâu cậu cũng phải ngồi sát tôi nghe chưa??? -Hoàng Phi

_Gì chứ? -Nhật Hạ ngạc nhiên

_Nói một lần thôi. Nghe cho rõ đi 0 _ _ _ o

Hoàng Phi bước xuống xe

_Còn không đi định ở luôn trên xe àh???

Nhật Hạ lon ton chạy xuống

_Không! Ở trên xe nóng lắm ... Sao mà ở luôn được chứ S _ _ S

36. Chương 36

Thế là mọi người cùng vào nhà của Hải Yến.

“ Cây nhà lá vườn ”

.....

_Èo! Có đủ chỗ cho tụi này ở không vậy Yến? -Hải Đăng

_Uh ... Để coi ... Hey chắc không đủ đâu! -Hải Yến nhìn sơ qua rồi phán một câu làm cả bọn muốn té ngựa

_Ặc, ặc! Giỡn hay thật dzậy??? -Trà My

_Ah! Nhà Yến có vườn rộng thế này sao không dựng lều ở đi. -Bảo Nam

_Yes! Good ... -Rey

_Hahaha! Công nhận dạo này Nam thông minh dễ sợ. Ý kiến lúc nào cũng sáng suốt nhất cả.-Hoài Phương

_Nó thuộc dạng “ ngu thường xuyên mà thông minh đột xuất ” đó. - Hải Đăng

O _ _ _ o

Nghe Hải Đăng nói xong mặt Bảo Nam sầm lại

_Nói gì thế? Muốn ăn đấm àh??? :-|

_Hahaha!!! Đừng đừng ... Đang ở nơi công cộng nghen. -Hải Đăng nhảy tưng tưng làm ai cũng bật cười

_Thôi,thôi! Cho tôi xin, ĐI cả ngày trời không mệt àh? Giờ mọi người vào nhà rửa mặt mũi rồi chúng ta cùng dựng lều chứ. -Hải Yến

_OK - Cả bọn đồng thanh

.....

\$ _ _ _ \$

_Giờ phân công nghen! Ai làm việc nào ... -Hoài Phương

_Hửh? Phân bằng cách nào đây? -Rey

_Giờ thế này đi! Cứ bốc thăm, xem ai với ai một đội nhé ... Đông người làm nhanh hơn mà.-Trà My

_Uh ... Quyết định vậy đi -Hải Đăng

_Cứ thế mà làm. -Bảo Nam

1..2..3...4...1...2...3..4...1...2..3..4

_Oh year! Tổ với Vũ một đội -Mỹ Tuyết

_Trời! Hai người này ... ĐÚNG là ^ ^ Còn tổ với Thy Thy một đội -Bảo Nam

_Rey với hải Yến àh? - Trà My

_Uh ...- Rey trả lời một cách ngán ngẩm! Trong khi đó Hải Yến lại vui như Tết

_Thế là Trà My với Hải đăng một đội rồi. Còn Hoàng Phi, Thiên Ý, Nhật Hạ, Gia Bảo? -Hoài Phương

Hừm!!! Trùng hợp thật ... T _____ T

Rốt cuộc là ...

Nhật Hạ với ... Gia Bảo

Còn Hoàng Phi với Thiên Ý

_Híhí, hai chúng ta đúng là có duyên. -Thiên Ý hí hửng

_Không! Đổi đi -Hoàng Phi bất chợt lên tiếng

_Gì? Đổi gì? -Hoài Phương ngạc nhiên

_Thì đổi lại! Tổ với Nhật Hạ một đội -Hoàng Phi

_Gì chứ??? -Thiên Ý quát lớn làm rung luôn cả mặt đất

_Àh ... áh .. Bình tĩnh Ý ơi. -Bảo Nam vừa bịt tai vừa “ an ủi ” Thiên Ý

_Không đời nào ... Tớ không chịu đổi đâu. -Thiên Ý la oai oái

Ai không nhìn thì sẽ không thấy sắc mặt của Gia Bảo lúc này. Cậu ta có vẻ suy tư trầm ngâm. Chốc chốc lại ánh lên nụ cười nhẹ mà “ hiểm ”. Rồi cậu ta cũng chịu lên tiếng

_Để tớ với Thiên Ý một đội cũng được.

_Hả??? -Thiên Ý trở mắt nhìn Gia Bảo. Cứ tưởng cậu ta phản đối ai dè ... :-(

_Quyết định thế hén? -Hoài Phương

Nhận thấy bất thường Hoàng Phi liền đổi ý

_Thôi!!!

_Gì vậy? Cậu cứ lúc nắng lúc mưa ... Thế thì ai biết đâu mà lần. -Mỹ Tuyết

_Để Hạ đi với Phi tớ sẽ yên tâm hơn. -Nhật Vũ

Y _ _ _ Y

_Trời ơi là trời! Thế rốt cuộc ai với ai ... Nhanh dùm cái trời sắp tối rồi ... -Trà My

_Vậy bốn người đi chung luôn đi. -Nhật Vũ

_Hả??? -Bây giờ Nhật Hạ mới chịu lên tiếng

_Lại “ hả ” gì nữa mama. -Hoài Phương

_Thôi thôi! Cứ làm thế đi cho nhanh. Nhỏ Phương ở nhà lo cơm nước, rồi mỗi đội kia cứ theo trong phân công mà làm. :->

Thế rồi bọn họ tản ra. Ai làm việc nấy

_Kiếm củi ở đâu? -Thiên Ý

_Trên rừng chứ đâu. -Gia Bảo

_Tuốt ở trên cơ áh? -Thiên Ý

_Chứ không trên rừng thì cậu đi xuống sông xuống biển để tìm củi àh? -Gia Bảo

_Hơu ... Mỗi chân lắm -Thiên Ý rên rỉ :-[

Anh chàng Hoàng Phi vẫn khó chịu khi có “ đối thủ ” đi kèm.

_Cậu đừng nói nữa ... Im lặng mà đi đi

^o^

_Biết rồi!!! -Thiên Ý xụ mặt

_Nhưng tìm củi ở đâu đây? -Nhật Hạ

_Uh ... Đi lên xứ nữa là có đấy! Ở trên đó có nhiều loại củi dễ cháy lắm. -Gia Bảo

_Cậu lên đó rồi hay sao mà biết rõ thế??? -Nhật Hạ

_Ừh .... Sao lại không biết rõ được ... gắng bó ... nhiều ... -Gia Bảo nói ngập ngừng làm cho Nhật Hạ chẳng hiểu cái mô tê gì cả :-[

Trong khi hai người ấy đang trò chuyện vui vẻ thì có một người vô cùng khó chịu ^ ^

Hoàng Phi bỏ tay vào túi quần ... Đi nhanh hơn về phía trước

_Ếh ... ếh ... Đợi tớ với Phi ... -Thiên Ý

“ Hừ ... Ở nơi công cộng mà cứ làm ra vẻ thân thiết ” - Oh! Trong đầu Nhật Hạ bỗng vụt qua một câu nói mà chính cô cũng không nghĩ là mình đang nghĩ

\$ _ _ _ \$

Thật là từ khi ở trên xe đến giờ. Nhật Hạ rất không thoải mái khi nhìn những hành động của Thiên Ý. Và ... cô nàng cũng không hiểu tại sao mình lại như thế.

_Làm gì mà thần thờ thế? -Gia Bảo

_Hớ... Không có gì. -Nhật Hạ thoáng giật mình

_Tôi hỏi cái này ... đừng trách tôi xen quá vào đời tư của cậu nhé - Gia Bảo

Nhật Hạ thấy hơi khó chịu khi Gia Bảo nhỏ hơn một tuổi mà cứ xưng hô như thế! Nhưng rồi cô cũng đành chấp nhận

_Ôm! Nói đi ...

_Có phải ... cậu ..... thích Hoàng Phi không? -Gia Bảo

37. Chương 37

“ Gì chứ ”

O ____ o

Nhật Hạ sững người trước câu hỏi “bất ngờ” của Gia Bảo

Cô ... Không thể nói nên lời. Tại sao khi nghe Gia Bảo hỏi thì cổ họng cô lại cứng đơ.

Vài giây sau. Hai người vẫn im lặng như tờ!

Gia Bảo vui vẻ lên tiếng ... Nhưng đằng sau hàng mi rậm cong vút ấy lại hắt chứa một nỗi buồn sâu thẳm

_Hìhì ... Xem như tôi chưa nói gì nhé! Đi thôi

Thấy Nhật Hạ vẫn đứng như tượng +_+

Gia Bảo đành phải chạy đến “nắm tay” lôi đi

_Nèh ... nèh ... Làm gì thế ? -Nhật Hạ

_Lôi cậu đi chứ làm gì! -Gia Bảo

_Ôi thôi, bỏ tay ra đi. Tôi tự đi được mà. -Khuôn mặt Nhật Hạ đỏ bừng

_Cậu chậm như sên. Tự đi thì năm sau mới tới. -Gia Bảo

Hey ... Nhật Hạ cũng không biết làm thế nào. Cậu ta nắm chặt quá nên có muốn rút ra cũng không được

Đang “vật lộn” với đồng suy nghĩ thì Nhật Hạ không thể ngờ tới sự xuất hiện của Hoàng Phi và càng không ngờ tới hành động của cậu ta

“ Bốp ... Bốp ”

Hai tiếng nghe rõ đau ..

Và “chủ nhân” của tiếng “bốp” đó không ai khác là Hoàng Phi ...

Còn “nạn nhân” đáng thương đó là Gia Bảo ...

>.

Nhật Hạ cùng Thiên Ý vừa chạy đến đứng ngây đơ. Tay bịt miệng lại =.=!

_Làm trò quái gì thế? Sao lại nắm tay nắm chân giữa đường giữa xá ??? -Hoàng Phi giận dữ

_Hừ! Thì ra là chuyện này ... Bạn bè thì không có quyền sao ??? -Gia Bảo nhẹ nhàng nói

_Muốn ăn đấm nữa àh? -Hoàng Phi vừa nói vừa giơ tay nắm thành đấm

_Ấy ... Ấy ... Làm gì phải vội ??? Chỉ là ... - Gia Bảo nói dở, những cái câu dở ấy lại được nói bằng ánh mắt của cậu ta rằng “.....” ^ ^ Chỉ có Hoàng Phi mới hiểu

Không đợi thêm “một phút ... một giây” nào nữa -,-^

Như phi tiêu, Hoàng Phi lao vào đánh Gia Bảo túi bụi.

“Rầm” ... “Bốp” ... “Bốp” ... “Bụp” ...

Không thể nào tưởng được. Hoàng Phi ... Nhật Hạ, Thiên Ý chưa bao giờ thấy cậu ta “đáng sợ” như thế này

Y ____ Y

Có thể ví cậu ta lúc này như một “con quỷ” đội lớp người.

Làm sao ... có thể can đây???

Nhật Hạ như chết lặng ... Cô không thể tưởng tượng Hoàng Phi lại đáng sợ như thế này.

Lòng cô đau ghê gớm ... Cô thấy thất vọng vô cùng ...

Và có ai hiểu cho cảm giác của cô lúc này không :-?

_ DỪNG LẠI ..... !!!!!!!!! - Nhật Hạ hét toáng lên

Và “cuộc chiến” cũng “tạm ngưng”

Hoàng Phi đứng dậy, ánh mắt lạnh băng nhìn Gia Bảo

Gia Bảo lúc này ... không đến nỗi tệ lắm nhưng cũng “sút mẻ” về “baby” chút ít. ^ ^

Bốn người ... trong không khí này! Chẳng ai có thể nói lời nào

\$ _ _ _ \$

Người dừng cảm nhất ... Nhật Hạ ... Cô lê từng bước đến chỗ Hoàng Phi và ...

“Chát”

Cái tát của Nhật Hạ làm ai cũng sững người

_Thật ghê sợ !!!!!!! - Nhật Hạ nói một cách đau khổ

_Cậu nói gì ??? - Hoàng Phi

_ “.....” - Nhật Hạ im lặng

_Cậu nói gì ??? -Hoàng Phi hỏi lại nhưng đầy vẻ đau buồn

_Tôi nói cậu thật “ghê tởm” đó. Cậu không nghe à ??? Có cần tôi nói lại một trăm một nghìn lần nữa không ??? Cậu như một con “quỷ dữ” đang “khát máu” vậy ... Điều đó làm cho tôi thật ... “tởm” cậu ... Và muốn tránh xa cậu ... Càng xa càng tốt!!!!!! -Nhật Hạ tuôn một tràn

1 giây ... 2giây ... 3 giây

Hoàng Phi đứng chết chân

Những lời Nhật Hạ nói vừa rồi! Như có hàng ngàn mũi kim đâm vào tim cậu

O _ _ _ o

Đau ... thật sự rất đau ...

Đau đến mức ... muốn chết ... tim muốn nghẹt thở!!!

Hoàng Phi nhếch lên một nụ cười “đau đớn”
Ánh mắt buồn rười rượi! Lạnh lùng ... hướng về một nơi xa xăm nào đó ... vô bờ
Cậu nhìn Nhật Hạ
Bỏ tay vào túi quần
Bước đi một cách nặng nề ... đau xót ...
“ Chỉ với một lời em nói
Mà trái tim anh đã không thở được
Lời nói của em
Như một nhát dao đâm vào anh
Tim anh rỉ máu
Máu đã chảy thành dòng
Như những giọt lệ
Đang rơi trong lòng anh ”

38. Chương 38

__Cậu làm cái gì thế hả? Cậu thì có tư cách gì mà nói Phi của tôi??? - Thiên Ý tức giận quát vào mặt Nhật Hạ và quay lưng chạy theo Hoàng Phi — Phi ... Phi ... đợi tớ với

“ Tình gian dối
Lòng tan vỡ
Để lại bao vết thương chưa lành
Còn đâu nữa
Một lời hứa
Ngày xưa anh nói iu em ”
Nhật Hạ đứng chôn chân tại chỗ ... Cô không nhớ mình đã nói những gì ... và cũng không muốn nhớ !!!!!!!
O ____ o
Lòng cô đột nhiên thất lại ... đau một cách không thể tưởng nổi!!!
Và ... những giọt lệ nóng hổi đã lăn dài trên gò má ửng hồng của cô nàng
:: ^ ^ ::
Tại sao lại khóc chứ ??? Tại sao nước mắt lại chọt trào ra ??? Tại sao cô lại đau ... Đau đến mức con tim muốn vỡ ra ???
Một điều đơn giản nhất ... Mà ai cũng có thể hiểu!!!! Nhưng ... liệu Nhật Hạ có nhận ra tình cảm của mình không :-?
__ Cậu ... có sao không ? -Gia Bảo ái ngại hỏi
Nhật Hạ nhanh chóng lấy tay lau nước mắt
__Àh! Không có gì ... Tôi mới là người phải hỏi cậu có sao không đấy!

_Hìhì ... Bây nhiêu đây thì ăn nhằm gì đâu! Tôi không sao cả - Gia Bảo cười khì khì, dù miệng nói không sao ... nhưng cậu đang bị thương ... một vết thương rất sâu ... có thể sẽ không bao giờ chữa lành được!!!

_Thôi, đi về đi - Nhật Hạ

_Oh! Chưa kiếm được củi mà về sao được? - Gia Bảo

_Trời! Người cậu như thế này còn muốn đi đâu nữa. - Nhật Hạ

_Nhưng ...

Không để Gia Bảo nói hết câu ... Nhật Hạ chạy đến dìu cậu ta về ^ ^

.....

_Hai người kiaaaaaaaaaaaaaa! -Giọng Hoài Phương kéo dài nghe rất ư là “êm tai”

Nhật Hạ lấy hai tay bịt tai lại

_Oh ... Oh ... Tớ biết, tớ biết!!! Đừng hét nữa

_Hừ! Biết ghê nhỉ??? ĐI cả ngày trời rồi củi đâu ????? -Hoài Phương

_Àh ... Đi nửa đường bị rớt xuống vực rồi. -Gia Bảo

_Hửm??? - Rey nhìn Gia Bảo với ánh mắt dò xét

_Sao người cậu bị thế này? -Trà My hỏi khi thấy những vết thương trên mặt Gia Bảo

_Tớ ... tớ bị té - Gia Bảo

_Hả??? - Ai cũng tròn mắt nhìn Gia Bảo

_Hìhì ... Không có gì ... Tớ đi tắm trước! -Gia Bảo liền viện cớ để tránh những câu hỏi “ác nghiệt”

Trong lúc mọi người đang “xử án” thì Nhật Hạ đã bỏ ra ngoài lúc nào cũng chẳng hay!

Y ____ Y

Trên thảm cỏ xanh mướt. Dưới ánh trăng sáng vàng vạc.Hàng ngàn vì sao lấp lánh trên bầu trời tối đen.Gió thổi lướt từng cơn .... Làm lạnh lòng hơn ... Cô đơn hơn ... Đau xót hơn ...

Nhật Hạ ngồi thẩn thờ! Ánh mắt như vô hồn ... ngược nhìn lên bầu trời.

Thật sự là cô đang nghĩ gì thì chính cô cũng không biết.

Một mỗi .....

“Lắc ... rắc ... lắc ... rắc”

Mưa đã rơi

Làm ướt lòng

Nhật nhòa

Lạnh

Đau

Vẫn dáng người ấy ... vẫn hình bóng ấy ...

Hoàng Phi lê bước trên con đường.

Mưa càng lúc càng nặng hạt

Nhưng cậu ta vẫn chẳng để tâm

Chắc rằng những giọt mưa này

Sẽ rửa sạch những nỗi đau ... những phân vân ... và sự tức giận trên người cậu!!!!

_Hey! Có ai thấy Hoàng Phi với Nhật Hạ đâu không ? -Hoài Phương

_Hả? Ủh đúng ha, chiều giờ không thấy nè. - Hải Yến

_Trời đang mưa đó ... Hai người đó đi đâu dzậy ta??? -Bảo Nam

_Gia Bảo!!!! -Rey

_Sao? -Gia Bảo

_Bốn người một đội mà! Lúc chiều về sao chỉ mỗi cậu và Hạ thế? -Rey

_Uh ... Tôi cũng không biết nữa. -Gia Bảo

Câu trả lười của Gia Bảo rất ư là “đỉnh” khiến ai cũng muốn “chống gọng”

_Thế là sao? -Hoài Phương

_Àh ... Mọi người đừng lo chắc chỉ đi dạo đâu đó thôi -Hải Đăng

Nghe cũng có lí nên ai cũng gật đầu vài cái rồi đi làm việc của mình ^ ^

Sau khi mọi người giải tán

_Nhật Hạ đâu? -Thiên Ý lù lù từ sau tấm rèm cửa đi ra

_Ồ trời ... -Gia Bảo giật bản mình

Cậu ấy đi đâu sao hỏi tôi! Không biết ++

_Đừng giả nai nữa! Cậu có nói cho tôi biết không? -Thiên Ý

_Cậu rắc rối quá, không biết thì đi nói thành biết àh??? -Gia Bảo bực mình, cậu ta đi thẳng vào trong

Vừa lúc thì Nhật Hạ cũng về!

“Chát”

Không ngăn ngại ... Thiên Ý chạy ngay đến và “tặng” cho Nhật Hạ một cái tát “dễ thương”

_Cậu là đồ “bỉ ối”, cậu giám cướp Phi của tôi saoooooooo??? Đồ “hồ ly tinh” đồ “cáo chín đuôi”. Cậu đừng tưởng bỏ là sẽ đạt được mục đích nhéh!!!! Tôi sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra. Trừ phi ... tôi chết :-(

~ Tốt nhất là hãy tránh xa Hoàng Phi ra đi ... Nếu cậu cần tiền tôi sẽ “bố thí” cho ... Đừng thấy Hoàng Phi giàu mà “ăn bám”. Dù dùng bất cứ thủ đoạn nào ... Tôi nhất định phải là cậu không bao giờ được gặp Hoàng Phi ... phải làm cho Phi ghét cậu ... căm thù cậu ... và thậm chí có thể “giết” cậu!!!! -Thiên Ý nói không ngớt. Nhìn cô ta lúc này trông thật đáng sợ ... Còn hơn cả con “hổ đói” thấy “mồi ngon”

39. Chương 39

Thiên Ý mãi trút giận mà không để ý đến sắc mặt của Nhật Hạ thay đổi như “kì không”

Thật là ... Thiên Ý nói rất quá đáng!

Những lời nói đó ... không phải là một nhát dao đâm vào tim Nhật Hạ nhưng nó còn đau hơn dao đâm nữa!!!

“Chát”

Một cái tát thứ hai trong cuộc nói chuyện này.

Nhưng người phải lãnh lại là ... Thiên Ý

_Cậu nói đủ chưa??? - Nhật Hạ giận dữ

Thiên Ý bất ngờ khi bị đánh, vừa đau vừa hơi mất bình tĩnh. Nhưng cô ta vẫn lên tiếng

_Chư...a

A ____ A

_Hừ! Chưa đủ sao ??? Nhưng tôi nghe đủ rồi đấy. -Nhật Hạ hét lớn làm Thiên Ý giật phần mình

_Cậu ... đang ... đang hét với ai vậy hả??? -Thiên Ý

_Ở đây có tôi và cậu ... Hừ cậu nghĩ tôi nói với ai ? -Nhật Hạ

Bỗng nhiên nước mắt Thiên Ý chảy dài, cô ta khóc bù lu bù loa lên

O _ _ _ o

Tay cô ta ôm lấy mặt, giọng run run ... toát lên vẻ tội nghiệp

_Hức ... Nhật Hạ àh, tớ có làm gì đâu! Chỉ là tớ không muốn cậu và Phi gây xích mích thôi mà!!! Sao lại đánh tớ chứ, nếu tớ nói có gì lỗi thì cậu bỏ qua cho.

_Hả ??? - Nhật Hạ từ tức giận chuyển sang ngạc nhiên

Hey! Cái này gọi là “ông nói gà bà nói vịt” đây mà

Mặt Nhật Hạ cứ đơ đơ như cây cơ ^ ^

Cô nàng chẳng hiểu mô tê chi cả!

Cứ tưởng Thiên Ý “uống lộn thuốc”

Nhưng ngờ đâu chỉ là một “phần kịch”

Y ____ Y

_Áh! - Nhật Hạ “rí” lên (la nhỏ thôi!)

_Làm cái quái gì thế hả? Cậu giám động tay động chân với Ý nhi của tôi sao???

Người này là ... - Đúng không ai khác đó là Hoàng Phi

Mặt Hoàng Phi “hầm hầm như thịt bằm nấu cháo”

Người cậu ta ướt sũng như “chuột lột”

Nhật Hạ cũng hơi bất ngờ trước sự xuất hiện của Hoàng Phi

Cũng là người “kha khá” thông minh nên Nhật Hạ nhanh chóng hiểu ra ý đồ của Thiên Ý, hiểu ra cái trò kịch “bỉ ối” của cô ta

Nhưng biết làm gì đây? Cô và Hoàng Phi đang giằng mặt nhau ... mà Thiên Ý lại “diễn xuất” rất ư là “xuất sắc”! Haizz ... đành cắn răng cho qua thôi!!!

Nhưng dù cô “bấm bụng” cho qua thì ai đó cũng có cho qua đâu ???

_Hức ... hức! Cậu về rồi sao Phi ? hức, tớ lo lắm -Thiên Ý

_Cậu ta đánh cậu àh ? -Bỏ ngoài câu hỏi của Thiên Ý, Hoàng Phi nhìn chăm chăm vào Nhật Hạ nhưng ý vẫn hỏi về người kia

_Hức! Không có ... chỉ tại tớ nói quá lời nên Nhật Hạ ... cô ấy ... - Thiên Ý nói kiểu “vừa đấm vừa xoa”

_Có sao không ? -Hoàng Phi

_Uh ... hức không sao đâu -Thiên Ý

_Đi theo tôi ...

Hoàng Phi đi ra ngoài!!!

Và người được Hoàng Phi lôi ra ngoài đương nhiên là ... Nhật Hạ

40. Chương 40

Dù không muốn đi nhưng chẳng hiểu tại sao đôi chân của Nhật Hạ lại không nghe lời chủ, vẫn vô thức bước theo

Y ____ Y

Biết là có thể giải oan, nhưng Nhật Hạ vẫn thất lòng, cô nàng bèn lên tiếng

_CÓ chuyện gì ? Nếu muốn lấy lại công bằng cho ‘wife’ của cậu thì ở trong đó cũng được rồi. Cần gì phải ra ngoài này!

Không hiểu sao, từ miệng Nhật Hạ lại phát ra từ ‘wife’ một cách khó chịu!!!

Nhật Hạ cứ nói, nói một cách ‘vô tư’ mà không để ý đến sắc mặt của Hoàng Phi đang dần sẫm lại.

_A..hh=((

Hoàng Phi phóng như lao về phía Nhật Hạ, túm lấy cổ áo của cô, khiến cô phải rít lên một tiếng!!!

Đây - Thực chất bộ mặt của Eagle đây!!!

Lạnh lùng ... Đáng sợ đến mức không từ nào diễn tả nổi ....

Nhật Hạ đâu phải thần, cô cũng như bao người khác cơ mà. Nên khi thấy Hoàng Phi như thế, cô sợ ... rất sợ! Toàn thân như nhũn ra, nhưng cũng phải cố gượng để còn đứng trên mặt đất (*_*)/

Mặt Nhật Hạ trắng bệch ra, bờ môi run run! Mắt cô trân trân nhìn vào Hoàng Phi (Hey, đừng tưởng là cô nàng không sợ ghen! Thiệt ra là sợ quá đến mắt cũng mờ ra)

Nhìn Hoàng Phi lúc này như một con quỷ đội lớp người!!!

Nói sao nhỉ? Cái không khí u ám ở đây ... Chậc! Có thể làm chết người đấy chứ.

Hoàng Phi cứ như thế đến ba bốn phút.

Trời ah! Khoảng thời gian có ba bốn phút thôi, đối với người bình thường thì nó rất ngắn ngủi ... không đủ để uống hết một li nước. Nhưng đối với Nhật Hạ bây giờ, từng phút từng giây trôi qua dài như ‘một thiên niên kỷ’

Chật quá ... Hoàng Phi nắm cổ áo chặt quá ...

Khụ..khụ..khụ

>:-(

Nhật Hạ ho khụ khụ ... giọng rên rên

_Bỏ...tôi...ra...đi

Nhưng có tác dụng gì đâu! Càng nói Hoàng Phi càng siết chặt cổ áo, tay cậu ta ấn vào cổ Nhật Hạ!

Cô...nghe thở đến chết mất!

_Tôi sẽ giết cậu!

Không thể nào!!! Những lời vừa rồi ... là chính miệng Hoàng Phi nói ra!

Cậu ta điên mất rồi ... điên mất rồi

~ O ____ o

Từng lời ... từng lời từ miệng Hoàng Phi như bóp nát trái tim Nhật Hạ!

Không hiểu sao, cô lại đau đến thế!

Đau đến chết mất thôi ...

Người cô từ từ trùng xuống ... Không còn có cảm giác gì nữa. Một mõi tột độ, trước mắt cô bây giờ cứ lơ mơ làng màng, chỉ toàn một màu đen ... và rồi, mắt cô từ từ khép lại!!!

LÒNG cô lạnh buốt, nhưng bàn tay Hoàng Phi càng lạnh hơn! Nó khiến cho Nhật Hạ muốn đóng băng ....

“Thật sao???”

Anh muốn giết em?

Giết đi thứ quan trọng nhất?

Có thật không?

Nếu mất em rồi

Anh có hối tiếc

Anh ... nói ra câu đó

Thật phũ phàng

Lòng em đau

Muốn vỡ tung ra mắt

Được rồi!

Nếu anh muốn

Em nguyện chết trong tay anh

Nhưng ... em sẽ hận anh

Mãi mãi!!!”

41. Chương 41

“Tôi sẽ giết cậu” ... “Tôi sẽ giết cậu” ... “Tôi sẽ giết cậu”

Dòng nước mắt nóng hổi, lăn dài trên gò má của Nhật Hạ!

_Ah! Tỉnh rồi, tỉnh rồi. -Hoài Phương hét toát lên

Mọi người ai cũng bật dậy

_Mừng quá! Cuối cùng cũng tỉnh - Bảo Nam thở phò

_Ui chu!!! Híhí, tỉnh rồi. -Trà My hí hửng

Bo la bo li bo la

Ai nấy đều mừng rỡ ríu rít

Riêng Nhật Hạ thì còn lơ mơ! Đầu cô đau nhức! Minh mẫy muốn rũ rồi!

Cựa quậy cũng không nổi

_CON NHÓC NÀY! EM LÀM GÌ MÀ BỊ CẢM ĐẾN NGẮT THẾ HẢ - Rey

__Thôi thôi! Anh iu ơi, Hạ nó mới tỉnh đừng làm nó sợ mà ngắt lại chứ. -Hoài Phương

__Ồ há! Quên ... Am sorry nhé Jaly, đừng ngắt lại nhé!!! -Rey hổ hàng, khuôn mặt ngộ nghĩnh, đáng iu vô cùng

T ____ A

__Ừm ... Ồm ...

Nhật Hạ cô gương mình ngồi dậy

__NÀM XUỐNG. -Rey ra lệnh

Khiến ai chả giết mình, Nhật Hạ hết hồn ... nhanh như một cỗ máy, cô nằm xuống ngay tức khắc

h _ _ _ h

__Mới tỉnh thì nằm nghỉ ngơi cho khỏe đi, ngồi dậy làm chi? Em nằm yên đó cho anh - Rey vẫn giọng điệu đó _ Mọi người ra ngoài hết, cho con nhóc này ngủ, chứ bu cả đóng như “kiến bu kẹo” thế này thì ai mà ngủ cho được. - Rồi Rey chỉ tay ra cửa.

Khì khì! Đâu phải chỉ mình Nhật Hạ tá hỏa làm theo! Mà cả nui luôn đấy chứ. Sau khi Rey nói xong, ai ai cũng như một chú “rôbốt”, rời gót “kim cương” ra khỏi phòng.

Từ khi nào vậy nhỉ? Từ khi nào mà lời nói của Rey lại có “trọng lượng” đến thế nhỉ?

Mà Nhật Hạ đã tỉnh, chỉ là cảm nhẹ chút xíu, cô có thể ngồi dậy nói chuyện với mọi người một cách dễ dàng! Nhưng sao Rey lại phản ứng “dữ dội” với hành động của cô nàng đến thế chứ?

Chắc chắn phải có lí do ... Một lí do mà chỉ Rey hiểu!!!

U ____ U

__Trời cũng tối rồi! Em ngủ đi cho khỏe, để mai còn có sức “dầm mưa” tiếp chứ! -Rey nói, nhưng trong lời nói vẫn có ý trách móc

Nhật Hạ thấy có lỗi, nên chỉ cười nhẹ, gật đầu!

__g9 nhé, anh cũng đi ngủ đây! Cả ngày trông em như “trông trẻ” mệt chết đi được.

“trông trẻ”??? Chậc! Rey so sánh hơi quá thì phải? Dù gì thì Nhật Hạ cũng 17,18 tuổi rồi mà. Đâu phải chăm sóc như một cô bé lên ba đâu? ...

Nghĩ thì nghĩ nhưng Nhật Hạ đã dần thiếp đi.

Ngủ nhanh nhỉ? Chắc mệt lắm đây mà!

_____

Thức giấc ...

Đang chìm trong giấc ngủ, bỗng Nhật Hạ giật mình, tỉnh dậy!

Nhìn qua đồng hồ thì thấy 1h 30 sáng rồi!

Cô cố tự an ủi, làm mọi cách để ngủ tiếp nhưng vô dụng

C ____ C

Có nằm thì ngủ cũng chẳng được! Cô nàng bèn ngồi dậy lấy áo khoác và đi ra vườn!

:^)

Sao số phận lại đưa đẩy thế nhỉ?

Vào lúc này lại để hai người gặp nhau.

Hoàng Phi .... Nhật Hạ

Nhật Hạ đứng người, đôi chân cô bất động! Chợt câu nói của Hoàng Phi lại vang vọng trong tim ... khiến cô nhói đau!

Đôi mắt Nhật Hạ cứ thế mà hướng về phía Hoàng Phi, cậu ta đang ngồi xoay lưng về phía Nhật Hạ, dáng người vẫn rất ư là “kiêu ngạo” ... Mái tóc ngắn bồng bênh, bay bay trong gió. Nhưng nhìn kĩ, thì có vẻ người cậu ta toát lên một nỗi buồn vô tận!!!

Đứng đây để làm gì? Để đau thêm sao?

Nhật Hạ quay gót một cách nặng nề, cô bước từng bước nhỏ đi vào nhà!

“ Tàn đêm vẫn nghe lạnh giá

Tuyết phủ trắng lòng ta

Câu nói của anh vang xa

Nó làm lòng em tan rã ”

_Đứng lại đó! - Hoàng Phi chợt lên tiếng xua tan cái bóng đêm dày đặc, đồng thời làm Nhật Hạ giật mình

J ____ J

Dường như không muốn nghe nữa! Mặc cho Hoàng Phi nói gì, cô vẫn tiếp tục bước đi.

_Cậu thử bước một bước nữa xem ... Tôi giết cậu đấy!!!

“Giết” lại là “giết”, anh chàng này không còn từ nào khác sao?

Lúc nào cũng một giọng điệu “khó ưa”, không nghĩ đến cảm nghĩ cả ai đó sao?

Thấy Nhật Hạ phớt lờ lời nói của mình! Hoàng Phi nổi cơn “thịnh nộ”. Cậu ta bước nhanh đến chỗ cô, nắm lấy tay giật ngược cô lại!

Và điều gì đó, khiến Hoàng Phi sững người ... hai mắt căng ra hết mức!

_Cậu ...

42. Chương 42

Phải! Hoàng Phi sững người ... vì, nhìn thấy những giọt nước mắt lăn dài trên gò má Nhật Hạ

O ____ o

Nước mắt cứ tự do tuông trào thoải mái, mặt dù chủ nhân của chúng đang cố nén lại!

Từng giọt ... từng giọt cứ rơi xuống!

Và một giọt đã vô tình len lỏi vào bàn tay Hoàng Phi ... Khiến cậu thoáng rùn mình!

Đây là mệnh lệnh của trái tim? Hay chỉ là một phản xạ tự nhiên của một Boy mới lớn khi thấy một cô bạn rơi lệ!

Và thế ... Hoàng Phi đã ôm chầm lấy Nhật Hạ!

_Cậu khóc ... làm tôi đau đấy!- Hoàng Phi nói nhẹ nhàng, giọng run run có vẻ như thấy có lỗi lắm! Cậu ta đang “xám hối” sao???

Trong vòng tay ấm áp của Hoàng Phi, nước mắt Nhật Hạ càng không “nghe lời” hơn, nó trào ra một cách “mãnh liệt” làm ướt hết cả một vùng áo Hoàng Phi.

Một phút ... hai phút ... ba phút

Nhật Hạ đã dần dần nín, nhưng vẫn còn nắc nắc.

Hoàng Phi cũng dần buông tay, cậu ta bỏ tay vào túi quần tiến lại chỗ bậc thang và ngồi xuống! Và không quên ra lệnh

_Lại đây ngồi xuống đi.

Nhật Hạ này giờ vẫn giương đôi mắt ngây thơ dõi theo từng hành động của Hoàng Phi.

Cô cũng “ngoan ngoãn” làm theo lời Hoàng Phi, bước đến và ngồi bên cạnh cậu.

Đêm xuống, càng lúc càng lạnh!

Hoàng Phi cởi chiếc áo khoác bên ngoài và khoác lên người Nhật Hạ

_Trời thế này, lại đang bị cảm mà ăn mặc mỏng manh thế! Chắc cậu muốn vào viện nằm luôn thế àh?

Vụn về vẫn hoàn là vụn về! Rõ ràng là đang quan tâm mà lại còn làm màu làm mè! Khiến Nhật Hạ phải bật cười

o|O-T/

_Cậu và Gia Bảo ... -Hoàng Phi hỏi ngập ngừng

_Không phải như cậu nghĩ! Tôi và cậu ta chỉ đơn thuần là bạn mới quen. -Nhật Hạ nhanh chóng thanh minh

Hoàng Phi nghiêng đầu tỏ vẻ nghi ngờ

_Thật mà! -Nhật Hạ

_Tạm tin -Hoàng Phi

Ồ mà này giờ “bận khóc” nên Nhật Hạ cũng không để ý. Bây giờ tỉnh táo rồi cô mới thấy mặt Hoàng Phi bị thương ngay môi và trán!

_Cậu đánh nhau sao? -Nhật Hạ hỏi về bức mình xen lo lắng

_Không! Sao lại hỏi thế. -Hoàng Phi

_Chứ mấy vết thương trên mặt kia là gì? -Nhật Hạ

_Hả? Ừh ... Đây là hậu quả tôi phải chịu khi đã lỡ làm đau người quan trọng nhất. -Hoàng Phi

_Là sao? Người quan trọng nhất??? -Nhật Hạ dò xét

_Rồi cậu sẽ hiểu -Hoàng Phi

_Oh!!! -Nhật Hạ

_Sao không ngủ mà chạy ra đây làm gì? -Hoàng Phi

_Câu này tôi hỏi mới đúng chứ! -Nhật Hạ trả treo

_Đang bị cảm đấy! Vào ngủ đi -Hoàng Phi

_Ngủ không được! -Nhật Hạ

_Nhớ tôi àh? -Hoàng Phi cười đều

Nhật Hạ mặt đỏ bừng lên, bối rối cực độ

_Làm gì có!

_Hey! Thất vọng ghê, cứ tưởng cậu nhớ tôi chứ! -Hoàng Phi làm mặt phụng phịu

_Ah ... Ồh ... Cậu biết hát không? -Nhật Hạ

_Hỏi làm gì? -Hoàng Phi

_Hát tôi nghe! -Nhật Hạ

_Không - Hoàng Phi từ chối cách “phủ phàng”

_Không thì thôi vậy! -Nhật Hạ làm mặt dỗi

Thấy vậy Hoàng Phi cũng khó xử vô cùng!

“Đêm nay mưa sao thật buồn

Anh nghe có những phiền muộn

Mưa sao cứ mãi tuông màng đêm cũng như dần buông

Mưa rơi rất đôi nặng nề

Dù vẫn biết đau ê chề

Chợt nhớ đến lúc xưa giữa màng mưa

Lặng buồn!

Vì tình yêu còn đâu hơi ấm bên người

Rồi đau thật đau khi nhớ về nơi ấy

Dẫu vẫn chỉ là khói mây!!!

Lòng vẫn thế khi

Người vẫn bước đi

Nước mắt đầm hàng mi

Rồi vội tay với đành lòng đến suốt đời

Em ơi vì sao em khóc

Dù có thể nào

Lòng vẫn ước ao

Tình mình còn như hôm nào ...”

Và cậu bỗng nhiên cất giọng ca “oanh vàng” lên, hát ... rất ngượng nên Hoàng Phi hát luôn một lèo chẳng ngừng nghỉ cũng chẳng nhìn qua phía Nhật Hạ! Đến khi hát xong cậu mới “e dè” nhìn qua thì ... Nhật Hạ đã ngủ mất tiêu rồi!

Hoàng Phi khẽ cười! Cậu lấy tay đẩy nhẹ người Nhật Hạ, để cô dựa trên vai cậu ta (khắc khắc! Hiếm ghê)

Dưới bầu trời đầy sao!

Cái thời tiết lạnh giá!

Có hai con người

Đang tựa vào nhau!

Đang hát lên bài ca vui sướng

Hai con người

Hai tính cách

Hai tấm lòng

Hoà lẫn vào nhau!

Và ... phải chăng ... Đây, thứ mà người ta gọi là hạnh phúc!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-ki-dieu-cua-tinh-yeu>